
THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

Lachmann, Karl Konrad Friedrich Wilhelm

CAROLI LACHMANNI

DE

MENSVRA TRAGOEDIARVM

LIBER SINGVLARIS

TYPIS EXPRESSVS BEROLINI
IN AEDIBVS GE. REIMERI
EIVSDEM SVMPTIBVS
A. MDCCCXXII

Rem tractaturus sum tam aspectu levem, tam contemptam opinione vulgi, tam denique, ut plerisque videbitur, infinitam, ut nihil dignum auribus, nihil illustre aut perfectum promittere audeam: quid enim absurdius, quam velle explicare, quot versibus una quaeque tragoedia Graeca constet? nunc ego studium meum et operam utrum bene collocaverim, an contra, quod exspectari potuerit in tali argumento, egerim, iudiciis aliorum relinquere decrevi. quod siquis forte mirabitur, quanam ratione ad hanc rem deductus sim, dicam, cur mirationem istam putem et temerariam et periculosam. Ea enim furia quaedam et pestis est saeculi nostri, quae exitium litteris minatur, Ratio, quam ad nullam rem non adhibemus: nihil nisi quod cogitatione praeceptum est, anquirimus. ita fere vel novi profertur nihil (quando a principiis plures viae plerumque patent, sed nos eas sequimur quae ad nota ducunt), vel quod turpius est, nota ad causas non suas revocamus, ac paene cum ratione insanimus. hoc absit ut Rationem, illam ducem vitae et litterarum auctorem, contemnam: sed naturae quoties arcana scrutanda, quoties sive temporum praeteritorum mores sive opera exploranda sunt, vestigia et quasi umbras rerum vel tenuissimas, si quae e

longinquo conspectae fuerint, sectari, et si quando causas reperire concedetur, id in lucris ponere oportebit. Itaque primum hic divinationi locus est et observandi sollertiae, ut tandem cognoscatur quantum ignoremus. nam veritas id est quod quaerimus, non siquid probabile videatur. postea vero quam pleraque observata erunt, illustrabit obscura ratio et latentes rerum causas recludet. Neque vero ei, qui animum ad Graecas litteras et artium Graecarum monimenta convertet, verendum videbitur, ne, quae constanti usu probata reppererit, ab iis fallatur specie vana, neve, in quibus rebus casus dominetur, eas gubernari consilio credat. nam fuit hoc proprium admirabilis illius Graecorum indolis, quod artium usu et assiduitate paene dicam magis quam felicitate ingeniorum excelluerunt: atque iis, quantum fieri potuit, omnia regulis certissimis subiicere visum est; non ut impetum ardoremque reprimerent, sed ne vagarentur, et artes legibus conformatas exercerent fidentius. Quam ob rem mihi, ut, quod minimum est, id unum percurram, valde improbandi videntur adolescentes quidam, qui studium omne grammaticum ponunt in evertendis doctissimorum virorum praeceptis, quorum pleraque verissima sunt, si recte intelligantur. sed ulterius hunc sermonem protrahere mihi haud licet, ne institutum argumentum distulisse dicar. ergo erit nobis quaerendus transitus, quo ad mensuram tragoediarum pergi possit.

ii. Iulius Pollux libro quarto operis cum alia multa habet de re scenica alibi aut non tradita aut minus curiose, ut unus ipse plerorumque auctor sit, tum haec [109. 110], quae ita scripta subieci ut

in codice omnium longe optimo Palatino [*cod. Graec. cclxxv*] habentur: ὁπότε μὲν ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ, παρασκήνιον καλεῖται τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου. εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ὀνομάζεται· καὶ πεπρᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Μέμνονι Αἰσχύλου. In his primum cavendum est, ne quae ad παραχορήγημα pertinent, nimis accurate contra mentem scriptoris interpretemur. quem enim Pollux quartum histrionem dicit, is est τῶν χορευτῶν τις ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ: quanquam ne haec quidem verba satis circumscripta sunt. nam nequis artem hanc sero inventam putet, in Prometheo fabula Aeschyli παραχορήγημα factum est, atque in septem ducibus παρασκήνιον, et quidem ἀντὶ τρίτου ὑποκριτοῦ, cum in neutra pluribus quam binis histrionibus rem egerit; quod tam certo doctissimis quibusque constat, quam quod maxime. Sed illa verba, quibus utriusque artifici in tragoediis Aeschyli sedes indicatur, quod vix potuere ita scribi nisi a negligentissimo, forsitan quibusdam res ipsa testatior esse videatur quam exempla. mihi vero uti res nullis rationum argumentis videtur aut sollicitari aut refelli posse, ita, Pollux cur illa non potuerit scribere, demonstrare longum est, futurum brevius si non ultra coniecturam liceret. Ergo ne reconditiora promam, nihil improbabile dixero, si contendam Pollucem παρασκηνίου exemplum nullum excitare voluisse, παραχορήγημα vero utrum Memnoni ascripserit an Agamemnoni latere. impressi codices consentiunt: neque in Orestia ullum usquam παρασκήνιον exstat (praeter unum, idque diversi generis, in Eumeni-

dibus), sed in choephoris *παραχορήγημα*. Tyrwhittum hoc, acutum in primis hominem, cum non praeterisset (dixit autem ad artem poeticam Aristotelis [*pag.* 132]), una quo minus rem expediret causa nimis indigna moram fecit. ad choephoros illic ubi Pylades loquitur [*v.* 700 *Stanl.*], antiquum sed vanissimum scholion ascriptum est, quod Tyrwhittus abstersa librariorum barbarie ita verissime restituit: *Μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δ' λέγωσιν.* Opinatoris tam absurdi nulla fuit habenda ratio. Is cum eius artis, quae a Polluce commemoratur, notitiam haberet nullam, nec choreutarum uni vicarias histrionis partes videret tribuendas esse; actorem tertiarum, momento ipso quo eiulatum desisset, exuisse nuntium finxit, et in Pyladis una cum Oreste aedibus exeuntis formam transisse praestigiis Vertumno dignis. Nobis autem, ne Aeschylus instituto male sano pervertisse tragoediam credatur, ita videtur, unam de ancillarum choro esse, cuius verbis plerique critici ter quidem servi personam praescribunt [655. 875. 886], semel, sed pravo perinde iudicio, Electrae [689]. contra ea non hanc, quippe paulo ante [710] in aedes redire iussam, cum nutrice colloqui [728], et ipsa res docere potest et ante nos alii viderunt: illa autem credibilia esse et testimonio ambiguo confirmari fatendum erit. Postremo de Memnone fabula, si eius Pollucem in hac causa mentionem fecisse statuimus, compertum habemus omnino nihil, unde cognosci possit, ubinam in ea aut quale *παραχορήγημα* fuerit. illud vero unum, de numero actorum nobis fortasse melius constaret, de *ψυχοστασίᾳ* si paulo plus fuisset traditum. rectissime

enim censeo iudicare, qui non tam duo ista nomina fuisse iudicant, quam binas fabulas, sed eadem commissione actas. nam indicem dramatum Aeschyli hic semel fallere mihi non facile persuadebitur. Iam uti *ψυχοστασίας* omnem ambitum cognoscere haud licet, sed captanda nobis obscura fama est, sic scenarum duarum argumenta a veteribus exposita tenemus; Iovem animas Achillis atque Memnonis ponderantem, utriusque matre astante bilancibus: tum, raptum machina scenica, cui nomen *γεράνῳ*, cadaver filii ab Aurora. Ex horum altero, corporis raptum dico, intelligi potest, neque omnia ita ficta fuisse ut nullae essent nisi deorum partes, neque vero chorum constitisse ex immortalibus Thetidis Auroraeve comitibus. quod si verum est, pensura non praesente choro sed de orchestra semoto facta est; cum neque heroes ipsi adessent, quippe tum dimicantes. itaque negotium hoc omne perfici actoribus tribus sine incommodo potuit, duobus non aliter nisi ut *παραχορήγημα* fieret. Plutarchus enim, nequid forte ab hac parte machinemur, testis est utramque deam (de Iove autem quis ambigat?) loquentes inductas esse a poeta. caeterum quos versus Stanleius, dubium professus, alii autem tanquam re explorata, huic fabulae Aeschyli ascripserunt, eos quin Plato [*de re p. ii. p.* 383] in armorum iudicio scriptos legerit dubitari vix potest. Enarrator Aristophanis Acharnensium [883] persuadet, qui ex eadem scena (aut fallor) hunc versum excitat: *δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χορόν* [*lege κορῶν*]. quem versum cavere debemus ne ita accipiamus quasi in tragoedia ea Nereidum chorus fuerit, cum doceat contrarium.

iii. Itaque cum saepe magis expediat, quid illud sit quod ignores animadvertere, quam opinando et similia veri sectando pervadere ad eum locum, unde haud possit exiri, sed ludibrio sis nec opinantem in angustiis inclusum spectantibus; et in Memnone faciendum esse duximus ut quam nihil de illa arte constaret intelligeretur, nec magis iis in fabulis, quas habemus integras, caecam probabilitatis speciem venari, sed aut certam vestigandi legem scribere aut quo usque perveniri nequeat consentaneum erit explicare. Manifestum sit autem, raro ubi plures ternis loquuntur, alibi vix uspiam, rationem illorum, unde exordium sermonis duxi, artificiorum in una quaque posse fabula percipi, nisi ante omnia cognitum sit, quae munera data singulis fuerint, quae personae, et quem histrionem poeta unas agere partes, quem rursus in quosnam transire iusserit habitus. Id vero nequis se mente et sagacitate sua investigaturum speret, hortandus est ut faciat periculum: nobis nisi certissima licebit uti regula, ab acumine vano et a difficili coniectandi tramite videbitur abstinendum. Quid quod nec illa, quae de choephoris dixi, ausus essem, sed fere in Tyrwhitti vestigiis haesissem, nisi validiora haberem sententiae meae praesidia. Sed nescio qua sive fortunae benivolentia insigni sive animi praeter solitum acri intentione, patuere mihi, quae et hanc rem illustrare possint et ducere ad maiora, tum alia confirmare et ad causas suas revocare. quorum partem nunc expositurus sum, alia tacebo in praesenti atque ultra pergam latebras veritatis ea perscrutari qua coepi, donec mihi satis fecero; ne haec quidem vulgaturus, nisi iussus scriberem.

Ut inde repetam, libri quattuor mei exstant de choricis systematis tragicorum, in quibus cum alia plura insunt observatione strenua investigata (quae vero secus cesserunt, nimis multa tum ignoranti, reprendam in tempore, nec mei castigator facilis neque aliorum, nisi opus sit): tum exploratissimum hoc, quo mihi nunc licebit uti ut concesso et argumentis satis comprobato, quod carmina melica docui singula aut versibus septenis contineri aut bis septenis aut etiam ultra eos, sed eadem ubique ratione. In quo errorem si cavere potuissem, non excepissem eorum aliqua canticorum quae de scena audiuntur: illa autem dico, cum plures canunt; quae et ipsa post vidi ea arte composita esse, ut non modo universi verum singuli cantores in versuum numero rationem sequerentur septenariam. Caeterum hoc dixisse nunc satis erit: doceri, quod alienum ab iis quae agimus campum ingredi nolumus, nullo potest pacto. itaque credetur indicio meo, si a caeteris, quae dicturus sum, poterit praeiudicium veritatis nancisci: si minus, reprobabitur. Aio enim diverbia quoque, non tantum melicas unius cuiusque partes tragoediae, ad eam summam versuum ascendere, quae in septem aequales dividi possit partes. Quod nequis casu opinetur ita evenire (in arte ut nullo habendum sit loco), alia insuper consideranda sunt, quae nisi consilio ne in una quidem fabula fieri potuisse appareat. Etenim summae versuum omnium, quos vel chorus vel histrionum uterque (seu tres sint, hi quoque) pronunciant, singulatim subductae, non infinito numero sed tali reperientur esse, qui in septenas partes discedat divisione. Postremo, nequid vago remit-

teretur iudicio, quod arte posset coerceri prudentius, et quoties unus quisque loqui deberet, et quot chorus carmina caneret per totam fabulam, non alia lege definitum esse observavimus.

iv. Atque haec omnia quidem quam sint vera, per singulas eundo fabulas docere mihi consilium est, ubi ea quae obstabunt providero: caeterum quid efficiant et quam multis nominibus vel utilia sint vel insignia explicare absurdum duco. Mihi semper parum dignum homine ingenuo visum est, et eximiis inventa sua ipsaque laborum rudimenta effere praeconiis, et dato specimine parvo ingentia promittere, omnia domi recondita latere simulantem. itaque nihil moratus, tot exemplis utar quot exstant, ut veritas rei universae una intelligatur cum artis vicissitudinibus et incrementis. sed hortandus animus est, ut fortiter agam, et sperem veniam ubi offenderim, aliosque suscepturos operam, si quando mihi non satis bene processerit. Nam in proclivi error, vix ut vitari possit, ubi et per omnia summas colligere, et nomina interlocutorum recte an praescripta sint explorare, tum, quinam versus vel male repetiti sint vel quam libet aliam suspicionem moveant, animadvertere oporteat. postremo codicibus mutilatis utimur, atque augent temporis damna correctores, alii audendo, partim detestabili negligentia: quem ad modum novissima exempla Euripidis Herculem furentem duobos versibus [137. 138 *Herm.*] detruncatum habent, culpa non librari sed grammatici. Horum siquid me impediverit, quod mihi interdum accidere potuisse non negabo, aequi iudices excusabunt. Hoc tamen me consecuturum spero, ut in posterum nugari vi-

deatur, qui aut in numero versuum aut in personis aliquid audeat, nisi geometrica ratione probet. διασκευὴν excipio, quae res nihil commune habet cum hac nostra: nam correctores, quam vis negligentes interdum, certe curare oportuit ut fabulae agi possent etiam correctae. Exemplo utar fortasse minus noto. Rhesum bis commissam esse duo fabulae loca ostendunt [198. 682 *Matth.*]: numerorum autem ratio nullum a correctore detrimentum cepit. Caeterum in Aeschyli tragoediis (ab his enim sumam dicendi initium) plerumque me vel severis satis facturum esse iudiciis confido. quae vero earum, si rationes temporum consectamur, primo loco ponenda sit, et multi dubitant, nec certo videtur demonstrari posse. Nam Persas scholiastes Aristophanis [*ran.* 1021. 1026] ante septem duces editos esse tradit, ipso Aristophane haud scio an repugnante. ad haec eandem fabulam ex lege post obitum Aeschyli fuisse repetitam ante Olympiadis xciii annum tertium Bacchus Aristophaneus, qui se eam spectavisse dicit, testatur. et aliquid de alia commissione Sicula Hieronis rogatu facta percrebuit, nisi ea vana coniectura fuit. sed residet certe dubitatio, an talis exstet fabula, qualis Menone praetore primum acta esse fertur. Thebana commissa fabula est, Plutarcho si credimus [*in Aristide p.* 320 *C. Boeckh. de trag. Gr. p.* 56], ante annum Olympiadis duo de octogesimae secundum, qui et Hieroni et Aristidi fatalis fuit: sed prius certe quam supplices, in quas rettulit ex illa repetita quaedam et quidem brevioribus verbis comprehensa. Non commemorabo omnia, sed ex eo genere haec sunt [188]: ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ, σύριγγες

οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι. quae sunt ex illis sumpta [81]: *αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ' ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος,* et [155] *ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι,* et [210] *ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.* Postremo de erroribus Ius quae in supplicibus tradita sunt, ab iis diversa vaticinatur Prometheus. id I. H. Vossius, vir auctoritate summa, ostendit in epistolis mythologicis [*ii. p.* 145]. mirarer, cur illic Arimaspi et caetera occidentis monstra tacerentur, si Prometheum prius docuisset. Has autem omnes Agamemnone antiquiores esse eo argumento patet, quod in iis nullum usquam terti actoris exstat vestigium, quo qui semel usus esset neminem ad rudiora artis initia rediturum fuisse credo. nam quod Elmsleius [*ad Med. p.* 72] Alcestidi et Medeae histriones binos suffecisse iudicat, non potest dici quantum fallatur; nisi forte eos formam vertere potuisse opinamur.

v. Postea quam de temporibus tragoediarum dixi, exponendum videtur, quid in numero ineundo cavendum sit et carminum choricorum et versuum et orationum; de quibus ordine aperiam. Carmen choricum dicimus, quod cumque chorus canit donec cantus interrumpitur. interrumpitur autem modis quattuor, cantico, diverbio, mesodo, epiphthegmaticis. Stropharum vero numerus nihil in carminibus continuis efficit. Sed quoties antistrophica separantur, tot carmina, quot strophae sunt, numerare oportet. ut in Persis primum episodium carminibus distinctum est tribus. illa in Prometheo duo sunt: *κλύεις φθέγμα, θροεῖ φράζε* [590. 690], *ἔα ἔα ἄπεχε* [688 — 694]: in Eumenidibus quae repetuntur, singula, *ἰὼ θεοί,* et *ἐμὲ παθεῖν τάδε.*

Quae chorus cum actoribus participat, eorum strophae numerantur, si chorus semel accinit: sin saepius, ῥήσεις singulae praeter quae uno eodemque metro decurrunt. Ita in fine Persarum duo primum exstant carmina [935—977], strophis totidem et antistrophis comprensa, post, ab illis verbis, ἦ καὶ τὸν Περσῶν, duo de viginti. contra in Agamemnone Cassandrae cantico admixta sunt chorica tria. Porro autem mesodi parodis insertae, sunt illae quidem melicorum partes, sed quae canendi tenorem interrumpant. itaque parodos Persarum et Agamemnonis utraque bina carmina complectitur. primum carmen in septem ducibus proodus est versuum unius et viginti [*system. chor. p.* 82]. illa enim verba eiicienda sunt, ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου: cuius generis emblemata multa exstant tum apud Aeschylum tum alibi, ut in Ὀλυμπιονίκαις Pindari [*ii*, 29] φιλέοντι δὲ Μοῖσαι, in Euripidis Helena [359 *Barn.*] τί τάδ' ἀσύνετα; Caeterum Aeschylus nullam habet alteram proodum choricam. Epiphthegmaticis aliter poeta usus est quam mesodis. in Agamemnone illic [1457], φεῦ τίς ἂν ἐν τάχει, strophae et ἀντίστροφοι ternae sunt, carmina numero tria. harum primae strophae et tertiae epiphthegmatica adiunxit, ἰὼ παράνους, ἰὼ γᾶ γᾶ, partibus autem mediis alia eaque antistrophica, ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ: quae ab illis seiungenda et ipsa trium carminum nomine censenda sunt. Denique anapaestos antistrophicos (quibus Aeschylus in Orestia quater usus est, bis vero in choricis, recenti tum, ut puto, invento, quod neque viguisse diu credibile est) eos ita temperavit, ut quae paria essent, in iis strophae numerarentur, in caeteris autem ῥήσεις. qui

cum in choephoris versus octo compleant, quorum hoc primi principium est, ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι [304], in Eumenidibus vero septem (sed horum primus est [307], ἄγε δὴ καὶ χορόν), hic tribus verum consummant carminum numerum, illic quattuor.

vi. Post carmina numeri versuum colligendi sunt: res difficillima quidem usu, verum regulis coercita non pluribus. Et primum quidem quae pone scenam pronuntiantur, quod genus legimus appellatum esse παρηγόρημα, haec igitur in ratione versuum habenda praeterire oportebit; ut regum morientium verba in Orestia. Causam vero quamnam esse putabimus (quanquam de causis vix laborandum est in re nova, quam cum aliis multis coniunctam esse licet suspicari), nisi omnem hanc versuum descriptionem ad saltationem magis et incessum tragicum accommodatam fuisse quam ad musicam? quod cum audeo dicere, e coniectura sumptum, profiteor me quam longissime et nunc abesse et afuturum, quam diu mentis compos ero, ab iis commentis, quae ista monstrorum ferax mythologorum quorundam vesania parit in dies: ne forte tragoedias quaedam imitamenta dicere videar stellarum errantium. Porro epiphonemata extra versus quae dicunt, rectius dicuntur versus ipsi, et numerantur ut caeteri. spondiaca autem in capite anapaestorum (nam breviora illuc non intrant) excipienda sunt. His Aeschylus in fabulis antiquissimis usus est, illis primo, quod scimus, in Prometheo [740], sed ita tum, ut quam personam versu breviore exclamantem fingeret, ei nequid amplius senariorum tribueretur. denique vero hoc etiam genere Agamemnonem et choephoros distinxit. Post,

anapaesticorum περιορισμοί, quos versus dicamus licet, quomodo cognoscerentur, unus ad hunc diem Hephaestio recte praecepit [*pag.* 128, 4 *Gaisf.*]: qui cum eos καταλήξει circumscribit aut βραχυκαταληξία, paroemiacum dicit et brevem in fine syllabam vel hiantem, et mutationem personae praeterea, ut solet, intelligit. Parodum Persarum quattuordecim anapaestici includunt: septem duces terminantur sex. sermonis incisionum ratio habetur nulla. Postremo, quod Piersonus et Valckenarius mente sagaci viderant, eodem versu saepius uti non licuisse in una tragoedia, id quanquam probare caeterorum nemini potuerunt, nunc nostra observatione ita confirmatur ut certum sit.

vii. Restat ut artificium numerandi orationum doceam (nam orationum nomine liceat uti: ῥήσεις Graeci appellant): quod negotium et a prioribus diversum est et laboriosius. diverbia enim hic a melicis separari non debent, sed summae utrorumque coniunctae demum iustum numerum, hoc est, septies divisum praestant. verum in ratione ineunda choricorum alia est conditio, alia eorum quae actores proloquuntur. Primum et chori ῥήσεις et partium tam primarum quam secundarum, eae singulatim numerandae sunt. si ternae erunt, secundae cum tertiis numero uno comprendi debent. Sed orationum discrimina non tantum in mutatione personae posita sunt, quando alter alterum voce excipit. sunt enim alia quoque quae librarii interductu non semper distinguunt, initia stropharum et antistropharum, epodi quoque nec minus mesodi: accedit mutatio metri in diverbiis. Ne exemplis parcam, quattuordecim chori ῥήσεις sunt in Persarum

prima parte, quibus regina illa subiungit [159], *ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω.* sic duae in choephoris [655], ubi ancilla haec dicit: *εἶεν. καὶ μὴν ἀκούω.* sed Cassandra tres continue ῥήσεις pronuntiat, versibus illis [1322], *ἀλλ' εἶμι. ἰὼ ξένοι. οὔτοι δυςοίζω:* Electra item tres illic in choephoris [181], *κἀμοὶ προςέστη. φεῦ. εἴθ' εἶχε φωνήν.* neque nihil tale monodiis convenire censendum est, recentioribus certe, ex quo trimetri cani de scena coeperunt. itaque trimetri canticis inserti, ii praegressa quidem discriminant, sed ut a melicis quae sequuntur non seiungendi sint, hoc est, ut nihil addant summae ῥήσεων melicarum. stropham de Cassandrae monodia sumptam apposui, quo res illustrior fieret [*Agam.* 1123]. Prima ῥῆσις: *ἒ ἒ παπαῖ παπαῖ τί τόδε φαίνεται; ἦ δίκτυόν τί γ' Ἅιδου; secunda: ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος ἡ ξυναιτία φόνου, στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.* hinc intelligi potest in prologo Promethei ante parodum monodiam esse: quod ni foret, octo essent ῥήσεις inde ab illis, *ὦ δῖος αἰθήρ,* quas esse septem ratio evincit. haec autem verba quasi una ῥῆσις sunt: *Ἆ ἆ ἔα ἔα τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προςέπτα μ' ἀφεγγής — ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον.* Monodiam autem (nam monodiam hanc esse scholiasta quoque [33] testatur) ex his septem versibus constare existimo, anapaesticis duobus [93. 120], totidem dochmiacis [114. 117], senariis tribus [116. 118. 119]. Quid quod neque metri diversitate ad orationes discernendas opus est: sufficit enim, versus si ab exclamatione duplici capit initium. Itaque ῥήσεις duae sunt in choephoris [1007], *αἶ αἶ μελέων ἔργων. αἶ αἶ μίμνοντι:* Aegisthi [869] duae et versus totidem, *αἶ αἶ αἶ αἶ αἶ αἶ.*

ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ. illae item duae in cantico Xerxae [*Pers.* 978], ἰώ μοι τὰς ὠγυγίους· αἶ αἶ τλάμονες. ac stropham antistropha sequitur, ut a βοᾷ βοᾷ [996] denuo incipiendum sit. in Prometheo [576 — 589] stropham canit Io in duas ῥήσεις distinctam exclamatione illa ἰὼ ἰὼ πόποι, et strophae similem ἀντίστροφον [595 — 608]. Caeterum hoc Aeschylus neque in senariis usus est, nec regulam habere locum voluit in choricis carminibus. Neque cum plures choreutae sibi in vicem videntur respondere, carmina dividere licet: quod in anapaestis vel trimetris vel ἀπολελυμένοις fieri debet. certe Aeschylus ita ter instituit; primum in nobilissimo Agamemnonis loco [1352], ubi tredecim ῥήσεις sunt inde, τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι: tum in septem ducibus [375], ὁ τοι κατόπτης. καὶ μὴν ἄναξ: fabula eadem extrema ita, ut puto, φεῦ φεῦ. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδε.

viii. Iacta alea est: scripsi ea, quae et iudicaturos plerosque omnes video, neque paucos cum irrisione et malivolentia, contra, ut sunt fere mores hominum, lecturos et examinaturos vel duos vel neminem. nam quae neque ad usum promptissima sunt neque ex maiore parte iam pervagata, ea vel negligit vel contemnit perfecta illa et absoluta, qua hoc saeculum gloriatur, sapientia. nihilo minus pergam animo obfirmato neque desistam. sed paucis illis, qui sibi rem curandam censebunt, unum hoc suadebo, ut ipsi operam periclitentur suam, una alterave pertractanda fabula: quod, quam vis laboriosum, tamen minus arduum erit quam necessarium; cum nihil hic nisi experienti patere possit, et quae dicemus aut tentantibus adiumenta aut facultatem nostra emendandi praebitura sint. Unum

hominum genus abominor, pigritiam quod tegit simulatione modestiae. nihil his suscipiendum videtur, in quo peccari possit: quasi modo haud novo sed consueto falli id non falli sit scilicet. iis videbitur absurda ratio, quae, ni audeamus sapere, nusquam constet. nos vero decet sapere praeter scribarum errores et ementitae istius temperantiae auctoritatem. Iam primum omnium *Persas*, quo facilius universa ratio informari posset, in tabulam descripsi et totam fabulam quasi ichnographia delineavi. septimam quamque ῥῆσιν numero ascripto designavi, maioribus chori carmina: quot autem una quaeque oratio versibus constaret, eum numerum demonstravi nota.

ΧΟΡΟΣ versus x. carmen I, στρ. α'. α'. β'. β'. μεσ. II, γ' [oratio se-
{*ΧΟ.* ptima]. γ'. δ'. δ'. ε'. ε'. iv. iv [14]. iii. xi. i. i. i.
{ *ΒΑΣΙΛΕΙΑ* xiv. xxxix. vi. i. i. i.

{*ΧΟ.* i. i [21]. i. i. iii. III, α'. α'. IV, β'. β' [28]
{*ΒΑ.* i [7]. i. i. i.
{ *ΑΓΓΕΛΟΣ* vii. ii. ii. ii. ii.

{*ΧΟ.* V, γ'. γ'. iii.
{*ΒΑ.* ix. ii. vi. iv [14]. ii. iii.
{*ΑΓΓ.* ii. i [7]. xxix. viii. i. lxxx. iii. iv.

{*ΧΟ.* iii. VI, α'. α'. β' [35]. β'. γ'. γ'. ii.
{*ΒΑ.* ii. viii. xvii. xxv.
{*ΑΓΓ.* xxv [14]. xxxv.

{*ΧΟ.* VII, α'. α'. β' [42]. β'. γ'. γ'. ἐπ. i. i.
{*ΒΑ.* vi [21]. i.
{ *ΔΑΡΕΙΟΣ* xiii. iii. vi. i. i.

{*ΧΟ.* iii [49]
{*ΒΑ.* i. i. i. i. i. i [28]. i. i. i. i. i. vi.
{*ΔΑ.* i [21]. i. i. i. i. i. i. i [28] i. i. xiv. xxviii.

ΧΟ.

{ΧΟ. i. i. ii. ii. VIII, α'. α'. β' [56]. β'. γ'.
{ΒΑ. vii [35].
{ΔΑ. iii. i. ii [35]. xliii.

{ΧΟ. γ'. ἐπῳδ. i. i. IX, α' [63]. α'. X, β'. β'.
{ΞΕΡΞΗΣ i. προ. προ. α'. α'. β' [42]. β'.

{ΧΟ. XI, γ', XII, γ'. γ', γ' [70]. XIII, δ', XIV, δ',
{ΞΕ. γ', γ', γ'. γ', γ', γ' [49]. δ', δ',

{ΧΟ. XV, δ'. δ', δ', δ', XVI, ε' [77], XVII, ε', ε', XVIII, ε',
{ΞΕ. δ', δ', δ', δ'. ε' [56], ε', ε', ε',

{ΧΟ. XIX, ε'. ε', ε', ε' [84], ε', ε'. XX, ς', ς',
{ΞΕ. ε'. ε', ε', ε' [63], ε', ε'. ς', ς', ς',

{ΧΟ. ς'. XXI, ς'. ς' [91], ς', ς', ς'. XXII, ζ', XXIII, ζ',
{ΞΕ. ς'. ς' [70], ς', ς', ς', ζ'. ζ', ζ'.

{ΧΟ. XXIV, ζ', ζ' [98], ζ', ζ'. XXV, ἐπ. XXVI, ἐπ.
{ΞΕ, ζ' [77], ζ', ζ', ἐπ. ἐπ. ἐπ.

{ΧΟ. XXVII, ἐπ. ἐπ. XXVIII. ἐπ. [105].
{ΞΕ. ἐπ. ἐπ. [84].

Chori carmina xxviii, orationes cv, versus extra cantum lxiii. nunti orationes xv, Darii xxi, Xerxae xlviii: summa, orationes lxxxiv. versus nunti cciii, Darii cxxv, Xerxae unus praeter cantica: summa, versus cccxxix, qui sunt septies et quadragies septem. Eae partes unae sunt; reginae alterae, versibus comprensae clxxv, orationibus xxxv. Tribus locis, ut de extrema tragoediae parte nihil dicam, libri vulgares in descriptione ῥήσεων peccant. choro tribuendi sunt tres versus illic [345], ἀλλ' ὧδε δαίμων. subiungit nuntius: ἔτ' ἄρ' Ἀθηνῶν. tum regina: ἀνδρῶν γὰρ ὄντων. reginae sunt illi [515], ὦ δυσπόνητε δαῖμον: Xerxae, non chori [925], γᾶ δ' αἰάζει. Infelix criticorum acumen, quo hunc im-

pugnant [770], ἔκτος δὲ Μάραφις ἕβδομός τ' Ἀρταφρένης, numeris nostris retunditur.

ix. In *septem ducibus* primae partes Eteoclis sunt et praeconis, versibus cclxvii et xxvii. Secundae nunti atque Antigonae: illius versus sunt clxxxviii, Antigonae xxii. Puellarum chorus habet xlix trimetros et anapaesticos, carmina xiv. in Ismenae persona patet fieri παρασκήνιον. Eteocles quinquies et tricies loquitur, praeco septies; nuntius quindecies, Antigona quater et tricies; chorus septies et septuagies, Ismena quot versus canit, duo de tricies. Caeterum chorus est qui dicit, τοιαῦτα χαίρειν et proxima [820 — 825]: nuntius πόλις σέσωσται. tragoediam sex anapaesticis claudit chorus. sed illi, πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' [555], et πόλις σέσωσται [826], et λαπάξειν ἄστυ [537], delendi ibi ubi primum leguntur [432. 810. 47.]. Ἔρις περαίνει μῦθον [1059] Antigonae, non praeconis est. Quem reprobant critici [607], ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, Aeschylus sententia non minus quam asyndeto vindicat: neque formam verbi Lobeckius damnat, ad Phrynichum [*pag.* 361]. Choro *supplicum mulierum* in cognomini tragoedia Aeschylus orationes tribuit, ni fallor, cxxxiii, sed certe versus, ut praeteream carmina, xcviii. primae partes (eae autem regis sunt) lvi orationibus, xvii et cc versibus decurrunt. secundarum partium Danaus est, orationibus xx, versibus clii; partim praeco, orationibus xxii, versibus praeter cantica xxx. Nam illa [735], ἴσως γὰρ ἢ et proxima optime Porsonus descripsit, ut mirandum sit fuisse qui contra sentirent. Sed temporis furor octo integros fabulae versus decerpsit, illic [299 — 303], κληδοῦχον Ἥρας.

ubi enim quinque nunc exstant, olim tredecim lecti sunt, chori octo, regis vero quinque. Caeterum in his una modo regis oratio fuit, ut suspicioni locus sit chori fuisse duas, alteram septem versus complexam, alteram vero unum. Porro chorica carmina, praeter parodum et ea quae illud excipiunt, *θνατοῖσι τέλειόν ἐστι* [832—915], sunt utique novem. In *κομμῷ*, quem modo dicebam, chori strophae minimum tres cum antistrophis insunt, hoc est, carmina tria; praeconis vero *ῥήσεις* ante illa, *οὗτος τί ποιεῖς* [843—917], haud dubie tredecim. itaque nihil veri similius est, quam chori orationes totidem fuisse, sed octo carmina; parodum vero, epiphthegmaticis quidem iteratis tria carmina complecti, primum [41—159] strophis et antistrophis septenis comprensum, alterum [160—168. 175—183] epiphthegmaticis distinctum, tertium [169—174. 184] epiphthegmatica illa continens. Haec tamen omnia ut opinabilia in medio relinquam. De *Prometheo* dicendum est, in quo Robur unum choreutarum egisse tam certum est quam lvii additis xlviii (tot enim chori et Roboris versus numerantur) esse septies xv. Carmina chori per totam fabulam non amplius septem, orationes xlvi, Roboris autem xvii. Postea Vulcanus pronuntiat versus xxxix, Mercurius lii, praeter eos Oceanus xlii, sed Io xcviii. orationes sunt Vulcani xvi, Mercuri xiv, Oceani ix, Ius autem xxxx. Promethei partium versus exstant lxxix et quater centum, si in prologo [98] *φεῦ φεῦ τὸ παρὸν* scribendum est codicis Medicei auctoritate; orationes lxxxiv. ante illa verba [791], *πόντου περῶσα φλοῖσβον*, quid perisset, qui unus potuit optime, I. H. Vossius docuit [*myth. br. ii.*

p. 137]: id poeta comprehenderat aut quattuor versibus aut potius undecim vel etiam pluribus eadem ratione. Caeterum verba illa [347], *οὖ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι*, et quae ibi sequuntur, male Oceano tribui Elmsleius egregie perspexit. neque Mercurio ulla pars versus illius concedenda est [979], *ὤ μοι τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται*: neque ὤ *μοι* geminandum, ut olim censebam [*de syst. chor. p.* 124].

x. Superest ut de tribus Aeschyli fabulis exponam, quas *'Ορεστείας* nomine auctoribus complectimur non contemnendis. in quarum singulis quidem tertiae partes sunt, sed fere exiliores: ac medium trilogiae drama minimum abit a simplicitate antiqua. Itaque in *Agamemnone* primae ad reges deferendae sunt, quorum alter versus habet lxxxii, sed alter lxiii: his praeco adiungendus est, cuius sunt versus cxxviii. orationes Agamemnonis xi, Aegisthi x, praeconis xiv. speculatori autem versus xxxix tributi sunt, Cassandrae cxxii melicis exceptis. denique reginae partes versibus absolvuntur cccviii. secundarum vero tertiarumque orationes congregari debent: sunt autem speculatoris iii, Cassandrae lii, Clytaemnestrae xxxvi. Choro autem poeta hic versus clxxxii, orationes cxl, carmina xiv concessit. Caeterum haec ita demum vera erunt, si duos versus (nullam tamen *ῥῆσιν*) periisse concedemus, quos Clytaemnestra pronuntiaverit, loco, si conieoturae ignoscetur, illo [1666], *στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους, τούςδε*: Godofredo Hermanno, primario in his litteris viro, rationes nostrae, nisi fallor, eripient, tempus versus haud paulo plures depopulatum esse; nisi forte ver-

sus Aegisthi septem, orationem nullam, deperiisse existimamus. Id vero minime ferri potest, quod, cum chorica duobus versibus auxisset, restituendo anapaestis καταλήξεις suas [1343], μηκέτ' ἐσέλθῃς, et [1349] θανάτων ἐπικραίνει, τίς ἄγαν, et alibi [1212] oratione, ἀβρύνεται γάρ, mutato versuum ordine, tamen choricis damni notam apposuit ad σὺ δ' ἄνδρα [1622], et illinc novam ῥῆσιν exorsus est [1660], εἶα δὴ ξίφος: quo emendationes illae verissimae pervertuntur. Sed nec *choephoroe* neque Eumenides versus ullius iacturam fecere, praeter primorum Orestae verborum; super haec quinque in Electrae precibus trimetrorum, ubi nunc quidem xxviii leguntur neque ii integri. Orestae autem partium in libris antiquis exstant versus cclxxii: praeterea septem innotuerunt partim dimidiati. itaque, siquis nostris rationibus honor, eorum qui perierunt summa divisionem septenariam excessit versibus duobus. orationes autem Orestae sunt lvi. Porro partes secundae consummantur, si, quae poeta Electram et Clytaemnestram loqui fecit, coniungimus, id est, versus cxlix cum xl. postremo nutrix versus unde quadraginta effata, post in Pyladis persona partes suas absolvit tribus. Aegistho versus tributi sunt xiv, qui utrum a secundo an tertio actore pronuntiati essent dubitari posset, nisi in Agamemnone Aegisthum et Clytaemnestram duo agerent. Huius orationes iv, nutricis vii, Pyladis una; Electrae xli, Clytaemnestrae xvii: omnes lxx. Chorica versus complent xcvi, si carmina xiv excerpas: sed orationes sunt lxxxv. accedit παραχορήγημα orationibus vi, versibus xxiii, in persona ancillae: de quo dicam nihil, cum inde exorsus sim

[*cap.* *ii.*]. Chorum esse cum quo Aegisthus colloquitur [848], non nutricem, manifestum esse duco. caeterum criticis auscultandum non est, cum orationes Electrae et Orestis amore aequabilitatis immodice augent [481. 484. 495. 498]. Neque is versus [508] eiici debuit, quo Electra detestatur invidiam, quod patris vindictam opus esse dicat fortunae secundae: *καὶ μὴν (ἀμόμφητον δ' ἔτεινα τὸν λόγον) τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.* Denique *Eumenides* vix ullam rationibus nostris moram obiiciunt, ut mihi in expeditis atque aptissimis ad persuasionem desinere liceat. Chori carmina xiv, praeterea versus cxii, *ῥήσεις* ci, quattuor *ἐν παρασκηνίῳ.* primarum partium Pythia unam habet (nequis erret), Clytaemnestra sex, Minerva xxxv: versus eaedem lxiii et xl et ccv. secundae Apollinis, versibus cxxxiii. Tertiae Orestis, cv. orationes autem Apollinis xxiii, Orestae xix. Versus chorici ante parodum septem sunt, orationes numero octo: qua re illud *λαβέ* [130] sexies scribendum est. Orestis sunt illa [749], *νῦν ἀγχόνης, πεμπάζετ' ὀρθῶς:* Eumenidum vero, *ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, γνώμης δ' ἀπούσης.*

xi. Hactenus de Aeschylo declaravimus, in quo cum continens illa et quasi austerior artis nascentis simplicitas minus dubitationis faciat, idcirco dixi pauciora inventum iri in quibus verum, errore admisso, non perspexerim. quanquam, si vel plura, quam possum sperare, a me peccata deprendentur; neque, in quo est offensum, id continuo falsum existimari debet, et si modo in una tragoedia nihil censebor commisisse, dolorem caeterae *ἀστοχίας* consolabor. una enim tragoedia ad veritatem rei

demonstrandam sufficit. Iam vero de Sophocle et Euripide ea dicere non differrem, quae et labore haud paulo contentiore fuere exquirenda, et ad fidem pleraque non peraeque certa sunt, et veniam sibi postulant promptiorem; nisi cavendum mihi summo studio existimarem, ne viderer mihi, quae a me vix inchoata sunt, videri absoluta ad finem perduxisse, neve ea, in quibus haeserim, tacuisse arguerer illiberali arrogantia. Ergo eae quas saepe dixi primas partes, re considerata dubitare coepi, utrum ad actorem eum quem πρωταγωνιστὴν appellaverunt non necessario pertinuerint. Atque in simplicioribus quidem fabulis vix coniecturae locus fuerit: adeo nullum reperire potui in arte indicium, unde, uter histrio habendus esset princeps, cognosceretur. In caeteris vero cum quod supra de Aeschyleis dixi observavissem, rationes ῥήσεων ita ferre ut duae partes in summis colligendis coniungi debeant; ita quin eae, quae per se iustum numerum absolverent, primae partes habendae essent, vix dubitari posse videbatur: quaenam autem secundae essent, quae tertiae, non apparuisset, nisi Aeschyli trilogia, litterarum bono e communi naufragio non sine numine servata, reconditam rationem exemplo non nimis obscuro recluderet. Mirabile est enim quam accurate singula quamque apte conveniant, si de secundis et tertiis partibus ita statuamus, ut, uter prior in scenam processerit, eum honore priorem existimemus. ita fiet enim ut non modo ab uno histrione eandem personam, quoties prodiret, agi potuisse appareat, sed etiam primas in una quemque egisse trilogiae fabula itemque tertias ac secundas. Nam Clytaemnestrae actor in prima tra-

goedia tertiarum est, in altera secundarum, sed primarum in tertia: Aegisthus autem primas in Agamemnone habet, tum tertias in choephoris; Orestes in choephoris primas, tertias in Eumenidibus. Quid igitur verius, quam, qui egit Orestem, eundem secundas suscepisse in Agamemnone, ut Cassandram ageret et excubitorem; alterum vero, qui Aegisthum, in Eumenidibus Apollinem? eo enim modo hic quasi circuitus partium absolvitur. Atque harum rationum aliud firmamentum in canticorum numero positum est. itaque illorum trium histrionum is, qui reges agit, canticum omnino nullum habet; qui Cassandram et Orestem, in Agamemnone tredecim, septem in choephoris; qui Clytaemnestram, Electram et Minervam, quattuor in prima fabula, in secunda septem, duo in tertia. accedunt, ut summae conficiantur, strophae duae ἐν παρασκηνίῳ positae in Eumenidibus. Quam observationem si ad caeteras quoque adhibere licet, cum fabulae interdum singulae commissae esse perhibeantur, quaenam ex eo genere supersint dici poterit. supersunt autem aliae nullae praeter utrumque Oedipum et Electram Sophoclis: in his enim solis qui canunt tot cantica quot ratio illa desiderat absolvunt. Quanquam de Coloneo adhuc dubitare licet, in quo viginti sunt Antigonae cantica, ut Ismenae cantus octo partibus comprensus adiungi debeat, qui est ἐν παρασκηνίῳ: nisi idem in Orestia observavissemus. atque haec omnis res maiore cura tractanda est in posterum, quam et acutioribus et qui minus cogantur festinare, homo nimis tardus, relinquendam arbitror. Sed (ut coniecturam pericliter: nec, si vanus dicar, aegre feram) cum reges agere in tragoediis trita-

gonistarum quasi proprium fuisse Demosthenes dicat, Orestia Aeschyli considerata haud scio an πρωταγωνιστὴν fuisse dicam, qui in singulis trilogiae fabulis cecinerit, qui in duabus δευτεραγωνιστήν, tertium qui vel semel vel nunquam. Non ignoro esse quae repugnent coniecturae meae. Polydorum in Hecuba Euripidis Aeschines fertur τριταγωνιστῆσαι: quae persona, nisi meae rationes fallunt, fuit ἐν παραχορηγήματι. item ἐν παραχορηγήματι Antigona in Phoenissis: quam πρωταγωνιστὴς egisse fertur, qui idem Iocastam egerit [*schol. ad v.* 93]; cum tamen post [1270] ambae colloquantur. nec praetermittere convenit, quod Aristoteles commemorat [*de re p. vii*, 17], Theodorum actorem tragicum nulli personae quantum vis vili, ante se ut prodiret in scenam, permisisse. denique in antiquissimis post Aeschylum tragoediis, Heraclidis, Rheso, Medea, nullum est canticum ἀπὸ σκηνῆς, praeter unum in Rheso idque ἐν παρασκηνίῳ positum. Sed ne quenquam vel audacia coniecturae vel levitate exceptionis in errorem traham, neve miserabili amborum cinno prudentioribus nausea moveatur, haec obscurissima praeteribo, explicanda ab eo cui de sortitionibus histrionum constiterit. multa enim superant de spatiis tragoediarum Sophocli et Euripidi.

xii. Ergo qui sese ad has, ab Aeschyleis exorsus, conferet, vix fiet quin sibi in alium quasi artis dramaticae orbem venisse videatur. ita non modo difficiliora sunt omnia et ad artem maiorem exculta, sed ipsae leges magna sui parte aut immutatae aut abrogatae, denique non pauca addita. Ac sunt quaedam mutatae dramatum formae clara

apertaque indicia, quae non enumerare satius ducerem, nisi viros quosdam doctissimos atque his longe occultiora retegere consuetos nescio quomodo praeterisse viderentur. Principio, cum Aeschylus carmina condidisset longissima, recentioribus cantus ita visum est instituere, ut ne plures unquam strophae sese continua serie exciperent quam duae. parodos tantum in ea lege excipere placuit, et si quod carmen per omnia a communi regula recederet, quale Euripidis illud esse satis constat de Herculis laboribus. Huius testem legis Euripidem ipsum citare potero, neque loquentem obscure singula consideranti. sic enim ille de Aeschylo apud Aristophanem [*ran.* 914]: ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν, οἱ δ' ἐσίγων. Aeschylo obiicitur, quod is ante quam vel Achillem vel Nioben loquentes induxisset, prope dimidiatam fabulam [*vers.* 924] continuis cantibus, qui raris diverbiis distincti essent, et quidem plerumque strophis ternis atque quaternis deinceps positis, contexuisset. dixi, ternis et quaternis: adversarius τέτταρας, paulo elatius. nam solet Aeschylus cantus fere ternis strophis absolvere, sed parcius quaternis, quinis aut septenis rarissime. caeterum, quod miror, nullum carmen eius hodie legimus, quod constet sex strophis et antistrophis. Illa verba, ξυνεχῶς et ἐφεξῆς, nego ἐκ παραλλήλου posita esse. nam strophis quattuor cum antistrophis loquendi tempus nimis dilatum videri non potuit. nec vero quattuor carmina intelligenda sunt, quae non necessario magna pars tragoediae est. exemplo uno defungar: in Persis illud quintum est [280], ἴυζ' ἄποτμον βοάν. Sed aliud poetarum recentiorum insti-

tutum, quo carminum ambitus non mediocriter imminutus fuit, pridem explicavi. nam stropharum componendarum hanc legem scripserunt, ut singulae paucissimis exceptis complecterentur versus non amplius septenos. Huc accessit nova epodorum ratio, quas versibus vel ternis voluerunt fieri vel senis; idemque in proodis mesodisque (de his enim olim [*de system. chor. p.* 122 *extr.*] non satis recte tradidi) secuti sunt: ut, siquis numerare versus tragoediarum velit, epodos et caetera ex eo genere carmina non melicis sed diverbiis adiungere debeat. Neque alienum, ut mihi videtur, ab hac re fuerit, quod post Aeschyli tempora unius cuiusque tragoediae (nec Troadas excipio) verba postrema pronuntiavit chorus, adiicerem, recentiores primam fabulae ῥῆσιν choro nunquam concessisse, nisi hanc legem non certam fuisse Rhesus ostenderet, cuius fabulae prologum qui censent periisse falluntur.

xiii. Hic ante quam relicua minus aperta explicentur, dicam, quis huius novae tragoediarum formae auctor exstitisse primus videatur. is est Aristarchus Tegeates tragicus, de quo Suidas indicium frustra fecisset, nisi accederet observatio. *Οὗτος δὲ ὁ Ἀρίσταρχος*, inquit, *σύγχρονος ἦν Εὐριπίδῃ, ὃς πρῶτος εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῆκος τὰ δράματα κατέστησε.* quis, modo tempora congruant, dubitet? Atqui in chronico Eusebiano hic Aristarchus anno Olympiadis octogesimae primae tertio ascriptus est, hoc est, biennio post Aeschyli interitum: nisi quod uno anno differt exemplum Armeniacum. itaque nihil exactius convenire potest: neque, nisi forte probata aliorum scriptorum fides Eusebium testem elevaverit, dubitari videtur posse quin Aristarchum

nova dramatum concinnatio auctorem habuerit. Caeterum sub Olympiadem octogesimam septimam rursus mutata tragoediarum forma est, cum versus nexi et divisi, a Callia poeta, ut videtur, inventi [*syst. chor. p.* 124], in dramata inferrentur. de quibus infra dicam, postea quam caetera, quibus fabulae recentiores ab Aeschylea norma recedunt, accurate exposuero. Ergo primum novae carminum choricorum species novas leges desiderant. itaque antistrophica, quam vis distincta vel diverbiis vel histrionum cantu, absoluta videri non debent ante versum quartum decimum. Unum modo carmen est, quanquam in quattuor divisum partes, in Philocteta Sophoclis, quod ab his verbis initium capit, *σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας*, et in illa desinit, *μυρίον ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ* [1095—1101. 1116—1122=1140—1145. 1163—1168]. Sed nullum horum carminum est, quantum intelligo, quod ultra versum quartum decimum procurrat. sed parodi excipiendae sunt. ita parodos Rhesi quattuor partibus, xxviii continetur versibus, quae apud Aeschylum duo carmina fuissent. Porro chorica responsione libera si qua parte interrumpuntur, ut illud in Hercule furente [854—901 *Matth.*], *ὀτοτοτοῖ στέναξον*, cavendum est, nequis carmina cohaerentia conetur discriminare. sed antistrophica continua nullum cum interruptis consortium patiuntur. itaque illud in Aiace carmen, *τίς ἄν δῆτά μοι* [879—890=905—936], cum proximo, *τίνος βοὴ πάραυλος* [892—914=938—960], nihil commune habet. Contra antistrophica interrupta, quamvis pluribus systematis comprensa, cum carmina tragoediae numerantur, colligenda sunt. memorabile exstat carmen in Sophoclis Electra, in

quo sunt primum duo senarii dimidiati, qui sibi respondent: πῶς δή; τί νῦν πράσσουσι; σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; [1400 = 1402]: hos vero strophicae partes tres cum antistrophis sequuntur [1407 — 1421 = 1428 — 1441]. Quid quod neque si utraque interrupta sunt, ἀπολελυμένα cum antistrophicis coeunt: neque brevitas prohibet quo minus carminis loco unus Orestae versus censendus sit [1279], ἀμείβω κέλευθον σκοποῦσα πάντα [*syst. chor. p.* 250]. Caeterum in antistrophicis quando chorica respondent canticis, carmen, si plures strophae sunt, non absolvitur prius quam ultimus antistrophae versus vel septimus vel decimus et quartus fuerit. septimus est secundae antistrophae extremus in Troadum carmine hoc [1216 — 1228], αἶ αἶ αἶ αἶ, πικρόν γ' ὄδυρμα: quartus decimus vero idemque postremus secundae antistrophae, in Coloneo, quo clauditur illud [510 — 548], δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη. At illud in supplicibus, ἰὼ ἰὼ πᾶ δάκρυα, sex versus (eius modi enim systematis Euripidem in ea fabula usum esse olim demonstravimus) complectitur [1131 — 1136 = 1141 — 1145]: cui poeta aliud subiecit item ἑξάστιχον [1148 seq. 1152 = 1155 seq.: 1164 seq. = 1167. 1170 seq.].

XIV. Sed de parodis seorsum a caeteris carminibus dicendum videtur, in quibus maxime luxuriavit ars poetarum, novis ac mirabilibus primordiis spectatorum oculos animosque captantium. primum igitur quae nihil nisi chorica eaque antistrophica continent, eae, seu mesodis distinctae sive ultra secundam stropham et antistropham productae, binorum carminum censendae numero sunt. Post haec, antistrophica interrupta cum continuis non

coeunt. in Ionis parodo nec systema prius cum posteriore coniungi debet, neque huius stropha cum antistropha: itaque haec tribus carminibus constat; sed parodos Philoctetae duobus, quorum alterius stropha pariter atque antistropha distincta est histrionis cantu. Quod si antistrophicis cantus *ἀπολελυμένος* admixtus est, utrumque genus separatim numerari debet. exempla rei sunt in Oedipo posteriore et Heraclidis. sed illae in Iphigenia Taurica et in Helena *ᾠδαὶ ἀντίψαλμοι* (sic enim poeta ipse appellat [*Iph. T.* 172]) bina sunt carmina, quorum utrique respondetur *ἀπὸ σκηνῆς*. Unde facile intelligi potest, quid de Orestis parodo statuendum sit: in qua quidem Euripides responsionis legem paulo minus certam sequitur. ea novem tenet carmina. Carminum choricorum rationem videmur nobis satis accurate explicuisse: certe si qua defuerint, ab aliis non difficile aut emendatum aut suppletum iri existimamus. sed de orationibus ante omnia tenendum est, strophas ubique pares esse antistrophis: ut satis sit poetam in alterutra expressa *ῥήσεων* indicia fecisse: quod in versibus non valere satis constat. Verum hoc quidem recentioribus cum Aeschylo commune est. Caeterum de exclamatione duplici quae supra [*cap. vii.*] diximus, ea, qui ab Aeschylo exceperunt artem, in trimetris quoque observarunt, non in choricis carminibus. tres illae *ῥήσεις* sunt in Medea [1008 — 1044]: *δράσω τάδ', ἀλλὰ βαῖνε. φεῦ φεῦ τί προσδέρκεσθε; αἶ αἶ τί δράσω;* sed ut nequis fallatur, duplicem illa exclamationem continent, *ὤ μοί μοι* et *ὀτοτοτοτοῖ*, item *παππαπαππαπαῖ*, non vero haec, *ἰώ μοι φεῦ φεῦ* vel *ἀπαππαπαππαπᾶ*. Trimetrorum melicorum in canticis ra-

tionem supra exposuimus: quam recentiores ad anapaestos quoque accommodavere, et ad chorica quoque, nisi quod antistrophica nullo modo separata exceperunt. Illud in Medea [1269 — 1282], τάλαιν' ὡς ἄρ' ἦσθα, tres ῥήσεις continet; duas Philoctetae stropha [391 — 402], ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ; duas illud Ionis [1229—1248], οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν θανάτου. Denique ubi choreutae inter se colloqui videntur, nihil mutatum repperi a ratione Aeschylea. de novo artificio versuum paulo post dicam: nunc de *Heraclidis* Euripidis exponam, quae inter omnes una fabula versibus divisis et connexis caret. In hac chori ῥήσεις sunt xliii, militis xxvii ἐν παραχορηγήματι: versus chori cxlvii, militis xxxv. primae partes caduceatoris, virginis et Eurysthei: versus lxxxi, lxxxii et liv: orationes xix, vii et ii. secundae partes Iolai, versus cccii, servi lxxxiv, nunti xx. tertiae partes Demophontis, versus cv, Alcmenae xci. Orationes Iolai lviii, servi vi, nunti viii, Demophontis xx, Alcmenae xxvii. Caeterum nec ullus usquam versiculus periit, et personarum nomina ubique recte posita sunt a recentioribus criticis. sed illa chori sunt [75], ἴδετε τὸν γέροντα: et Iolai [116], πρὸς τόνδ' ἀγών τις: Demophontis [566], ἔσται τάδ'; ὦ τάλαινα παρθένων. ac duos versus male repetitos [221 *seq.*] Piersonus tollendos esse vidit.

xv. Nunc prius quam ad caeteras tragoedias progrediamur, quas omnes Heraclidis cedere vetustate existimamus, res longe difficillima, quaeque minus fortem ab omni hoc negotio repellere potest, curiose tractanda est. Itaque quos versus senarios (hinc enim exordiar) participat chorus cum histrionibus, eorum partes singulas pro versibus integris

habere oportet. in Oedipo tyranno [655] tres sunt versus, qui unus videtur,

— οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;
— οἶδα.
— φράζε δὴ τί φῄς:

Oedipi duo, unus chori, Oedipi ῥήσεις duae. Sed hemichoria cum inter se colloquuntur, versuum numerus media distinctione non augetur. itaque illi in Rheso [682] tres numero versus chorici sunt, unus Ulixis:

— ἴσχε πᾶς τις. — οὒ μὲν οὖν. — ἆ φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς.
— καὶ τί δὴ τὸ σῶμα;
— Φοῖβος.
— ἔμαθον. ἴσχε πᾶς δόρυ.

Ubi vero duo histriones senarios dimidiatos alternis iaciunt, considerandum est an horum uterque parem hemistichiorum numerum conficiat: quod genus nihil difficultatis habet. exemplum de Philocteta sumam [589].

— Ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. — σκοπῶ κἀγὼ πάλαι. AB=A
— σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. — ποιοῦ λέγων. AB=B

Ita qui duos versus dimidiatos pronuntiaverit, in ratione ineunda versum unum dixisse censendus est. Nec mutat regula, si is, qui postremus locutus est, hemistichiis versum subiungat integrum, tantum ut ultima postremi hemistichi syllaba longa sit. in Hecuba [1259]:

— Ἀλγεῖς ἀκούων; — οὐκ ἐφέξετε στόμα; A B = A
— ἐγκλείετ'. εἴρηται γάρ. — οὐχ ὅσον τάχος AB—=B
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι; B

Quod si numerus hemistichiorum impar est, aliis legibus opus esse apparet: quas exponam (res enim impedita est) verbis quam potero clarissimis. Principi-

cipio, versus divisus, qui utrimque segregatus erit a continuitate sermonis, eius histrionis, qui posterius hemistichium proferet, putandus erit. ut in Philocteta [994]:

οὔκ, ἀλλ᾽ ἀληθεῖς. ἡ δ᾽ ὁδὸς πορευτέα.	A
— οὔ φημ᾽ ἔγωγε. — φημί. πειστέον τάδε.	AB = A
— οἴ μοι τάλας.	B

medius versus Ulixis est: Philoctetae verba, si versus numerantur, summae nihil prorsus addunt. Iam si primum hemistichium cum versu proxime praegresso cohaeret, atque is quidem syllaba longa terminatur; versum divisum ei ascribere convenit, qui eius dimidium posterius tenet dimidioque illo proferendo ῥῆσιν absolvit. In Trachiniis [409]:

τοῦτ᾽ αὔτ᾽ ἔχρῃζον τοῦτο σοῦ μαθεῖν. λέγεις	A -
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;. — δίκαια γάρ.	AB = B
— τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην;	A

Neque aliter de his iudicandum est in Philocteta [759]:

Ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως	A -
ὡς ἐξεπλήσθη. — ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ.	AB | = B
— ἰὼ ἰώ,	B
— δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.	

nihil refert enim, illa nova ῥῆσις, ἰὼ ἰώ, utrum ab eodem qui priora an ab alio pronuntietur. In Electra Euripidis [575]:

ἀλλ᾽ οὐκ ἔτ᾽, ὦ γεραιέ. συμβόλοισι γὰρ	
τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν. ὦ χρόνῳ φανείς,	A -
ἔχω σ᾽ ἀέλπτως. — κἀξ ἐμοῦ γ᾽ ἔχῃ χρόνῳ.	AB = B
— οὐδέ ποτε δόξασ᾽. — οὐδ᾽ ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.	AB

versus postremus Electrae est, ut in pari hemistichiorum numero. Contra si illa syllaba vel brevis fuerit vel concursu vocalium a primo hemistichio distabit, indicio erit, versum divisum esse eius qui

prior loquitur. itaque in Oedipo priore [1120] hi versus omnes Oedipo tribuendi erunt in ratione:

σὲ πρῶτ᾽ ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον. A ◡
ἦ τόνδε φράζεις; — τοῦτον, ὅν περ εἰςορᾷς. A B = A
— οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρ᾽ ἐμοὶ φώνει βλέπων. A

Quod ubi, qui posterius dimidium prolocutus est, versum integrum subiicit; tum quoque ea syllaba, quae in utriusque versus confiniis posita est, spectari debet. Quae quoties producetur, versum ambiguum ei qui postremum dixit vindicabit: sin aut corripietur aut hiabit, hemistichium prius praevalebit. Utriusque generis exempla putavi subiicienda esse. alterius e Sophoclis Philocteta [674]:

παντὸς γένοιτ᾽ ἂν κτήματος κρείσσων φίλος. A
— χωροῖς ἂν εἴσω. — καὶ σέ γ᾽ εἰςάξω. τὸ γὰρ B A - = A
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. A

Alterius ex Iphigenia priore [1347]:

ἀντέχε θυγατρός. — ὡς τεῦδ᾽ οὕνεκ᾽ οὐ σφαγήσεται; A B
— ἀλλὰ μὴν εἰς ταὐτό γ᾽ ἥξει. — μῆτερ, εἰςακούσατε A C ◡ = A
τῶν ἐμῶν λόγων. μάτην γάρ σ᾽ εἰςορῶ θυμουμένην. C

et ex Electra Euripidis [698]:

τἀναντί᾽ ἔσται τῶνδε. ταῦτα σοὶ λέγω. A
— πάντ᾽ οἶδα. — πρὸς τάδ᾽ ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρή. B A ◡ = B
ὑμεῖς δ᾽ ἐμοί, γυναῖκες, εὖ πυρσεύετε A
κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε.

xvi. Has regulas qui probe didicerit, ne in implicatissimis quidem exemplis haerere potest. quod si in quo loco duae regulae sibi repugnant, neutra negligi debet: namque id documento est, versum divisum in duorum numero habendum esse. Sed quoniam sine usu et experimento iudici nihil horum potest percipi, exempla aliquot ex difficilioribus subieci, in quibus exerceatur qui rem cura dignam existimabit. Primum hoc erit e Phoenissis [131]:

τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ — A -
λοχαγόν; — ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος. — AB - = B
τίς δ' ἐστὶν οὗτος; — παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ — BA - = A
Τυδεύς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει. — A

Sophoclis in Electra [1483]:

ὄλωλα δὴ δείλαιος· ἀλλ' ἐμοὶ πάρες — A -
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. — μὴ πέρα λέγειν ἔα — AB - = B
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους. — B

aliud exemplum Euripidis in Iphigenia τῇ ἐν Αὐλίδι [1513]:

Μή μοί τιν' ἄλλην συμφορὰν ἥκεις φέρων — A -
πρὸς τῇ παρούσῃ; — { A = A
— σῆς μὲν οὖν παιδὸς πέρι — { B ∪ = B
θαυμαστά σοι καὶ δεινὰ σημῆναι θέλω. — B

quanquam hoc quidem universa tragoediae ratio non admittit. Illi versus ita scribendi sunt:

πρὸς τῇ παρούσῃ; — σῆς μὲν οὖν παιδὸς θέλω — AB - = B
θαυμαστά σοι καὶ δεινὰ σημῆναι πέρι. — B

in Phoenissis [171]:

Ἥξει δόμους τούσδ', ὥς τέ σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς, — A -
ἔνσπονδος. — { A = A
— οὗτος δ', ὦ γεραιέ, τίς κυρεῖ, — { B ∪ = B
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;

item Euripidis in supplicibus [513]:

ἡμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν, — A ∪
ὦ παγκάκιστε. — σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα, — AB ∪ = A
καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους — B
θῇς.

Aliud simillimum Sophoclis in Electra [1410]:

οἴμοι τάλαιν'· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς; — A
— ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. — ὦ τέκνον τέκνον, — BA ∪ = B
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν. — ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν — AB ∪ = A
ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ. — B

Eiusdem poetae in Oedipo Coloneo [1438]:

μέθεσθε δ' ἤδη χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι A ◡
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις. {A = A
— ὦ τάλαιν' ἐγώ. {B = B
— μή τοί μ' ὀδύρου. — καὶ τίς ἂν σ' ὁρμώμενον A B ◡ = A
εἰς προὖπτον Ἅιδην οὐ κατασστένοι, κάσι; B

Hoc exemplum in primis accurate considerandum est. Versus ab ultimo proximus utri tribuendus sit apparet. iam cum hemistichia sint pari numero, prior alteri concedi debet. at alteri hunc syllaba brevis vindicat, ἔτι βλέποντα. brevis, inquam, syllaba: ita enim solet fere Sophocles, ut nec ambiguitati hic occurrendum esse existimaverit, quam tollit demum universae tragoediae numerorum ratio. Adiungam proxima:

— εἰ χρή, θανοῦμαι. — μή σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. A B = B
— μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ. — δυστάλαινά τἄρ' ἐγώ, A B ◡ = A
ἤν σοῦ στερηθῶ. — ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι B A ◡ = B
καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. A

Euripidis in Oreste [1330]:

ἰδοὺ διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα. A ◡
σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. {A = A
— ὦ κατὰ στέγας {B - = B
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν; B

Ab his illi versus nihil fere differunt in Phoenissis [161]:

ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ. A ◡
ὁρᾷς; {A = A
— ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως {B - = B
μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξῃκασμένα. B

xvii. Versus trimetri non admodum multi in tres partes divisi reperiuntur: in quo genere primae partis nulla habetur ratio, relicuae easdem sequuntur regulas. Nec difficile erit de his exemplis iudicium. in Hercule [1390]:

πῶς οὖν ἔτ᾽ εἴποις, ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς; A
— πρόβαινε. — χαῖρ᾽, ὦ πρέσβυ. — καὶ σύ μοι, τέκνον. BAC = C
— θάφθ᾽, ὥς περ εἶπον, παῖδας. — ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον; AC = C
— ἐγώ. — ποῖ ἐλθών; — ἡνίκ᾽ ἂν θάψῃς, τέκνα. ACA = A
— πῶς; — εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο. CA = A

In Hippolyto [309]:

οἶσθά νιν καλῶς, A -
Ἱππόλυτον. — οἴ μοι. — θιγγάνει σέθεν τόδε; ABA = A
— ἀπώλεσάς με. B

in Alcestide [1129]:

— Ἔχεις; — ἔχω ναί. — σῶζε νῦν, καὶ τὸν Διὸς ABA - = A
φήσεις ποτ᾽ εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον. A

In Electra Sophoclis [1502]:

πόλλ᾽ ἀντιφωνεῖς, ἡ δ᾽ ὁδὸς βραδύνεται. A ◡
ἀλλ᾽ ἕρφ᾽. — ὑφηγοῦ. — σοὶ βαδιστέον πάρος. ABA = A

in Philocteta [1407]:

Τίνα προςωφέλησιν ἔρξεις; — βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους AB = B
— πῶς λέγεις; — εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας. — ἀλλ᾽
εἰ [δοκεῖ, ABA◡ = B
ἣν τε] δρᾷς ταῦθ᾽ ὥς περ αὐδᾷς, στεῖχε προςκύσας
χθόνα. A

Neque Sophocles quadripertitam distributionem refugit: in qua primae partes duae praetereundae sunt. in Philocteta [753]:

— Οἶσθ᾽, ὦ τέκνον. — τί ἔστιν; — οἶσθ᾽, ὦ παῖ.
— τί σοί; ABAB = B
— οὐκ οἶδα. — πῶς οὐκ οἶσθα; — παππαπαππαπαῖ. A|BA = A

Caeterum quoties una persona binas eiusdem versus partes pronuntiat, in colligenda orationum summa una modo numeranda est oratio. versus Philoctetae, quem modo apposui extremo loco, excipiendus est: in quo ῥῆσιν posteriorem exclamatio duplex ab altera separat. Deinceps de trimetris nexis, quo genere Sophocles decies usus est, Euripides semel, paucis absolvam. itaque sola hac arte

tragici efficiendum putaverunt ut versus duo unius loco essent, si utrumque ultima prioris vocali elisa coniungerent. Sed in hac parte Euripides, cum tandem omissum a Sophocle morem revocaret, nescio qua re aliam ac fecerat ille ῥήσεων rationem iniit. Nam Oedipi regis versus unus et sexaginta [771 — 833], quorum primus est, κοὐ μὴ στερηθῇς γ' εἰς τοσοῦτον ἐλπίδων, sed duplices duo, tres ῥήσεις complectuntur. contra Orestes in Iphigenia [908 — 955], λέγοιμ' ἄν, ἀρχαὶ δ' αἵδ' ἐμοὶ πολλῶν πόνων, item tres ῥήσεις tenet, versibus septem et quadraginta, eorumque uno tantum solito porrectiore.

xviii. Sed tandem (quia versuum melicorum copulationes huc non pertinere olim satis docui) finem legum et praeceptorum exponendorum licebit facere. nihil superest enim, nisi ut de versuum anapaesticorum ratione demonstrem, qui neque saepissime divisi sunt nec difficiles explicatus habent. Nam eius modi versus ita franguntur, ut et initium et finis ab ea parte, qua fractus sit, spatiis distent aequalibus. franguntur autem duobus plerumque modis, aut in fine dipodiae, sed non sine vocalis elisione, aut in pedis fine. Ex priore genere unum modo exemplum superest, in Medea Euripidis [1389]:

κἄπειτ' ἔκτας; — A
— | σέ γε σημαίνουσ'. | — ὤ μοι φιλίου | — B A - = A
χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. — A

De initio versiculi constat; dimidium elisio indicat; unde intelligitur, alteram partem, quam priori parem esse diximus, his syllabis contineri, ὤμοι φιλίου, quorum si extrema syllaba corriperetur, versus divisus Medeae ascribendus esset: nunc Iasonis est

propter eas causas quas paulo ante exposuimus. Alterius generis exempla sunt in Iphigenia priore:

Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν A -
|στεῖχε. | — στείχω.| AB -=B
Τί δὲ καινουργεῖς, Ἀγάμεμνον ἄναξ; B
—|πεύσει. | — σπεύδω.| AB -=B
Μάλα τοι γῆρας τοὐμὸν ἄυπνον καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς
ὀξὺ πάρεστιν. B

quorum ratio patet ex superioribus. Caeterum illae regulae ne in choricis quidem neque in cantu negligi debent, nisi quod in talibus, quoties persona mutat, versus finitur. ut in Trachiniis [979]:

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς
ὠμόφρονος. ζῇ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν A -
|στόμα σόν.| {A
— πῶς φῄς,| {B -
γέρον; ἦ ζῇ; B

Atque item in Rheso [16. 17]:

τί φέρει θορύβῳ; A
—|θάρσει.| {B
— θαρσῶ.| {A -
μῶν τις λόχος ἐκ |νυκτῶν;| {A
— οὐκ ἔτι;| {B

Quanquam hoc exemplum a prioribus differt. quod si illa serius scripta essent, neque sub ipsam huius artis inventionem, tres, nisi fallor, forent versus illi:

μῶν τις λόχος ἐκ A -
|νυκτῶν;|. {A
— οὐκ ἔτι.| {B

Sed in primis mirabile est Euripidem versibus Glyconeis semel eadem ratione usum esse, verum nullo alio versuum genere permixtis, et ut septem versus efficeret. in Andromacha [525]:

Λείβομαι δακρύοις κόρας, A
στάζω λισσάδος ὡς πέτρας
|λιβὰς ἀνήλιος ἁ τάλαιν᾽.| {A
— ὤ μοί μοι τί δ᾽ ἐγὼ κακῶν| {B -
μῆχος ἐξανύσωμαι; B

ita enim versus antistrophici distinguendi sunt. aliter stropha, versu non diviso:

κείσει δή, τέκνον, ὦ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ σὺν νεκρῷ.
— ὤ μοί μοι τί πάθω τάλας δῆτ᾽ ἐγὼ σύ τε μᾶτερ;

Denique est etiam alius modus versus anapaesticos dividendi: quem supra non commemoravi, quod eius ratio a prioribus modis non nihil discrepat. nam interdum fit ut medio pede frangantur: in quo versus usque ad finem proximae dipodiae continuandus est. Ita factum in Iphigenia priore [148]:

|ἔσται τάδε.' — κλῄ|θρων δ᾽ ἐξόρμα.| AB ⏑ = A
ἣν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς, πάλιν ἐξόρμα σεῖε
χαλινοὺς ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θαλάμους. B

Neque id genus canticis alienum. in Trachiniis [992]:

Ἆρ᾽ ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι τῷδ᾽ ἀπὸ κρατὸς |βλεφάρων θ᾽ ὕπνον; {A
— οὐ | γὰρ ἔχω πῶς ἂν| {B -
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων. B

similiterque Euripides in versibus Glyconeis. In Andromacha [521]:

λίσσου γούνασι δεσπότου
|χρίμπτων, ὦ τέκνον. {A
— ὦ φίλος|, φίλος, ἄνες θάνατόν μοι.| {B

xix. His ita expositis ultima pars nostri laboris restat, ut e tragoediis singulis collectae versuum

et orationum summae perscribantur: in quo ordinem temporum, quantum fieri poterit, sequemur; sic tamen, ut de multis acrius cum doctioribus contendere nolimus, modo in plerisque iusta demonstratione non videamur revinci posse. Primum in *Medea* chori partes versibus absolvuntur cxcvi, orationibus xlii. Medea primas agit quingentis sex et quadraginta versibus. eius orationes sunt centum et duae, praeterea *παρηγόρημα* orationibus comprensum tribus: illo enim tempore Euripides nondum ausus esse videtur pueros loquentes in scenam producere. Partes secundae nutricis sunt et Iasonis, quorum illa versus lxxvi pronuntiat, hic cxc. Tertiae paedagogi, versus xxxiv, Creontis xlii, Aegei xlv, nunti ciii. Secundarum ac tertiarum orationes cxii: nutricis xiv, Iasonis xxxix, paedagogi xv, Aegei xxviii, nunti iv. Sed in hac fabula vix dici potest quanto opere criticorum de versibus repetitis iudicia inter se discrepent: quas turbas rationes nostrae ex maiore parte component. nam nihil dubitari potest, quin decem versus quos libri agnoscunt tollendi sint [40. 41. 304. 922. 948. 1006. 1007. 1240. 1241. 1324 *Barn.*]. Medeae sunt illi versus, non nutricis: *ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον. σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα.* item Medeae, non Iasonis: *θεοῖς τε κἄμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.* sed Iasonis, non paedagogi: *κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον.* Ille autem versus, qui nunti est, *λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,* bis male repetitus legitur in persona Iasonis et paedagogi: *στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,* et *τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα;* Medeae quaedam verba ibi servanda apparet, ubi sic scribuntur: *μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου.*

Nihilo minus tres versus remanent, qui cum haud dubie semel tantum a poeta positi fuerint, tamen utro in loco probari debeant hac quidem arte doceri non potest: *λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον*, et *πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή, ἡμεῖς κτενοῦμεν οἵπερ ἐξεφύσαμεν.* Sed partium tertiarum unus versus periit; quem defectum antiquissimum cum histriones artis gnari animadvertissent, alio versu iterando supplere frustra conati sunt. Didymus grammaticus, seu nescio quorum histrionum vidit *ἀντίγραφον* [*cf. schol. ad Med.* 889 *Matth.*], seu notat quos ipse audierat [*schol. ad Orest.* 58. 632] (quanquam enarratores interdum de coniectura histrionum ausa comminiscuntur [*v. summar. Rhesi Flor. schol. ad Orest.* 1352, *Med.* 171, *schol. Hafn. ad Phoen.* 264]), sed Didymus illum versum repetitum *φέρει*, hoc est, opinor, *φέρεσθαι λέγει*, sibi improbatum: nam ut contrario sensu accipiatur fieri nequit. sed verba ipsa subieci. [360 *Matth.*] *Οὐ γάρ τι δράσεις: Δίδυμος μετὰ τοῦτο φέρει τὸ σιγῇ δόμους εἰςβᾶσ' ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσι.* paulo post [383], sed lemmate imperfecte ascripto, quod correxi: *Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος, σιγῇ δόμους εἰςβᾶσα: ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν. ἐπὶ τῶν β' τὸ σιγῇ δόμους εἰςβᾶσα, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς.*

XX. *Oedipus rex* nullam nostrae rationi moram obiiceret, nisi viri clarissimi Hermannus atque Elmsleius unius versus compendium facere vellent [1280. 1281]. quibus uti nequeo assentiri, ita verba leviter corrupta parva opera restitui posse existimo, quae nihil dubito quin ita a Sophocle scripta fue-

rint: τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν, οὐ μόνου μόνῳ, ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά. Versus chori sunt ccxxiv, orationes lxiii. Oedipi (quae partes primae sunt) versus dcxxxvii, orationes cciii. Secundae partes, sacerdos, versus li, Tiresias lxxvi, Iocasta cxx, minister xxvii, ἐξάγγελος lxix. tertiae, Creon, versus lvii, nuntius, versus cxxxii. Orationes sacerdotis sunt quinque, Tiresiae xxvii, Iocastae xliv, ministri xxv, τοῦ ἐξαγγέλου quinque, Creontis lvii, nunti xl. In *Rheso* ter factum est παραχορήγημα, in persona Rhesi, Ulixis et Musae. orationes Rhesi decem, Ulixis xvi, Musae v, chori lxxxi. Versus chori sunt ccxxi, Rhesi lxi, Ulixis xxviii, Musae lxxv. summa, versus ccclxxxv. Primarum partium personae quattuor, Aeneas, orationes vi, pastor vii, Minerva viii, Rhesi auriga xiv. Versus Aeneae xxxv, pastoris xliv, Minervae liii, Rhesi aurigae lxxxv. Partes secundae Hectoris et Paridis, versibus ccxvii et xiv. tertiae Dolonis et Diomedis, versibus xxxviii et xviii. orationes Hectoris lv, Paridis iii, Dolonis xvi, Diomedis x. Illos versus [671 — 678], βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε, qui trochaeis et Creticis nullo alio pede distinctis constant, cavendum est ne pro melicis habeamus. caeterum proxima Augustus Matthiae, vir doctissimus, recte descripsit, nisi quod illa [681], ἴσχε θάρσει πᾶς, Ulixi tribuenda non fuisse apparet. Neque difficile intellectu, Ulixis verba esse, non Diomedis [626], πότερα σὺν ἄλλοις ἢ μόνος πορεύεται; Sed duo versus, quorum alter nimis Ὁμηρικῶς, uterque vero otiose repetitus est [155], ῥίψας κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν, et [275], Θρᾴκης, πατρὸς δὲ Στρυμόνος κικλήσκεται, hi ubi aliter quam diximus scripti

recurrunt, deleantur [150. 648]. Deinceps in *Alcestide* quas summas repppererim exponam. Chori versus ccx, orationes lxxvii. Sed illa [1146—1149], ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκος, Admeto eripienda esse censeo. ancillae personam medio carmini inepte intermisceri [219], δῆλα μὲν φίλοι, satis constat. Partes primae, Mors, versus xix, ancilla lxiii, puer xiv, Pheres lx, famulus xl. summa primarum partium cxcvi. Orationes Mortis xv, ancillae vii, pueri ii, Pheretis xiii, famuli xii. summa xlix. Secundae, Apollo, versus xlviii, Alcestis lxxxv, Hercules clxxxii. summa cccxv. tertiae, Admetus ccxciv. Orationes Apollinis xv, Alcestidis xviii, Herculis lxxv, Admeti cii. summa, orationes partium secundarum ac tertiarum ccx. Caeterum in hac fabula mire grassata est emendatorum vel Plutarcho ac Stobaeo antiquiorum licentia. delendi sunt autem versus sex, hoc est, paulo plures quam visum est viris doctissimis. Primum ad personam Admeti illi nihil pertinent [322], ὃν καὶ προςεῖπε, [667. 668] κἄγωγ' τ' ἂν ἔζων, κοὐκ ἂν μονωθείς, qui sunt ancillae et Alcestidis [195. 307. 308]. tum satis est si semel [795] dicit Hercules, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων [1024]. nec decet eum, quae chorus iam dixit [207], ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται, iisdem verbis inculcare [799]. Denique illud [208], ex Hecuba [409] illatum esse concedo, ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προςόψεται. sed eum versum, qui hunc praecedit, ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον, ab Euripide in utraque fabula positum existimo. In *Sophoclis Electra* primum observabo, Hermannum, virum clarissimum, ubique ῥήσεις recte et rationibus nostris convenienter descripsisse. semel

tamen [1404] verba a se correcta non bene distinguendo ῥῆσιν unam obscuravit, errato parvo, quod cavere non potuit. illa verba ita disponenda sunt:

Αἶ αἶ
ἰὼ στέγαι
φίλων ἐρῆμοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

has enim tres ῥήσεις esse numerus ostendit: quae duae forent, si aut αἶ quater scriberetur aut illa αἶ αἶ ἰὼ στέγαι coniungerentur. Praeterea amplius dubitari non potest, quin epodus sit, non stropha [504], ὦ Πέλοπος ἁ πρόςθεν πολύπονος ἱππεία. Itaque chori versuum summa est clxxv, orationum lxiii. versus Electrae dlxxxviii, orationes clxxv. Secundae, paedagogus, versus cxlviii, Chrysothemis clvii, Aegisthus xxxi. Tertiae, Orestes clxiii, Clytaemnestra cx. orationes secundarum ac tertiarum partium, paedagogi xviii, Chrysothemidis liv, Aegisthi xvii, Orestis lxxiv, Clytaemnestrae xxvi. Sed tertiae partes rationem versu uno superant, nisi hunc, qui omni tempore interpretes torsit, delemus [691]: δρόμων διαύλων πένταθλ' ἃ νομίζεται.

xxi. Ex *Oedipo posteriore* Brunckius unum versum de sententia Valckenari sustulit [769]. hoc ille aliquanto rectius, quam critici veteres, quorum ἀθέτησις satis absurda in scholiis commemoratur [237 — 257]. eidem Brunckio parendum fuit, Antigonae tribuenti [1474] πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; et [1488] τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; Chori versus cclxxxii, civis Colonensis xxxi, Ismenae lxxi, Creontis ic. hae vero personae omnes sunt ἐν παραχορηγήματι. Sed orationes chori cxxi, Colonensis xiii, Ismenae xxxvi, Creontis xxxiii. Partes primae, Antigona, versus clxi, orationes lxxvii.

secundae partes, Oedipus, versus dxc, nuntius lxxxix. tertiae partes, Theseus clxxviii, Polynices cxxiii. orationes Oedipi cxciii, nunti iv, Thesei liv, Polynicis xv. In *Hippolyto* chorus tenet versus, si unum carmen excipimus, iii et cc, orationes lxv: Hippolyti comites versus vii ἐν παρασκηνίῳ, quorum partem vulgaria exempla tribuunt Hippolyto: nuntius prior ἐν παραχορηγήματι versus vii, ῥήσεις iv. Hippolytus et nuntius posterior primarum partium, alter versus ccxxxii praetereaque cantica, orationes lxiv, alter versus xcvii, orationes vi. Secundarum personae, Venus, Phaedra, Theseus, versus lvii, clxvi, clv, canticorum parte dempta. tertiarum, famulus, nutrix, Diana, xviii, clxxv, lxxx. Una Veneris oratio, Phaedrae lv, Thesei liv, famuli xi, nutricis lv, Dianae xiii. sed carmina illa, [361—372] ἄϊες ὤ, et [664—674] τάλανες ὤ, quae critici ex parte choro ascripserunt, nutrici et Phaedrae tribuenda sunt, ille versus [589] choro: αἶ αἶ ἒ ἒ ἒ ἒ. Hic Sophoclis *Antigonam* memorandam esse existimavi, cum eius fabulae διασκευὴ ad tempora seriora referri vix posse videretur. nam et in choricorum numeris Philoctete et Trachiniis castigatior est, et trimetros nexos habet, quibus hic poeta in Aiace, Trachiniis et Philoctete abstinuit. Chori versus ccxvii, orationes lxvii. Illud enim choro dandum esse, non Antigonae, Erfurdtius vidit, [933], οἴ μοι θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται. Haemonis versus sunt lxv, orationes xviii, utriusque nunti versus xcvi, orationes xiii. caeterum hae personae ἐν παραχορηγήματι sunt. Primae partes, quas Aeschines τριταγωνιστῆσαι fertur, Creontis, orationum cv, versuum ccxciv. accedunt cantica, quorum numerum

haud definio. Partes secundae, Antigone et Eurydice, versus clxxxvii et ix: summa cxcvi. tertiae, Ismene lxiii, custos cxiii, Tiresias lxxvi: summa cclii. orationes Antigonae xlix, Eurydicae una, Ismenae xxx, custodis xvii, Tiresiae xv: summa cxii. In *Andromacha* chori orationes li, versus clxxxvi. his adde orationes Menelai xvii, ancillae ix: eorundem versus cxv, xxi. primae partes, Andromacha, orationes xliii, nutrix viii, nuntius v: versus ccxciii, xxxviii, lxxxix. Secundae, Hermiona, versus cxvii praeter cantica, Peleus clxx. tertiae, puer vii, Orestes lxx, Thetis xlii. orationes Hermionae xxxv, Pelei xxxiii, pueri vi, Orestis xvi, Thetidis una. neque Andromachae ullus versus periit, neque *Aiacis*, de quo deinceps agemus. Chori versus ccxxxviii, orationes lxxxiv. primae partes, Minerva, versus lxxv, nuntius lxvii, Agamemno lxi. Orationes Minervae xxviii, nunti x, Agamemnonis xviii. secundae partes, Ulixes, versus lxxxiii, Tecmessa clxxxiii, Menelaus lxiii. denique tertiae, Aiax ccxxxii praeter cantica, Teucer ccii. Orationes Ulixis xxxvi, Tecmessae l, Menelai xvi, Aiacis liv, Teucri xxxiii.

xxii. *Herculem furentem* critici non integrum ad tempora nostra transmissum esse contendunt: quibus non repugnabo, si concedent, qui perierint, septem Thesei versus fuisse [1284]. hoc quibus incredibile videbitur, ii quaerant, utrum suspicioni occurri possit emendatione certa: nam vana et lubrica commenta afferre non est instituti nostri. Minus erit alienum observare, nuntio illum versum tribuendum esse, non choro [894]: *στενάζεϑ', ὡς στεναϰτά, δάϊοι φόνοι*, caeterum eo loco personas Hermannum recte distinxisse. Chori versus cciii,

orationes lxxvii. Partes primae, Amphitryo et Iris, versus ccxliii et xxiii, orationes lxxiv et iii. Secundarum partium personae tres, Megara, nuntius, Theseus, versus ccix, xcix, xci. Tertiarum item tres, Lycus, Hercules, Rabies, versus lxiii, cclxxii, xxix. Denique orationes secundarum tertiarumque partium xxvii, vi, xxxvi, xii, lxxvii, iii. In *supplicibus Euripidis* versus chorici sunt clxxxv, orationes lx. ratio constabit, si addetur Aethra et Iphis, quorum orationes sunt x et xiv, versus lxxxvi et lviii. Partes primae, Theseus, versus cccxxvii, nuntius cii, puerorum alter (nam duo sunt) xiv: orationes lxii, xii, x. Secundae, Adrastus et Euadne, huius versus sunt xxx, illius ccvii exstant, ut appareat unum vel octo interisse. interierunt autem ante eum versum, quem Hermannus choro concedere non debuit [262], ὅς Πέλοπος ἦν παῖς. Caeterum neque illud Adrasto tribuendum fuit [946], πικραὶ γὰρ ὄψεις: neque, quod Augustus Matthiae fecit, choro [251], ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα. postremo nihil illic intercidit [766], φαίης ἂν εἰ παρῆσθα. Sed pergamus relicuas summas exponere. tertiae partes, praeco, versus lxxv, puerorum alter vii, Minerva xliv. orationes Adrasti lx, Euadnes xiii, praeconis xi, pueri vi, Minervae una. Non diu in *Ione* Euripidis haerebimus. Chori versus clxi, orationes lvi. Partes primae, Mercurius, versus lxxxi, Xuthus lxxiii, paedagogus cxxxv, Pythia xxxiii, Minerva lvi: summa, versus ccclxxviii. orationes, Mercuri una, Xuthi xlvi, paedagogi lxv, Pythiae xvii, Minervae iv: omnes cxxxiii. Secundae, Ion, versus ccccx, quorum postremus est, ἄξιον τὸ κτῆμ' ἐμοί: famulus cxv; nullus enim periit. tertiae,

tiae, Creusa cclxxx praeter canticorum partem. orationes Ionis cxcvi, famuli v, Creusae cxcviii. Sed *Trachiniae* versu uno abundant in Deianirae persona: nec dubito quin Bentleius recte iudicaverit illum delendum esse [85], ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Chori versus cxcvi, orationes lvi. partes primae, Hyllus et Lichas, versus clxvi, cxiv: orationes liii, xxxi. secundae, Deianira, versus ccclxxi, senex vii, orationes lv et iv. Tertiae, ancilla, versus xii, nuntius lxxi, nutrix lxiv, Hercules (si demas cantica) cliv. oratio ancillae una, nunti xxi, nutricis xiii, Herculis xlvi. *Troadum* chorus versus tenet cxliii, orationes liii: quibus Minervae persona accensenda est ἐν παραχορηγήματι, versus xxv, orationes x. Partes primae, Hecuba, orationes lxxxii, versus, dempta quidem melicorum parte, cccxliii. Porro de Menelao et Helena, qui habent versus xlix et lxiii, haud satis constat, uter secundarum partium sit, uter tertiarum: cuius modi ambiguitatem poetae tragici declinare solent. praeterea, pro ut de his statuerimus, aut tertiae partes aut secundae versu truncatae esse reperientur. quis igitur dubitet eum excidisse aut ex Helenae partibus aut ex Menelai? quod si liceat facere coniecturam, est in prima ῥήσει Menelai, quod suspicantem illuc vocare possit, illud, inquam, sane mirum [856], καὶ στράτευμ' Ἀχαϊκόν. Itaque si Menelaum uno versu ditiorem facimus, haec erit secundarum ac tertiarum partium ratio. Secundarum personae, Neptunus, versus lxxii, Cassandra xci praeter melica, Andromacha cxxxi, Helena lxiii. tertiarum, Talthybius, versus cxviii, Menelaus l. orationes Neptuni xi, Cassandrae vii, Andromachae xxx, He-

lenae vi, Talthybi xxviii, Menelai ix. In *Phoenissis* chori versus cliv, orationes xxxvii. huc adde Antigonae versus praeter cantica lvi, orationes lxxxii. Primae partes, Eteocles, versus cxxii, Menoeceus xxxviii, nuntius ccxcv. eorundem orationes l, viii, xix. Secundae partes, Iocasta, versus ccxxix praeter cantica, Tiresias xcviii, Oedipus li praeter cantica. sed orationes Iocastae liii, Tiresiae xx, Oedipi xxxi. Tertiae, paedagogus, versus lii, Polynices cxxxi, Creon cxlvi. orationes paedagogi xvii, Polynicis l, Creontis lxxxi. Versus repetiti quinque [143. 486. 630. 1282. 1376] locis suis positi sunt, ubi primum feruntur scripti: [97] σπονδὰς ὅτ' ἦλθον. [478] ἀνὰ μέρος λαβών. [627] ἐξελαύνομαι χθονός. [976] ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα. [756] κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν. De caeteris spuriis concedo anceps esse iudicium. Mihi quidem sic procedendum esse videbatur, ut ante omnia versus Euripide minime digni eiicerentur; qui sunt, nisi fallor, hi: [1362] δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα, [1430] σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός. quo facto ratio constat primis partibus, si insuper hos quoque tollimus [1262. 1263], καὶ τἆθλα δεινά, δισσοῖν στερήσει. In tertiis primum Sophocleus Euripidi male tribui videtur [1634], ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν. tum illi [375], καὶ δυςλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς, scholium ascriptum est, ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται. In his vero mecum qui faciet, nullum amplius e tota fabula versum subtrahere poterit, ne illum quidem [1199], καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις. multo minus in extrema tragoedia criticorum ἀθετήσεις ferri possunt. Caeterum illa verba Eteocli danda

sunt [623], *αὐτὸ σημανεῖ*: Polynici, *ἐῤῥέτω πρόπας δόμος*: Antigonae versus ille totus [148], *λοχαγός, ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδί.* sed hoc, ut alia eius modi, non primus indico.

xxiii. Verum hic subsistendum est, ut de nova arte Euripidis dicamus, quam harum rerum studiosi impune ignorare non possunt. ea ad carmina chorica pertinet, quorum partem in aliquot fabulis ex senariis confecit, et quidem aut solis aut anapaestis admixtis. Eius rei exempla in Electra exstant, item in Hecuba et Iphigenia utraque. nihil vero magis mirum est, quam quod Hecubam parodo instruxit ex anapaesticis quinque et duobus senariis facta [95—150. 213. 214]. Caeterum hanc cum parodon appello, non ignoro aliam longe Hermanni, viri harum rerum peritissimi, de parodis esse sententiam [*elem. doctr. metr. p.* 725]: quam si capere possem, fortasse haud resisterem, sed illum Plutarchi locum advocarem [*an seni sit ger. res p. pag.* 785 *A. Herm. ad Arist. poet. p.* 140], quo memorat *τὴν ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πάροδον, ἧς ἐστὶν ἀρχὴ Εὐίππου ξένε.* Nunc vero, cum et praesidium ex Oresta petitum deficiat, neque intelligam, cur in ea tragoedia non potius illud carmen parodon dicat [306], *αἶ αἶ δρομάδες* (nam dochmiacos parodis alienos esse, id vero doceri posse nego [*vid. system. chor. p.* 196]); de omni re iudicium sustinebo, praesertim cum idem Plutarchus in partes diversas trahi possit, qui in Lysandro [*pag.* 441 E] parodum Electrae appellat illud carmen, *Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα.* Itaque in *Euripidis Electra* chori versus sunt cxlvii, nunti xci: orationes autem chori xxxviii, nunti iv. Primae partes in persona Orestis, versus praeter

cantica cciii, orationes cxix. Secundae, colonus versus lxxxix, orationes x, senex versus lxxxiv, orationes xli, Clytaemnestra versus lxxiii, orationes xvi, Castorum alteruter versus lxii, orationes ix. tertiae, Electra, versus praeter canticorum partem ccclxxviii, orationes cxlviii. In hac fabula et versuum et orationum ratio emendatione certa, sed non veri simili, restituenda est. versus legitur non longe ab initio hic [234]: *ἔχει μέν, ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ,* qui recurrit paulo post [350] ita scriptus: *ἐν ἐλπίσιν ταῦτ', ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.* Hic posterior versus delendus est; sed Electrae quae eum praecedunt verba duabus litteris mutatis ita ad veram sententiam revocanda: *ἔστιν λόγῳ γοῦν, φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί, εἰ καί τι πατρὸς ἐμῶν τε μέμνηται κακῶν.* Ad *Hecubam* accedimus, in qua chori versus sunt ccxxxvi, Polydori lix, Polyxenae lxxviii: orationes chori xl, Polydori iii, Polyxenae xx. primae, Hecuba, versus (nisi quod canticorum pars in colligendo numero praetereunda fuit) cdxiii, orationes cxii. Secundae partes, Ulixes, versus lvii, Talthybius lxxxv, ancilla xvi, Polymestor praeter cantica cxv. tertiae partes, Agamemno xcviii. orationes Ulixis xiii, Talthybi vi, ancillae viii, Polymestoris lvi, Agamemnonis xxxvi. De personarum distinctione in posterum non dubitabitur. Hecubae versus sunt [688] *ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ,* et [1230] *οὐκ οὖν δικαίως, εἴ περ εἰργάσω κακά;* chori [696] *τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι;* et qui eum statim consequitur, *ὤ μοι τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχῃ κτανών;* *Philoctetae* choro poeta tribuit versus cxxxiii, praeterea *κομμόν,* cuius versuum numerum non audemus definire: orationes vero sunt xlii.

Sed illa verba [161], ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν; quin Neoptolemo tribuenda sint, nequis dubitet. illis [204], ἢ ποῦ τῇδ' ἢ τῇδε τόπων, Neoptolemi personam male ascriptam esse Godofredus Hermannus docuit. Primae autem partes, quae Neoptolemi sunt, absolvuntur versibus cccl, orationibus clxi. Secundae, Ulixes, versus clix, orationes lvi: sed una uno comprensa versu periit [1251], quod et ipsum Godofredi Hermanni acumen perspexit. Porro mercator, versus lvii, Hercules xxix. tertiae, Philoctetes dxi praeter cantica. Eorundem orationes xiii, iii, clix. Caeterum Augusto Iacobo, optimo viro atque doctissimo, nulla ratione possum concedere, ut ullus ex hac tragoedia versus removeatur. certe si eos versus, quos ille suspectos sibi scribit esse, reiicimus, de numeris nostris quid fiet nisi ut omnia vana et temere a nobis conficta dicantur? itaque hoc agendum est, ut aut erroris convincar, aut curiosius inquiratur, utrum Sophocles negligentiae accusandus sit, an quae offendunt callida interpretatione repellenda sint, an denique (quae Buttmanni sententia est, significata ab eo [*ad v.* 1437] dum nos ad Boeckhi librum remittit) fabulam saepius editam correctorum perversitatem expertam esse certis argumentis ac demonstratione iusta doceri possit.

xxiv. *Orestae* duo versus delendi sunt illi, ubi primum leguntur [525. 526]: ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις, ἢ μήπίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός [614. 615]. tum [140. 141] σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Electrae Dionysi testimonium vindicat. illa choricae epodi pars est [1287—1295], φονεύετε καίνετε θείνετε. Denique illud Electrae ascribendum

est, quod vulgo Orestae conceditur [1333]: *σιγᾶν χρεών, ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.* Chori versus, si parodos excipitur, cxi, orationes lvi. his adde Menelai versus cxlviii, orationes lxxvii. Summa, versus cclix, orationes cxxxiii. primae partes, Orestes, versus cdl, orationes cxciii: nuntius, versus xcvi, orationes iii. summa, versus dxlvi, atque orationes cxcvi. Secundae, Electra, versus cclxxi dempta parte choricorum, Tyndareus lxxxvi: summa ccclvii. tertiae, Helena xxxvii, Pylades cxi, Hermione x, Phryx xvi praeter cantica, Apollo xliii: summa ccxvii. Orationes Electrae cviii, Tyndarei viii, Helenae xv, Pyladis lxxi, Hermiones viii, Phrygis xxxii, Apollinis iii: summa, orationes omnes secundarum ac tertiarum partium ccxlv. Euripidis *Helenam* critici versu ab Aristophane servato augent [561], *Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;* sed qui Aristophanem cum nostra fabula comparaverit, non dubitabit quin ille versiculus in Helena priore locum habuerit, ad hanc nostram vero, unde eum ratio numerorum excludit, non pertineat. Versum e Phoenissis illatum Valckenarius removendum vidit [780], *φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.* illa vero Helenae tribuenda sunt, non Menelao [654], *ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονὰ πλέον ἔχει χάριτος ἢ λύπας.* Chori versus clix, orationes xliv: nuntius alter, versus c, orationes v. Partes primae, Menelaus, versus cccxxii canticis demptis, orationes autem cxxxiii. Partes secundae, Helena, versus canticorum aliqua parte excepta cdxlv, Castores xxxviii. partes tertiae, Teucer lvii, anus xxviii, nuntius prior lxv, Theonoe lxiv, Theoclymenus cxliii. Orationes Helenae clxxxiii, Castorum una, Teucri xxxiv,

anus xviii, nunti xi, Theonoes iii, Theoclymeni lxxii. In *Iphigenia posteriore* chori versus cxxii, orationes xxxii: Minervae versus xlvi, orationes iii. primae partes, Iphigenia, versus cdxlviii: sed hic quoque melicorum partem negleximus: orationes clxxxii. Secundae, Orestes, versus cclxxxvi, bubulcus xcii, Thoas lxx. tertiae, Pylades lxviii, nuntius cxxi. orationes Orestis cxix, bubulci viii, Thoantis li, Pyladis xxi, nunti xi. Hic dubium plane esse nequit quin critici recte iudicaverint illa Euripidem semel modo posuisse, *οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα* [84. 1421]. contra mirabiliter peccant, qui ultimum fabulae versum, quo chorus praesens numen alloquitur, tollendum censent. Neque optimi Seidleri auctoritas sperni debuit, qui recte illa Oresti ascribit [818], *ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ*, Iphigeniae autem [844] *δαίμονος τύχα τινός*. sed in fabulae fine nisi reddimus Minervae, *ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες*, orationum numerus non constat. Denique est versus quidam, [765] in quo nihil offensionis esse puto, si ita scribatur: *τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς τὰ πίστ' ἀφίξομαι*: is autem necessario Pyladi ascribendus est, non Iphigeniae. Sed de *priore Iphigenia* quod dicturus sum, non dubito quin plerisque difficile futurum sit ad assentiendum. aio enim hanc ipsam quam legimus tragoediam et versibus totidem et orationibus, quot hodie exstant, in theatris olim versatam esse. Atque hoc quidem, ubi numeros subduxerimus, apparebit: neque refert monere illa verba, *ὀργισθῇς δὲ μή* [621. 627], semel tantum a poeta scribi potuisse. Criticis vero iis fides habenda non est, qui vel ex Stobaeo septenarium inferunt [384],

vel clausula ab eodem sumpta fabulam versu anapaestico augent [33], vel tres anapaesticos [579—596] in nescio quam stropham et antistropham cogunt. Caeterum verba genuina ubique servata esse nemo sanus contenderit. immo vel maxime certum est esse in hac tragoedia quaedam non tam a librariis corrupta quam in deperditorum locum suffecta: cuius modi sunt in extremo carmine anapaestici tres [1591—1596. 1603—1605], in quibus ad legem revocandis critici operam perdiderunt. Itaque chori versus sunt uno carmine excepto ccxxiv, orationes xxxix: tum nuntiorum alterius versus lxxvii, orationes iii. Primae, Menelaus, versus ciii, orationes xxx: Clytaemnestra, versus cclxviii, orationes cxxiv, secundae, Agamemno, versus cclxxxviii, Achilles clx: orationes xcix et li. tertiae, senex, versus xlvi, orationes xli: nuntius, versus xxvi, oratio una: Iphigenia, versus praeter cantica cxxxviii, orationes lx. In *Bacchis* novo quodam supplemento, quod sollertissimus Elmsleius e libro scripto nupera editione attulit, carere in orationibus numerandis non possumus. hoc autem recepto versus ex Medea intrusus removeri debet [981], *χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν*: nec iam nimis est difficile dictu, quot fere versus (quia fabulam non esse integram satis constat) temporis absumpserit impetus. Sed superest quod prius agendum sit de eiusdem Elmsleii sententia [*conf. Boeckh. de trag. Gr. p.* 322. 323]: nam ille versus [1297], *Διόνυσε λισσόμεσθα*, cum duobus aliis qui ibidem leguntur [1299. 1301] non Cadmo sed Agauae tribuendi sunt. Chori versus sunt clxxxiv, orationes lxi: nunti autem (is enim de choro est) versus ccxxix, orationes ix. Partes

primae, Pentheus et Agaue. Penthei versus sunt clxxxiii, orationes vero lxxvii. Agauae versus exstant lxxxviii, orationes lvi: perierunt post eum versum [1281], ὦ πάτερ, ὁρᾷς γάρ, versus novem vel sedecim vel eadem ratione plures. Secundas Bacchus cum Tiresia participat. huius sunt versus xcviii, orationes ix. illius orationes lxxxvii, versus autem exstant ccxliii, ut, si ratio accurate ineatur, vel duos vel novem vel eadem ratione plures excidisse appareat [1283]. Partium tertiarum Cadmus tenet versus cxxiii, orationes autem xxxvi: ministri xvii versus sunt, oratio una.

xxv. Tandem absolvimus, ut viribus nostris concessum fuit, cursum difficilem plurimisque obstaculis impeditum: quem qui post conatus nostros relegent, et minore opera et aliquanto felicius perficere poterunt. Atque auguror fore ut olim alii maiores, quam potuerim ego, laborum fructus percipiant. ego enim siquid profeci, id quam exiguum sit ac paene nihil, et sentio ipse nec mihi apud eruditos dissimulandum esse existimo. Nam ut paucis complectar, siquis ex me quaerat, quorsum illa omnia quae hoc libro tradidi referenda sint, quamve habuerint vel causam vel utilitatem, aut siquis eo rem deducat, ut sibi accurate exponi postulet, quid illud fuerit quod veteres versum vel περίοδον dixerint, non effugiam quin me nihil horum scire confitear. Sed hanc ignorantiae confessionem qui recte accipient, eos operam suam decebit conferre, siquid amplius forte possit sollerti cura et acumine maiore indagari. Caeterum cum non nulla brevius diximus, quae, nisi festinandum fuisset, fortasse paulo explicatius proposuissemus; visum est quasdam ta-

bulas adiicere, e quibus singula facilius percipi possent, magno adiumento futuras siquis rationes nostras vel examinare vel emendare velit. His autem qui strenue utetur, non dubito quin, si modo dieculam huic negotio velit impendere, omnia satis accurate perspecturus sit. caeterum tragoediis praeter promissa *Cyclopem* Euripidis addidi, de quo quae mea sit sententia illinc intelligi quam nimium lectores morari malo.

ΠΕΡΣΑΙ

ΧΟ. Ῥῆσις 8 ἔμαθον δ᾽. 15 εὖ τόδ᾽ ἴσθι (v. 19). 22 οὔ τινος 38). 29 ἴυζ᾽. 31 ἀλλ᾽ ὧδε δαίμων (43). 32 † ἀλλ᾽ ὦ Ζεῦ (46). 36 γναπτόμενοι. 43 οὔ τε γὰρ ἄνδρας. 48 δίομαι μέν (52). 50 πῶς τοῦτ᾽ (56). 57 λίμνας τ᾽. 61 ὀτοτοῖ βασιλεῦ (62). 62 Ἀσία δέ (63). 64 ἤσω τοί. 71 βεβᾶσι γάρ. 78 ὁρῶ. 85 καὶ σθένος. 92 μέλειν. 95 ἄπριγδα. ΜΕΛΟΣ ά πεπέρακεν. β΄ θεόθεν γάρ. γ΄ ἀνί ἄνια. δ΄ ὀτοτοτοῖ. έ ἴυζ᾽. ς΄ νῦν δὴ πρόπασα. ζ ἦ ῥ᾽ ἀΐει. ή ὦ πόποι. θ΄ πρόσφθογγον. ί † οἳ οἳ οἳ βόα. ιά ἦ καὶ τὸν Περσῶν. ιβ΄ Πέρσαις ἀγαυοῖς. ιγ΄ βεβᾶσι γάρ. ιδ΄ ἰὴ ἰή. ιέ † ἔθετ᾽ ἄελπτον. ις΄ τί δ᾽ οὔ; ιζ΄ ὁρῶ (τί τόδε). ιή βαιά. ιθ΄ Ἰώνων. κ΄ αἲ αἲ αἲ αἲ (δόσιν κακάν. ὀτοτοτοτοῖ). κά οἳ μάλα. κβ΄ ἀνί. κγ΄ ἄπριγδ᾽. κδ΄ καὶ τάδ᾽. κέ ὀτοτοτοτοτοτοῖ. κς΄ ἰὼ Περσίς. κζ΄ ἰὼ δῆτα. κή πέμψω τοί σε.

ΑΓ. 8 Ἀρτεμβάρης (19). 10 ἔτ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηνῶν (56). 11 ἦρξεν (57). 15 ναῶν γε (169). *ΔΑ.* 16 ὦ πιστά (204). 22 πῶς δὲ καί (229). 29 πῶς τε δή (236). 36 παῦροί γε (286). *ΞΕ.* 37 ἰώ (329). 38 γᾶ δ᾽. 43 ὀλοούς. 50 βεβᾶσιν οἳ. 57 ὁρᾷς. 64 λυπρά. 71 βόα. 78 καὶ ψάλλ᾽ ἔθειραν. ΜΕΛΟΣ ά γᾶ δ᾽ αἰάζει. β΄ αἲ αἲ. γ΄ ὅδ᾽ ἐγών. δ΄ Ἰώνων. έ ἰώ μοι τάς. ς΄ * * ὢ ἰώ. ζ΄ βεβᾶσιν. ή ἰὼ ἰὼ δαίμονες. θ΄ διαπρέπον. ί πῶς δ᾽ οὔ; ιά ὁρᾷς. ιβ΄ τάνδε. ιγ΄ θησαυρόν. ιδ΄ ἐσπανίσμεθ᾽. ιέ δίαινε. ις΄ βόα. ιζ΄ ἴυζε. ιή βαρεῖα. ιθ΄ καὶ στέρν᾽. κ΄ καί μοι. κά ἄυτει. κβ΄ βόα. κγ΄ αἰακτός. κδ΄ ἰὼ δή. κέ γοᾶσθ᾽. κς΄ ἦ τρισκάλμοις.

ΒΑ. 8 τίς δὲ ποιμάνωρ (64). 14 ἀνδρῶν γὰρ (84). 19 ὦ δυςπόνητε (103). 22 οὐδαμῶς (151). 29 πρὸς τάδ' (158).

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΧΟ. 8 ὦ φίλον Οἰδίπου. 15 στένει πόλισμα (2). 22 λέγοις ἄν (9). 29 παντοδαπὸς δέ. 36 ἱκνεῖται λόγος. 43 πιθοῦ γυναιξί (23). 50 παλαιγενῆ γάρ. 57 τί δ' ἐστι πρᾶγος (27). 62 τοιαῦτα χαίρειν (32). 64 ὦ μέλαινα. 68 ἰὼ ἰὼ δύσφρονες. 71 διήκει δέ. ΙΣ. 78 μελεοπαθής. 85 ἀχέων πέλας. 92 δίυγρα. 99 πρὸ πάντων. ΧΟ. 104 φεῦ φεῦ (44). ΜΕΛΟΣ ά. θρεῦμαι. β' ἀλλ' ὦ Ζεῦ. γ' ὦ φίλον. δ' μή ποτ' ἐμόν. έ διὰ θεῶν. ς' μέλει. ζ' τὸν ἀμόν. ή ἐπεύχομαι. θ' ἱκνεῖται. ι καὶ μέμονας. ιά ἀλλὰ σύ. ιβ' πέφρικα. ιγ' ὦ μέλαινα. ιδ' ἰὼ ἰὼ δύσφρονες. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ά † σὺ δ' ἔθανες. β' δορὶ δ' ἔθανες. γ' μελεοπαθής. δ' ἴτω δάκρυ. έ κατακτάς. ς' ἐντός. ζ' σὺ δ' αὖτε. ή καὶ φίλον. θ' διπλᾶ δ'. ι ἀχέων. ιά ἀδελφεῶν. ιβ' μέλαινά τ'. ιγ' σὺ δ' οὐδέν. ιδ' δορός γε. ιέ ὀλοὰ δ'. ις' ἰὼ κακά. ιζ' πρὸ πάντων. ιή ἰὼ ἰὼ δυςπότμων. ιθ' ἰὼ ἰώ. κ' ἰὼ ἰὼ ποῦ. κά ἰὼ πῆμα.

ΕΤ. 8 οὔ τι φθονῶ σοι (79). 15 ὦ Ζεῦ (92). 22 πέμποιμ' ἄν (154). 29 φίλου γὰρ αἰσχρά (255). ΚΗ. 36 δοκοῦντα καί (268).

ΑΓ. 8 τὸν ἕβδομον δή (149). 13 οὕτως ἀδελφαῖς (185). 15 πόλις σέσωσται (187). ΑΝ. 22 ἰὼ πόλει. 29 οὐδ' ἵκει. 36 ἐπεὶ κατῆλθες. 43 ἰὼ ὅπου. 49 Ἔρις περαίνει (209). ΜΕΛΟΣ ά παισθείς. β' δορὶ δ' ἔκανες. γ' μελεόπονος. δ' ἴτω γόος. έ πρόκεισαι. ς' ἦ μαίνεται. ζ' ἰώ. ή πρὸς φίλου. θ' διπλᾶ. ι γόων. ιά ἀδελφεαί. ιβ' ὦ Μοῖρα. ιγ' σὺ τοίνυν. ιδ' ἐπεί. ιέ ὀλοά. ις' ἰὼ πόνος. ιζ' δόμοις. ιή ἰὼ ἰὼ καί. ιθ' ἰὼ ἄναξ. κ' ἰὼ δαιμονῶντες. κά ἰὼ ὅπου.

ΙΚΕΤΙΔΕΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟ. πέμψατε πόντονδ' (8). 8 † εἰ θείη Διός. 15 θέλουσα δ' αὖ. 19 ὦ Ζεῦ Ἰοῦς. 22 ἵδοιτο δῆτα (14). 29 κληδοῦχον (28). 31 βοῦν τήν (36). 36 καὶ ταῦτ' (42). 43 ἄναξ (50). 50 βαρύς γε (61). 57 φρόντισον. 64 εἰ μή τι (65). 71 ἀλλ' ἢ δρακόντων (73). 78 ἱκνεῖται. 85 ἄγε δή (79). 92 φυλάσσοι. 98 ἐξώλες (88). 99 δορυπαγεῖς. 106 ἄφυκτον δ'. 120 οἳ οἳ

πάτερ. 127 ποταμοὺς δ' οἶ. ΜΕΛΟΣ ά νῦν δ' ἐπικεκλόμεναι. β' εἰ δὲ μή.' γ' ὦ Ζεῦ. δ' Παλαίχθονος. έ σύ τοι πόλις. ς' μή τί ποτ'. ζ' φρόντισον. ή ἄναξ ἀνάκτων. θ' νῦν ὅτε καί. ι' περίφοβον. ιά δολόφρονες. ιβ' ἰὼ γᾶ. ιή αἶ αἶ αἶ αἶ. ιθ' οἶ οἶ πάτερ. κ' ἰὼ πόλεως. κά ἴτε μάν.

ΠΕ. 5 πῶς οὖν τελευτᾷ (57). 8 ποῖον (60). 15 τὸ πάνσοφον (67). 22 βαρέα σύ γ' (77). 29 οὐκ εὔκριτον (100). 36 αἰνιγματῶδες (137). 43 εὔφημον εἴη (168). 50 οἱ δ' ἐνθάδ' (186). 56 ξύν τ' εὐκλείᾳ (216).

ΔΑ. 8 πάντων δ' ἀνάκτων (35). 15 ἐπεὶ τελεία (99). ΚΗ. 20 σοῦσθε σοῦσθ'. 26 ἴυζε καὶ λάκαζε (119). 29 οὔ τοι φοβοῦμαι (124). 36 τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον (135). ΔΑ. 42 ὦ παῖδες (149). ΜΕΛΗ ζ ?

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ΚΡ. 8 λαβών νιν (25). 15 ἐῤῥωμένως (39). ΧΟ. 22 πάντ' ἐκκάλυψον (49). 29 δόξει δὲ πῶς (64). 36 πέπονθας αἰκές (69). 43 ἡδύ τι θαρσαλέαις. 50 λέγ' ἐκδίδασκε (85). 56 σὺ θὴν ἃ χρῄζεις (96). ΜΕΛΟΣ ά μηδὲν φοβηθῇς. β' τίς ὧδε. γ' στένω σε. δ' μηδάμ' ὁ πάντα. έ κλύεις φθέγμα. ς' ἔα ἔα ἄπεχε. ζ' ἦ σοφὸς ἦ.

ΠΡ. 8 αἶ αἶ αἶ αἶ (25). 15 τυφλὰς ἐν αὐτοῖς (77). 22 τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ (109). 29 μή τοι χλιδῇ (153). 36 πῶς δ' οὐ κλύω (231). 43 ἀλλ' οὐ μεγαίρω (244). 50 δυσχείμερόν γε (298). 57 ἦ τέξεταί γε (309). 64 ἐπεὶ προθυμεῖσθ' (317). 71 σέβου προσεύχου (433). 78 σὲ γὰρ προσηύδων (463). ΜΕΛΟΣ ά δέρχθηθ' οἵαις. β' ἆ ἆ ἔα. γ' θεόσυτος. δ' πόνων ἐμῶν. έ τὸν Διός.

ΗΦ. 8 περαίνεται δή (31). 15 ὅμοια μορφῇ (38). ΩΚ. 22 ἔα με τήνδε (73). ΙΩ 29 ὕπο δὲ κηρόπλαστος. 36 ποινὰς δὲ ποίων (87). 43 τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν (141). 50 οὐδ' ἔστιν αὐτῷ (152). ΕΡ. 57 σὲ τὸν σοφιστὴν (159). 64 ἐρεῖν ἔοικας (175). ΜΕΛΟΣ ά ἆ ἆ ἔα ἔα. β' ὕπο δὲ κηρόπλαστος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ΧΟ. 8 καὶ τόδ' ἡγεμών. 15 ἥκω σεβίζων (10). 22 καὶ τίς τόδ' (22). 29 ὀνειρόφαντοι δέ. 36 τερπνῆς ἄρ' ἦτε (37). 43 πῶς δῆτ' ἂν εἰπών (51). 50 χρονισθεὶς δ'. 57 πεύθομαι δ. 64 τί

ταῦτ' ἀνωτότυξας (76). 71 οὔ πω ξυνῆκα (90). 78 τί τόδε τορόν. 85 πῶς δῆτ' ἄνατος (104). 92 καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα (114). 99 καὶ πῶς τόδ' ὄζει (124). 106 ἐγὼ μὲν ὑμῖν (133). 113 ἦ καὶ βίον (147). 120 μεγαλόμητις εἶ. 126 ὡς μὲν ἀναίτιος. 134 τί δὴ τὸν ἄνδρα (170). ΜΕΛΟΣ ά κύριος. β' Ζεὺς ὅς τις. γ' Διὸς πλαγάν. δ' τίς ποτ' ὠνόμαζεν. ἑ τίπτ' ἐμοὶ τόδ'. ς' ἐπὶ δὲ καρδίαν. ζ' φρενομανής. ή τί τόδε τορόν. θ' φεῦ τίς ἄν. ί ἰὼ πυράνους. ιά ἦ μέγαν οἴκοις. ιβ' ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ. ιγ' ἀμηχανῶ. ιδ' ἰὼ γᾶ γᾶ.

ΚΗ. 8 εὖ γὰρ πέπρακται (42). ΑΓΑ. 15 πρῶτον μὲν Ἄργος (129). 22 ἦ καὶ σὺ νίκην (196). 24 ὦ μοι πέπληγμαι (0). ΑΙ. 29 τὸ γὰρ δολῶσαι (259).

ΦΤ. 2 ἰοὺ ἰού. [ΚΛΤ. 8 οὐ δόξαν ἂν (8). 15 ἄνδρες πολῖται (116). 23 ἔστιν θάλασσα (182).] ΚΑ. 29 ὀτοτοτοτοῖ. 36 μάρτυρίοισι γάρ. 43 ἀλλ' ἄρκυς. 50 ἰὼ γάμοι. 57 ἀλλ' ἦν παλαιστής (62). 64 ἀλλ' οὔ τι παιών (95). 71 οὐδεὶς ἀκούει (140). 78 οὔ τοι δυσοίζω (148). [ΚΛΤ. 84 μηδὲν θανάτου (290). 90 μηδαμῶς, ὦ (297).] ΜΕΛΟΣ ά ὀτοτοτοτοῖ. β' Ἄπολλον. γ' ἀπώλεσας. δ'. μισόθεον. ἑ ἀνδρός. ς' ἰὼ ἰὼ πόποι. ζ' μέγ' ἐν δόμοισι. ή ἒ ἒ παπαῖ. θ' ἀλλ' ἄρκυς. ί ἰὼ ἰὼ ταλαίνας. ιά ποῖ δή με. ιβ' ἰὼ γάμοι. ιγ' νῦν δ' ἀμφί. [ά μηδὲν θανάτου (ἀντίστρ. νῦν δ' ὤρθωσας). β' αὐχεῖς εἶναι. γ' οὔ τ' ἀνελεύθερον. οὐδὲ γὰρ οὗτος. δ' οὔ σε προςήκει (ἀντὶ εἰς τόνδ' ἐνέβη).]

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ΧΟ. 8 πρῶτον μέν (4). 15 ἴετε δάκρυ. 22 καὶ πῶς ἐκεῖνος (17). 29 ταῦτα μέν, ὦ παῖ. 36 τρόμος μ' ὑφέρπει. 43 ὡς τ' ἐν γάλακτι (32). 50 ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμεσθ'. ΘΕΡ. 56 οἳ ἐγώ (42). ΧΟ. 57 εἶεν φίλιαι (51). 63 οὕτω, κακός γε (64). 71 Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω (70). ΘΕ. 77 τὸν ζῶντα (89). ΧΟ. 85 οὔ τις μερόπων (104). ΜΕΛΟΣ ά ἰαλτός. β' ἴετε δάκρυ. γ' ἀλλ' ὦ μεγάλαι. ἀντὶ μέν. ἀντὶ δέ. δ' τέκνον, φρόνημα. ἑ ἀλλ' ἔτ' ἄν (ἀντί. ἀλλὰ νόμος). ς' ταῦτα μέν, ὦ παῖ. ἀλλὰ διπλῆς. ζ' ἐφυμνῆσαι. ή ἔκοψε κομμόν. θ' στάσις δὲ πάγκοινος. ί ὦ πόνος ἐγγενής. ιά ἀλλὰ κλύοντες. ιβ' πολλὰ μὲν γᾶ. ιγ' νῦν παραιτουμένη. ιδ' ἔμολε μέν.

ΟΡ. τί χρῆμα (9). 8 αὐτόν με (30). 15 ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων. 18 ἰὼ θεοί, κραίνετ'. 22 πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις (98). 29 ἀλλ'

εὔχομαι (113). 36 φιλεῖς τὸν ἄνδρα (195). 43 αἰσχύνομαι (207). 50 ἴδεσθε χώρας (214). ΜΕΛΟΣ ιδ' ὦ πάτερ. ιέ εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ. ις' τοῦτο διαμπερές. ιζ' ποῖ ποῖ δή. ιη' τὸ πᾶν ἀτίμως. ιθ' σέ τοι λέγω. κ' ἰὼ θεοί.

ΗΛ. 8 πότερα δικαστὴν (29). 15 καὶ μὴν ὅδ' ἐστι (70). 22 ἐπεὶ τί νῦν (104). 29 κλῦθί νυν, ὦ πάτερ. 36 Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι. ΚΛΥ. 43 οὔ τοι κυρήσεις (156). [ΤΡΟ. 50 ἀλλ' εἰμὶ καὶ (38). ΑΙ. 53 αἶ αἶ (0).] ΚΛ. 57 οἳ ἐγὼ τέθνηκας (174). [ΠΥ. 59 ποῦ δὴ (54).] ΚΛ. 64 ποῦ δῆθ' ὁ τιμὸς (182). ΜΕΛΟΣ έ κλῦθί νυν. ς' † μηδ' ὑπὸ Τρωΐας. ζ' καὶ τότ' ἄν. η' τί δ' εἰπόντες. θ' ἐμασχαλίσθη. ί ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι. ιά Ἄρης Ἄρει.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

ΧΟ. 6 λαβὲ λαβέ (1). λαβὲ λαβέ (2). λαβὲ λαβέ (3). 7. φράζου (4). 8 ἔγειρ' ἔγειρε (5). 15 ἄναξ Ἄπολλον (8). 22 τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον (17). 29 λέξαι τε λάχη. 36 γιγνομέναισι λάχη. 43 τιμάς γε μὲν δὴ (49). 50 ἀλλ' ἐξέλεγχε (56). 57 εἰς τὸ πᾶν δέ. 64 πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης (65). 71 πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν (72). 78 ἢ καὶ πατὴρ τι (92). 85 γνώμης δ' ἀπούσης (105). 92 σὺ τοῦτο πράξεις (109). 99 τὰν δ' ἄπληστον. ΜΕΛΟΣ ά ἰοὺ ἰού. β' ὀσμὴ βροτείων. γ' ἄγε δὴ καί. δ' λέξαι τέ. εὐθυδίκαι (ἀντί. † τοὺς μὲν καθαράς. ἀσινὴς δ'.). έ ὅστις δ'. μάρτυρες. ς' μᾶτερ. ζ' ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ. η' γιγνομέναισι. θ' νῦν καταστροφαί. ί ἰὼ θεοί. ιά ἐμὲ παθεῖν. ιβ' δέξομαι. ιγ' ἀνδροκμῆτας. ιδ' χαίρετ'. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ κά βᾶτε. ιβ' ἵλαοι.

ΠΥ. 1 πρῶτον μέν (1). ΚΛΥ. 7 ὄναρ διώκεις (95). ΑΘ. 8 πρόσωθεν ἐξήκουσα (104). 15 κλύειν δικαίως (128). 22 ἤδη κελεύω (169). 29 ὀργὰς ξυνοίσω (241). 36 ὁποῖα νίκης (279). ΜΕΛΟΣ ιγ' τάδ' ἐγὼ προφρόνως. τὰ γὰρ ἐκ προτέρων. (χαίρετε χὐμεῖς. ὑμεῖς δ'.) ιδ' ἦ τάδ' ἀκούετε. (τάδε τοι χώρᾳ. ἆρα φρονοῦσι).

ΑΠ. 1 οὔ τοι προδώσω (1). [ΟΡ. 2 ἄναξ Ἄπολλον (1).] ΑΠ. 8 οὐ γὰρ δόμοισι (50). [ΟΡ. 15 ἄνασσ' Ἀθάνα (4).] ΑΠ. 18 καὶ μαρτυρήσων (70). [ΟΡ. 22 τοῖς τοῦδε (66). 29 ἤδη σύ (73).] ΑΠ. 36 ἀλλ' ἔν τε τοῖς (128). [ΟΡ. 39 ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον (78).]

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ

ΧΟ. 7 οἶδ' εἰςακούσας (9). ἀλλὰ (10). 8 τί χρέος ἤ (12). 15 ἱκέται κάθηνται (23). 22 εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς (40). 29 ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων (83). ΟΠΛ. 36 στρατὸν καθίζει (79). 43 ἥκιστα πρὸς σοῦ (106). ΧΟ. 50 λῆμα μὲν οὔπω (113). ΟΠΛ. 57 εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε (125). ΧΟ. 64 ἔχεις ὁδόν τιν' (163). ΜΕΛΟΣ ά ἴδετε τὸν γέροντ'. β' οἶδ' ἐκ τίνος. ὄνομα (ἀντί. εἰκός. ἄθεον). γ' οἶδ' εἰςακούσας. τί χρέος. δ' εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς. έ οὔ τινά φημι. ς' Γᾶ καί. ζ' ἐμοὶ χορός.

ΚΗ. 8 τίς δ' ἔστι χώρας (17). 15 βλάπτων γ' ἐκείνους (68). ΠΑΡ. 22 μὴ νῦν τρέσῃς (93). ΕΓ. 27 γύναι, σάφ' ἴσθι (164).

ΙΟΛ. 8 τὸν Ἡράκλειον (67). [ΔΗ. 15 τίς ἂν δίκην (9). 22 οὐκ οὖν ἐγὼ (32).] ΙΟ. 64 κἄγωγε σὺν σοί (267). 71 πῶς οὖν ὁπλίτης (275). [ΑΛ. 78 τοσόνδε γάρ τοι (125).] ΙΟ. 85 οὐκ οὖν ὁρᾷς (291). ΘΕΡ. 92 ζῶσιν μέγιστον (307). [ΑΛ. 99 ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μέν (137).] ΑΓ. 105 τοῖς τῆςδε χώρας (401). 113 οὐκ ἔστι τοῦτον (405).

ΜΗΔΕΙΑ

ΧΟ. 8 Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων (36). 15 ὦ πατρίς, ὦ (76). 22 τοῦ καλλινάου (103). 29 μεταστένομαι (147). 36 Ἰνὼ μανεῖσαν (184). ΜΕΛΟΣ ά ἀΐες, ὦ Ζεῦ. β' ἄνω ποταμῶν. γ' ἔρωτες. δ' Ἐρεχθεΐδαι. έ νῦν ἐλπίδες. ς' ἰὼ γᾶ. ζ' ἀκούεις βοάν.

ΜΗ. 8 οὐ νῦν με πρῶτον (64). 15 μὴ δῆτα τοῦτό γ' (93). 22 ἢ πολλὰ πολλοῖς (205). 29 χώρ. (225). 36 τί δῆτ' ἔχρησε (236). 43 ἀδικεῖ μ' Ἰάσων (243). 50 Κρέων μ' ἐλαύνει (250). 57 χαίρων πορεύου (277). 64 δράσω τάδ', οὔ τοι (373). 71 αἶ αἶ μάλ' (0). 77 αἶ αἶ τί δράσω (441). ΠΑΙ. 85 οἴ μοι τί δράσω (0). ΜΗ. 88 τί τάςδε κινεῖς (506). 92 ἀλλ' ὕβρις (524). 99 τίς δὲ κλύει (541). 103 σέ γε (0).

ΤΡ. 7 τί δ' ἐστὶν (54). [ΠΑΙ. 8 οὐδέν (8).] ΤΡ. 15 ὦ τέκν', ἀκούετ' (61). 22 δράσω τάδ' (76). [ΚΡ. 29 ὅπως ἄν, οἶμαι (51).] ΙΑ. 36 δεῖ μ', ὡς ἔοικε (96). 43 ἀλλ' οὖν ἐγὼ μέν (170). [ΑΙΓ. 50 μάλιστ', ἐπεί τοι (73). 57 τί φῄς (80). 64 πρὸς τοῦ (87). 71 ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι (110).] ΙΑ. 78 τί δ', ὦ ματαία (198). [ΠΑΙ. 85 οὔ τοι μόνη σύ (120). ΑΓ. 86 ὦ δεινὸν ἔργον (122).] 92 οἴ μοι τί λέξεις (217). 106 φεῦ φεῦ μυσαρά (259).

ΧΟ. 8 εἰ καὶ τρίτ' ἔστι (47). 15 ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι (60). 22 οὐκ οἶδ' (95). 29 οὗ τὸν πάντων (106). 36 εἴ μοι ξυνείη (118). 43 εἴ πέρ ἐγώ (154). 50 λείπει μὲν οὐδ' (198). 57 ὦ δεινὰ δράσας (207). ΜΕΛΟΣ ά ὦ Διός. β' ὢ πόποι. γ' τίς ὅν τιν'. δ' πιθοῦ θελήσας. ἑ εἴ μοι ξυνείη. ς' εἴπερ ἐγώ. ζ' ἰὼ γενεαί.

ΟΙ. 8 ποίου γὰρ ἀνδρός (44). 15 κακὸν δὲ ποῖον (56). 22 ἤκουσα κἀγώ (140). 29 τίς γὰρ τοιαῦτ' (166). 36 ἀλλ' οὔ τι χαίρων (179). 43 ἢ ταῦτα δῆτ' (211). 50 οὗτος σύ (222). 57 τότ' οὖν ὁ μάντις (242). 64 ἄρνησις (250). 71 ἀλλ' ἔφυς κακός (259). 78 ὅδ' οὖν ἴτω (268). 85 ἔδοξ' ἀκοῦσαι (281). 92 πότερον ἐχώρει (292). 99 φονεὺς δ' ἐσοίμην (319). 106 τί φῄς, ξέν' (376). 113 μέγας, ξυνίημ' (393). 120 πῶς, ὦ γεραιέ (405). 127 κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης (412). 134 ὦ πρὸς θεῶν (419). 141 οὐκ ἂν γένοιτο (430). 148 σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ (455). 155 οὐκ ἐννέπων (465). 162 τίνος πολιτῶν (472). 169 ποίων (477). 175 οἴ μοι (485). 176 οἴ μοι μάλ' (486). 183 οὐκ οὖν πατρός (506). 190 καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τί (568). 197 πειστέον κεῖ (635). ΜΕΛΟΣ ά αἶ αἶ αἶ αἶ. β' ἰὼ σκότου. γ' οἴ μοι μάλ'. δ' Ἀπόλλων. ἑ ἔπαισε δ'. ς' ὅτῳ γ' ὁρῶντι. ζ' τί δῆτά μοι.

ΙΕ. 2 θεοῖσι μὲν νῦν (17). [ΚΡ. 8 ἀνδρηλατοῦντας (9). 15 δοκοῦντα ταῦτ' ἦν (23).] ΤΕΙ. 22 ἐγὼ οὔτ' (61). 29 οὐχὶ ξυνῆκας (73). 36 Κρέων δέ (83). 43 ἄπειμι τοίνυν (111). [ΚΡ. 50 εἴ τοι νομίζεις (44). 57 παρέσχομεν (53). 64 οὐκ εἰ διδοίης (61). 71 κἀμοὶ πόλεως (98).] ΙΟΚ. 78 μαθοῦσά γ' (136). 85 ηὐδᾶτο γάρ (163). 92 πέντ' ἦσαν (173). 99 ἀλλ' ὡς φανέν γε (188). 106 τὰ ποῖα ταῦτα (217). [ΑΓ. 113 εἰ δὲ μή (120).] ΙΟ. 120 οὐκ οὖν ἐγώ (229). [ΑΓΓ. 127 τί δῆτ' ἐγὼ οὐχί (130). 134 οὐ μᾶλλον οὐδέν (138). 141 ποδῶν ἂν ἄρθρα (145). 148 ὑμεῖς γ' ἄριστ' (152).] ΙΟ. 155 ἰοὺ ἰού (246). [ΑΓ. 162 κοὐδέν γε θαῦμα (154).] ΘΕ. 169 λέγει γὰρ εἰδώς (257). 176 μὴ πρὸς θεῶν (264). 183 κτενεῖν νιν (270). ΕΞ. 189 βοᾷ διοίγειν (334). [ΚΡ. 190 οὐχ ὡς γελαστής (166). 197 πάντα γὰρ καιρῷ (185).]

ΡΗ-

ΡΗΣΟΣ

ΧΟ. 8 οὐκ οἶδ', ὕποπτον δ' (22). 15 σοφοῦ πάρ' ἀνδρός (42). 22 ὀρθῶς ἀτίζεις (77). 29 ἔλθε φάνηθι (105). ΡΗ. 36 οὐκ οὖν κτανόντες (166). ΧΟ. 43 τίς ἐκηρύχθη (189). 49 τί ποτ' οὐ πελάθει (202). ΟΔ. 57 εὐνὰς ἐρήμους (213). 64 Διόμηδες, ἢ σύ (230). ΧΟ. 67 βάλλε βάλλε (234). 71 δεῦρο δεῦρο πᾶς (238). ΟΔ. 79 ἀλλὰ τόν (245). ΧΟ. 86 οἶσθ' ὅποι (250). 92 ἔβα καὶ πάρος (267). 99 τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι (288). ΜΟΥ. 105 ἰαλέμῳ (308). ΧΟ. 106 ὅσον προσήκει (315). ΜΕΛΟΣ ά ὁπλίζου. β' Θυμβραῖε. γ' Ἀδράστεια. δ' ἰὼ ἰὼ φίλα. έ τίνος ἁ φυλακά. ς' τίς ἀνδρῶν ὁ βάς. ζ' ἰὼ ἰὼ μέγας ἐμοὶ μέγας. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ἰαλέμῳ.

ΑΙ. 6 πέμφ' ὡς τάχιστα (34). ΑΓΓ. 8 σκαιοὶ βοτῆρες (38). ΑΘ. 15 ὅδ' ἐγγὺς ἤσται (93). ΗΝ. 22 ἰὼ δαίμονος (133). 29 ὀδύνη με τείρει (183).

ΕΚ. 8 πόντ' ἂν φοβηθείς (32). 15 νικᾶν, ἐπειδή (46). 22 σὺ δ' ἀλλὰ γήμας (65). [ΔΟ. 29 κτεῖν' (12).] ΕΚ. 36 τί δῆτα μεῖζον (72). [ΔΟ. 43 σωθήσομαί τε (34).] ΕΚ. 50 ἀρκοῦμεν οἱ σώζοντες (99). 57 μὴ νῦν τὰ πόρσω (140). [ΔΙ. 64 φυλάξομαί τοι (42). 71 ἐγὼ φονεύσω (53).] ΠΑ. 75 σύ τοί με πείθεις (182). ΕΚ. 78 σὺ δ' οὖν νόμιζε (206).

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΧΟ. 3 Ἄλκηστις ἐμοί (3). 8 τί σε θαρσύνει (12). 15 ἔθιγες ψυχῆς (23). 22 ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' (48). 29 θάρσει, πρὸ τούτου (69). 36 ματέρος οὐ θελούσης (99). 43 οὐκ εὐμαρές (114). 50 ὦ πολύξεινος (124). 57 ἰὼ ἰὼ σχετλία (159). 64 πέρας δ' οὐδέν (166). 71 μόνας δ' οὔ τ' (181). ΜΕΛΟΣ ά κλύει τις — φροῦδός γ' ἐξ οἴκων (ἀντ. πῶς ἂν ἔρημον — χεὶρ γυναικῶν). β' ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν. γ' ὦ Ζεῦ τίς ἂν πᾶ. δ' ὦ Πελίου. έ ὦ πολύξεινος. ς' πρόβα πρόβα. ζ' ἐγὼ καί.

ΘΑ. 8 ἔχω λόγον (8). 15 πόλλ' ἂν σὺ λέξας (15). ΘΕ. 22 κλάει γ' ἄκοιτιν (72). ΠΑΙΣ 23 ἰώ μοι (83). ΦΕ. 29 ἀρᾷ γονεῦσιν (145). 36 ἦ δ' οὐκ ἀναιδής (153). ΘΕΡ. 43 χαίρων ἴθ' (188). ΜΕΛΟΣ ἰώ μοι.

ΑΠ. 8 οὔκ, ἀλλὰ τοῖς (34). 15 ἦ μὴν σὺ παύσει (41). ΑΔ. 22 ἄγει μ' (62). 29 ὦ παῖδες, αὐτοί (122). [ΑΔ. 36 οἵ μοι τί δράσω (54).] ΑΔ. 43 ὡς οὐκ ἔτ' οὖσαν (131). [ΑΔ. 50 τὴν

εὖ κλύουσαν (60).] ΗΡ. 57 οὐ τόνδ' ἀγῶνα (140). 64 Ἄδμητε, καὶ σύ (153). [ΑΔ. 71 κἀκεῖνος ἐστι (81).] ΗΡ. 78 οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε (160). [ΑΔ. 85 γυνή, γυναικός (88). 92 ὡς δὴ τί δράσων (91).] ΗΡ. 99 μέθες με (171). [ΑΔ. 106 ταὐτὸν γὰρ ἡβῶν τ' (163). 113 κακὸν τὸ λῆμα (170).] ΗΡ. 120 εἰ μή τι σός (203). 127 ὦ σχέτλι' οἵας (211). [ΑΔ. 134 φεῦ φεῦ (185). 141 ὦ μακρὰ πένθη (192).] ΗΡ. 148 μὴ νῦν ὑπέρβαλλ' (276). [ΑΔ. 155 ὥς τ' ἄνδρα τόνδε (259).] ΗΡ. 162 μῶν τὴν θανοῦσαν (283). [ΑΔ. 169 μή, πρός σε (266). 176 καλῶς ἔλεξας (270).] ΗΡ. 183 οὐκ ἂν μεθείην (293). [ΑΔ. 190 καὶ μὴν προτείνω (277). 197 ἀλλ' ἣν ἔθαπτον (282). 204 ποῦ τόνδε Θανάτῳ (286).] ΜΕΛΟΣ ά Ἅλιε καὶ φῶς. β' ὁρῶ δίκωπον. γ' μέθετ' ἤδη μέθετε.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΧΟ. 8 φράζου μὴ πόρσω (36). 15 θάρσει, πέφυκεν (56). 22 ὁρώμενος (83). 29 πῶς (92). 36 τί φῄς; αὐδᾷς (99). 43 ὅτι σφιν ἤδη (114). 50 ὁρῶμεν, ὦ παῖ (141). 57 ὦ πόλις, ὦ γενεά (162). ΜΕΛΟΣ ά ὦ παῖ παῖ. β' οἰκτρὰ μέν. γ' εἰ μἠγώ. δ' ποῦ ποτέ. έ τί τοὺς ἄνωθεν. ς' ἴδεθ' ὅπῃ. ζ' πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;

ΗΛ. 8 ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα (22). 15 ἦ κάρτα (120). 22 ἦ ταῦτα δή με (156). 36 εἴ μοι λέγοις (170). 43 ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν (271). 50 ὕβριζε, νῦν γὰρ (281). 57 φεῦ (306). 64 πῶς γὰρ οὔ (313). 71 φεῦ τῆς ἀνοίας (324). 78 οὐκ, ἔσθ' ὃ γ' εἶπον (334). 85 ὡς οὐχὶ συνδράσουσά (384). 92 ἦ δεινὸν (391). 99 οἴ μοι τάλαιν' (400). 104 οἴ μοι μῶ δέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ ὦ δεινοτάτας οἴ μοί μοι (443). 113 ἔθ' οὕνεκ' εἰμί (459). 120 ἀλλ' ἔστιν εὔνουν (466). 127 ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου (473). 134 ὦ φίλταται γυναῖκες (476). 141 τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε (494). 146 ὦ φίλαι (507). 148 εἰσίν, ὦ ξένοι (534). 155 ὦ φίλταται γυναῖκες (560). 162 εἰ γάρ, Αἰγίσθῳ τ' (569). 169 ἔξοιδα, πῶς γὰρ οὐχί (573). ΜΕΛΟΣ ά ἰώ μοί μοι. β' ὦ φάος. γ' ὦ γενέθλαι. δ' ὅν γ' ἐγώ. έ ὦ παρᾶν. ς' καὶ τί μέτρον. ζ' ὀξυτόνων. η' ἔ ἔ. θ' φεῦ. ι' παρεισιν. ιά ἰὼ γοναί. ιβ' ὀτοτοτοῖ. ιγ' ἰὼ χρόνῳ. ιδ' μή μ' ἀποστερήσῃς. ιέ ξυναμεῖς. (ἐπῳδός, ὦ φίλαι).

ΠΑΙ. 1 ὦ τοῦ στρατηγήσαντος (1). [2 ΟΡ. ὦ φίλτατ' (1).] ΧΡΥ. 8 ἀλλ' ἐξερῶ (46). 15 καλόν γε μέντοι (59). 22 ἔχεις τι θάρσος (66). [ΚΛ. 29 ὦ θρέμμ' ἀναιδές (99). 36 ἐδεξάμην (131).] ΠΑΙ. 43 κἄπεμπόμην (97). [ΚΛ. 50 ἤκουσεν ὧν δεῖ (159).] ΧΡ. 57 μὰ τὴν πατρῴαν (189). 64 καὶ ποὔστιν οὗτος (226). 71 καὶ πρίν γε φωνεῖν (237). 78 ἔνεστιν, ἀλλά (267). 85 καὶ τοῦτ' ἀληθές (274). [ΟΡ. 92 ἴθ', ὦ γύναι (172). 99 οἴ μοι ταλαίνης (186). 106 τίς γάρ σ' ἀνάγκη (193). 113 πιθοῦ λέγοντι (200). 120 ψεῦδος οὐδέν (207). 127 σιγᾶν ἄμεινον (213). 134 τί μὴ ποιήσω (223). 141 ἤγγειλας (240). 148 ὅδ' ἐστί (244). ΚΛ. 155 ὦ τέκνον τέκνον (0). ΟΡ. 162 καὶ δὴ βέβηκα (254).] ΑΙ. 169 ὦ Ζεῦ δέδορκα (322). [ΟΡ. 176 οὐ γὰρ αἰσθάνει (259).] ΑΙ. 183 ἦ πᾶσ' ἀνάγκη (335).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ

ΞΕ. 8 καὶ κάρτα, τοῦδε (21). ΧΟ. 14 ὅρα (32). 15 λόγος οὐχ ἅζοντ' (39). 22 προβίβαζε (52). 29 αὔδα (60). 36 ὦ ὤ (67). 43 μακρὰ κέλευθος (83). ΙΣ. 50 σῇ, πάτερ (93). 57 νῦν γὰρ θεοί (125). 64 τῆς σῆς ὕπ' ὀργῆς (135). ΧΟ. 71 πρῶτον μὲν ἱεράς (146). 78 ὡς σφᾶς καλοῦμεν (156). 85 στέρξον, ἱκετεύω (175). 92 ἰώ (182). 99 τί τοῦτο (189). 106 ἄλλον δ' αἶνον (216). ΚΡ. 113 μαρτύρομαι τούσδ' (264). ΧΟ. 120 τί δρᾷς; ξένε (274). ΚΡ. 128 πόλει μάχῃ γάρ (283). ΧΟ. 129 μέθες (284). ΚΡ. 130 μήπιτασσ' ἅ (286). ΧΟ. 131 χαλᾶν (287). ΚΡ. 132 σοὶ δ' ἔγωγ' (298). 134 οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς (0). 141 τόνδ' ἀπάξομαι (305). 148 δοκῶ (313). ΧΟ. 150 ἰὼ πᾶς (321). 162 ἰὼ Ζεῦ πάντ' ἀρχέ (358). 169 τὸν ἄνδρα τοῦ πέμψαντος (399). 176 ὦ χθόνιαι θεαί (438). 182 οὐ κάτοιδα (450). ΙΣ. 183 κάτα με φόνιος (451). 190 ὡς τί ῥέξομεν (469). ΧΟ. 197 καὶ πάρος (476). ΙΣ. 202 ἐλπίδων (482). ΜΕΛΟΣ ά ὅρα. β' ἰὼ ἰὼ δεινός. γ' οὔ τοι μή ποτε. δ' ὢ τλάμων, ὅτε. έ δεινὸν μέν. ς' εὐίππου. ζ' τί δρᾷς, ὦ ξέν'. ή εἴην ὅθι. θ' ὅς τις τοῦ. ί νέα τάδε. ιά ἔα ἔα ἰδού. ιβ' εἰ θέμις. ιγ' τί δ' ἔστιν. ιδ' φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ά κάτα με φόνιος. β' ὡς τί. γ' τίνος. δ' θέμις δέ. ζ' ποῖ δῆτ' αὖθις * * ή ἐλπίδων.

ΑΝ. 8 σίγα, πορεύονται γάρ (17). 14 ὦ ξένοι αἰδόφρονες (28). 22 ἠκούσαμέν τε (48). 29 ὦ πάτερ πάτερ (57. 36 πάτερ, πιθοῦ μοι (67). 43 ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν (104). 50 πάτερ, τί δ' ἔστι τἄξίωμ' (113). 56 τί γάρ, ὅτῳ (124). 57 πόθος καὶ κακῶν (130). 64 τί τόδ' ἐπέπληξας (148). 71 τοτὲ μέν (155): ΜΕΛΟΣ ά ἔπεο μάν. β' πάτερ, ἐμὸν τόδ'. γ' λέγ', ἐπεί περ. δ' αἶ αἶ φεῦ. έ οὐκ ἔστιν. ς' ὡς μάλιστ'. ζ' τί γάρ. ή πάλιν. θ' ἵμερος. ιδ' ὧδ' ἔρημος. ιέ ἀλλὰ ποῖ. ιθ' ναὶ ναί. κ' φεῦ φεῦ.

ΟΙ. 8 τίνων τὸ σεμνόν (22). 15 οὗτος δὲ τίς (31). 22 ὅδ' ἐκεῖνος (67). 29 ἔτι (74). 36 μή με μή μ' ἀνέρῃ (81). 43 ἄθλιον Οἰδιπόδαν (88). 50 ἦ καὶ δοκεῖτε (128). 57 τέκνον, πέφηνας (134). 64 ἤδη γὰρ ἔσχες (161). 71 κἄνευ θεοῦ (169). 78 κἀθ' οἱ κάκιστοι (176). 85 ἦ τοῖσδε (223). 92 μὴ πρὸς ξενίας (237). 99 ματρὸς κοινᾶς (246). 106 παπαῖ (253). 113 δώσων ἱκάνω (263). [*ΘΗ.* 120 ἀλλ' ἐν βραχεῖ (24).] *ΟΙ.* 127 ὅταν μάθῃς (272). [*ΘΗ.* 134 πῶς δῆτα (31).] *ΟΙ.* 141 ὦ Ζεῦ (302). [*ΘΗ.* 148 θάρσει τὰ τοῦδέ γ' (48).] *ΟΙ.* 155 ὅρα με λείπων (308). 162 ὦ φίλτατοι (310). 169 ποίῳ ξὺν ἔργῳ (359). 174 ἰὼ πόλις (364). 175 οὐκ ἠγόρευον (365). 183 ἀκούεθ' οἷα (379). [*ΘΗ.* 190 οὐκ οὖν τις ὡς τάχιστα (68).] *ΟΙ.* 197 ὦ τέκνον, ἦ (0). [*ΘΗ.* 204 οὔ τ' εἴ τι μῆκος (131).] *ΟΙ.* 211 τίς δῆτ' ἂν εἴη (475). [*ΘΗ.* 218 καὶ τίς ποτ' ἔστιν (156).] *ΟΙ.* 225 τίς οὗτος (0). [*ΠΟ.* 232 ὦ φιλτάτη (267). 238 μή τοί μ' (282). 239 εἰ χρή, θανοῦμαι (0).] *ΟΙ.* 264 ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ (541). 253 αὐτοὶ θεοί (549). *ΑΓΓ.* 260 τοῦτ' ἔστιν ἤδη (597). [*ΘΗ.* 262 παύετε θρῆνον (297)] *ΜΕΛΟΣ* ά ὦ ξεῖνοι, μή. β' ἔτ' οὖν. γ' ἔτι. δ' ἄγε νῦν. έ ἵν' ἄν. ς' οὕτως. ζ' ἦ στῶ. ή ἰώ μοι. θ' ὦ ξεῖνοι, ἀπόπτολις. ί μή με μή μ'. ιά δεινά. κά ἃ δ' ὑπέσχεο. κβ' τί τοῦτο. κγ' μὴ πρός. κς' ἤνεγκον. λ' ματρός. λά κοιναί γε. λβ' ἰὼ δῆτα. λγ' ἔπαθον. λέ ἐδεξάμην.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΘΕΡ. 1 ἕπεσθ' (1). *ΧΟ.* 7 ἀλλ' ἥδε τροφός (39). 15 φεῦ φεῦ τὸ σῶφρον (51). 22 σιγῶ, τὸ μέντοι (86). 29 ὄμνυμι σεμνήν (104). *ΕΞ.* 36 ἰοὺ ἰού (136). *ΧΟ.* 43 ὄλωλεν (149). 49 τοσοῦτον

ὥς τε. 30 οὐ σοὶ τάδ' (157). 37 καὶ μὴν ὅδ' (166). 64 ἐγὼ δὲ σῷ (201). ΜΕΛΟΣ ά Ὠκεανοῦ. β' Ἔρως Ἔρως. γ' τίνα θροεῖς. δ' ἠλιβάτοις. έ ἰὼ ἰὼ τάλαινα. ς' ἡ μέγ' ἐμοί. ζ σὺ τὰν θεῶν. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ἕπεσθ' ἀείδοντες.

ΙΠ. 8 πρόσωθεν αὐτήν (22). 15 τί δ' εἴ περ ὡς φῄς (35). 22 ἀλλ' ἤ τις εἰς σόν (110). 29 αἶ αἶ πρὸς ἧπαρ (180). ΑΓ. 36 ποῖ γῆς (203). ΙΠ. 42 αἶ αἶ αἶ αἶ (300). 46 μέθετέ με. 47 κἄμοί. 48? ὤ μοί μοι. 49? κοιμάσειεν. 50 ἔα (301). 56 ᾤμωξα τοίνυν (310). 64 χαίρουσα καὶ σύ. ΜΕΛΟΣ ά δύστανος ἐγώ. β' μέθετέ με. γ' κἄμοί. δ' κοιμάσειεν.

ΑΦ. 1 πολλὴ μέν (1). [ΘΕ. 8 τήνδ' ἡ πύλαισι (8). ΤΡ. 15 θάρσει, τέκνον (21).] ΦΑΙ. 22 δύστανος ἐγώ (62). [ΤΡ. 29 ἐκδημος ὤν (31).] ΦΑΙ. 36 χεῖρες μέν (66). [ΤΡ. 43 οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ' (65).] ΦΑΙ. 50 ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν (73). [ΤΡ. 57 ὅν ἔσχε (72). ΦΑΙ. 64 φεῦ (80). 71 ὅς τίς ποθ' οὗτος (84). [ΤΡ. 76 ἰώ μοι (95). 77 ὦ τάλαινα (96). 78 ὄλωλας (98). 85 αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω (160).] ΦΑΙ. 92 μήμοί τι (108). 99 ὁ τῆς φιλίππου (163). [ΤΡ. 106 ὁ μῦθος, ὦ παῖ (181).] ΦΑΙ. 113 τίς ἂν θεῶν (181). 120 καλῶς ἔλεξας (208). ΘΗ. 127 αἶ αἶ τί δῆτα (234). 129 ὥς μοι βαρεῖα. 132 αἶ αἶ αἶ αἶ. 134 τῆς σῆς στερηθείς. 138 ἔα ἔα (239). 141 βοᾷ βοᾷ (250). 143 Ἱππόλυτος εὐνῆς (253). 148 ἆρ' οὐκ ἐπῳδός (322). 155 εἰς τοὺς ἀφώνους (342). 162 μίσει μὲν ἀνδρός (358). [ΑΡ. 169 δείν' ἔπραξας (224). 176 πατέρα τε καὶ σέ (248).] ΘΗ. 183 ὤ μοι τέκνον (370). ΜΕΛΟΣ ά τάλανες ὦ [ἄϊες ὦ.]. β' ὤ μοι ἐγώ. γ' ὥς μοι βαρεῖα. δ' τοσοῦτον ὥς τε. έ ὄρνις γάρ. ς' τὸ κατὰ γᾶς. ζ τῆς σῆς. ή εἴποι τὶς ἄν. θ' οὐ τλητόν. ί οἴ μοι τόδ' οἷον. ιά βοᾷ βοᾷ. ιβ' τόδε μέν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΧΟ. 8 ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ (28). 15 κουφονόων τε (45). 22 εὐδαίμονες, οἷσι (71). ΑΙ. 29 πάτερ, θεοί (106). 36 καλῶς ἐρήμης (155). 43 τίς δ' ἔστ' ἀπειλή (162). ΧΟ. 50 Ἔρως ἀνίκατε (173). 57 ἔτι τῶν αὐτῶν (194. 58 οἴ μοι θανάτου (195). 64 εὐβουλίας δεῖ (228). 71 ἰὼ πῦρ πνεόντων (255). ΑΓΓ. 78 αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (284). ΧΟ. 85 οὐκ οἶδ' (349). ΕΞ. 92 ἡ δ' ὀξύθηκτος (363—367). ΜΕΛΟΣ ά ἀκτίς. β' πολλά. γ' εὐδαίμονες. δ' Ἔρως. έ νῦν δ' ἤδη. ς' ἔτλα. ζ πολυώνυμε.

ΚΡ. 8 οὐκ οὖν ἔρεις πότ' (58). 15 κόμπευε νῦν (99). 22 καὶ δῆτ' ἐτόλμας (112). 29 εἴ τοί σφε τιμᾷς (142). 36 σοὶ γοῦν ὅδ' ἄλλου (155). 43 τάχ' εἰσόμεσθα (166). 50 οὐ τοῦ κρατοῦντος (218). 57 ἦ κἀπαπειλῶν (225). 64 ἆρ' ἴστ' ἀοιδάς (243). 71 ὦ πρέσβυ (257). 78 κίνει, μόνον δέ (278). 85 ἰὼ φρενῶν. 86 ὤ μοι. 89 ἔχω μαθών. 90 ἔπαισεν. 91 φεῦ φεῦ. 92 τί δ' ἔστιν αὖ (294). 100 αἶ αἶ αἶ αἶ. 103 ἴτω ἴτω. ΜΕΛΟΣ ά ἰὼ φρενῶν. β' οἴ μοι. γ' ἔπαισεν. δ' αἶ αἶ αἶ αἶ. έ ποίῳ δέ. ι ὤ μοί μοι.

ΑΝ. 9 εἰ τὸν νεκρόν (32). 15 οὔ τ' ἂν κελεύσαιμ' (36). [ΙΣ. 22 οἴ μοι ταλαίνης (39). ΦΥ. 29 ἄναξ, ἐρῶ μέν (44). 36 ὁ δρῶν (96). 43 αὕτη τὸν ἄνδρ' (77).] ΑΝ. 50 τί δῆτα μέλλεις (81). 57 τίς οἶδεν (96). 64 μήμοὶ θάνῃς (102). [ΙΣ. 71 οἴ μοι τάλαινα (166). 78 τί γὰρ μόνῃ μοι (171).] ΑΝ. 85 ἤκουσα δὴ (118). 92 ἄκλαυστος ἄφιλος (139—144). 95 καὶ θεοὶ πατρογενεῖς (184). 96 ἄγομαι (185—187). [ΤΕΙ. 99 τοὶ γὰρ δὴ ἐρθῆς (181). 106 καὶ μὴν λέγεις (221).] ΕΥ. 112 ὦ πάντες ἀστοί (188). ΜΕΛΟΣ ά ὁρᾶτέ μ'. β' οἴ μοι.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

ΘΕΡ. 8 κίνδυνος (18). ΧΟ. 15 δέσποιν', ὅσον σοι (52). ΜΕ. 22 γύναι, τάδ' ἔστι (94). 29 οὐκ οὖν θρασεῖά γ' (130). 36 τί με προσπίπτεις (161). ΧΟ. 50 ὦ γέρον (255). 57 βέβακε δ' Ἀτρείδας (286). 64 ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς (307). 71 ὦ κακὰ παθών (317). ΜΕΛΟΣ ά ὦ γύναι. β' ἦ μεγάλων. γ' οὐδέ ποτ'. δ' ἢ μὴ γενοίμαν. έ ὦ Φοῖβ'. ς' ὀτοτοτοτοῖ. θεοῦ. (ἀντ. ὦ κακά. μάτην). ζ' θανεῖν.

ΑΝ. 8 πολλὰς ἂν εὕροις (68). 15 νέα πέφυκας (132). 22 λέγω σ' ἐγώ (139). 29 οἴ μοι πικράν (194). 36 ἄδ' ἐγώ (255). 43 ὦ πρέσβυ (287). ΤΡ. 50 τί ταῦτα μοχθεῖς (314). ΑΓ. 52 οἵας ὁ τλήμων (333). ΜΕΛΟΣ ά Ἰλίῳ αἰπεινᾷ. β' ἄδ' ἐγώ. γ' θῦμα. δ' κείσει.

ΕΡ. 8 μισοῦν γε πατρίδα (42). 15 ὦ βάρβαρον (49). [ΠΑΙΣ 21 ὤ μοί μοι τί δ' ἐγώ (6).] ΠΗ. 22 ὑμᾶς ἐρωτῶ (57). 29 οἴ μοι καθ' Ἑλλάδ' (128). ΕΡ. 32 ἰώ μοί μοι. 38 ἔλιπες ἔλιπες (174). [ΟΡ. 43 τί χρῆμα (18). 49 ἄλλην τίν' (24).] ΕΡ. 57 γέρων γε (193). 64 κακῶν γυναικῶν (205). ΠΗ. 71 ξὺν πατρὶ δ' (243). 79 ὦ γάμος (260). 80 ὀτοτοτοτοῖ (263). 81

γέρων καὶ (264). 85 κτύπημα χειρός (268). 86 ἄτεκνος ἐρῆμος (270). [ΘΕΤ. 90 Πηλεῦ (78).] ΜΕΛΟΣ ά ἰώ μοί μοι. ς' οἴ μοι πότμου. ζ' ὀτοτοτοτοῖ. ή γέρων καί. θ' ὦ φίλος. ί οὐ σπαράξομαι. ιά κτύπημα. ιβ' ἀμπτάμενα. [ά μᾶτερ μᾶτερ. β' ὦ πάτερ. γ' ὤ μοί μοι.]

ΑΙΑΣ

ΧΟ. 8 ἀλλ' εἰ πέπανται (40). 15 ἀνὴρ φρονεῖν (53). 29 κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ (95). 36 ὦ δαΐα (122). 40 παπαῖ παπαῖ (131). 43 ἰδοὺ ἰδού (134). 50 ἀλλ' οὐδ' ἐμοί (141). 57 ὤ μοι ἐμᾶς (158). 64 ἦ ῥα κελαινώπαν (179). 71 καὶ μὴν ἔτι ζῶν (192). 78 ὄφελε πρότερον (211). ΜΕΛΟΣ ά ἦ ῥά σε. β' οἵαν ἐδήλωσας. γ' ὦ κλεινά. δ' ἔφριξ'. έ τίς ἂν δῆτα. ς' τίνος βοή. ζ' τίς ἄρα νέατος.

ΑΘ. 8 καὶ δῆπι δισσαῖς (21). 22 ἔγωγ' (60). ΑΓΓ. 29 ἄνδρες φίλοι (76). 36 ἐκεῖνον εἴργειν (137). ΑΓΑ. 43 εἴπ', ἦ γὰρ εἴην (186). 50 τοιοίδε μέντοι (194).

ΟΔ. 8 καὶ πῶς ἐπέσχε (29). 15 γένοιτο μέν τἂν (36). [ΑΙ. 22 ἥδιστος, ὦ (8).] ΤΕΚ. 29 πῶς δῆτα (45). 36 ἅπαν μαθήσει (60). 43 ἰδοὺ διοίγω (111). [ΑΙ. 44 ἰώ (21). 45 φίλοι ναυβάται. 46 ἴδεσθέ μ'. 51 οἴ μοι γέλωτος (23). 54 αἶ αἶ αἶ αἶ (25). 62 ἰώ (29). 63 σκότος. 64 ἀλλά μ' ἁ. 69 αἶ αἶ τίς ἂν (31).] ΤΕΚ. 72 ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας (158). [ΑΙ. 85 ἕρποντι φωνεῖς (90).] ΤΕΚ. 92 εὔφημα φώνει (170). [ΑΙ. μῶρ' ἐμοί (133). ΤΕΚ. 106 οὐ ἐγὼ φίλοι (178). 113 αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (194). 120 τοιόνδε μέν τοι (212). [ΤΕΥ. 127 φεῦ τάλας (239).] ΜΕ. 134 δοκοῦντ' ἐμοί (229). [ΤΕΥ. 141 οὐ γὰρ βάναυσον (323). ΜΕ. 148 θεὸς γάρ (273). [ΤΕΥ. 155 κλέπτης γάρ (330).] ΜΕ. 162 ἤδη πότ' (280). ΟΔ. 169 τί δ' ἔστιν (290). 176 ἀλλ' εὖ λέγουσι (313). 183 ἔγωγε (320). ΜΕΛΟΣ ά φίλοι ναυβάται. β' ὁρᾷς. γ' ὦ δύσμορος. δ' σκότος, ἐμὸν φάος. έ ἀλλά μ' ἁ Διός.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

ΧΟ. 8 αἴλινον μέν (52). 15 οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν (88). 22 ὦ νεότας (111). 28 δίκα καὶ θεῶν (142). 31 ἀλλ' ὦ γεραιέ (147). 37 γέροντες οὐκέτ' (157—159). 43 ἆρ' εἰς τὸν αὐτόν (189). 47 ὑπότροπος (194). 49 βέβακεν ἐν δίφροισι. 50 φυγῇ, τέκν'.

52 ἰδοὺ ἰδού (195). 53 θύελλα. 54 ἢ ἢ τί δρᾷς. 57 αἶ αἶ. 58 δάϊοι δέ. 59 πῶς παισί. 61 εὕδοντος ὕπνον (196). 62 πέρι δέ. 63 ὅδ' ὥς τις (197—199). 66 κεχυμένος. 72 ὦ πρέσβυ. 75 ὦ Ζεῦ (200). ΜΕΛΟΣ ά ὑπώροφα. β' αἴλινον. γ' ἁ νεότας. δ' μεταβολά. έ χοροί. ς' ὀτοτοῖ. ζ' ὁ φόνος.

ΑΜ. 8 ὦ γαῖα Κάδμου (124). 15 καλῶς προσελθών (190). 22 ἄναξ, διώκεις (203). ΙΡ. 29 θαρσεῖτε Νυκτός (221). ΑΜ. 36 σῖγα πνοάς. 43 φυγᾷ φυγᾷ. 50 λύσω, γέροντες (250). 57 μανείς (257). 64 ἔτεκεν. 71 ὦ τέκνον. 72 ἡ γὰρ τεκοῦσα (262). ΜΕΛΟΣ ά Καδμεῖοι. β' ἑκαστέρω. γ' βοᾶτε. δ' ἆ ἆ. ιβ' φυγᾷ. ιγ' ὦ τὸν ἐλαιοφόρον. κβ' ὦ τέκνον.

ΜΕ. 8 κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι (128). [ΛΥΚ. 9 ἔσται τάδ' (45).] ΜΕ. 15 ὦ πρέσβυ, λεύσσω (184). [ΗΡ. 21 Ἄπολλον (58). 29 τί φῄς (62).] ΜΕ. 36 Εὐρυσθέως (205). [ΗΡ. 43 μάχας δέ (69). 50 μάχῃ, τὰ μυστῶν (101). ΛΥΚ. 57 εἰς καιρόν (122). 64 ἰώ μοί μοι (0). ΛΥΣ. 66 ἐξ εὐγενοῦς (137).] ΑΓΓ. 71 τεθνᾶσι παῖδες (212). 73 οὐκ ἄν τις εἴποι (214). [ΗΡ. 78 πράσσω δ' ἐγώ (189). 85 ἀλλ' ἦ τι (196). 92 ἦ γὰρ συνήραξ' (203).] ΘΗ. 99 ὦ δεινά (327). [ΗΡ. 106 Θησεῦ, δέδορκας (222).] ΘΗ. 113 ἐγὼ δὲ πάσχων (351). [ΗΡ. 120 αὔθαδες (229).] ΘΗ. 127 ὁ πολλά (358). [ΗΡ. 134 οἴ μοι πάρεργα (291). 141 οὐκ ἂν δυναίμην (349). 148 ποθῶ (354).] ΘΗ. 155 ὡς εἰς τὸ λῆμα (399).

ΙΚΕΤΙΔΕΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΙ. 8 ὦ παῖ, γυναῖκες (70). ΧΟ. 15 πρός σε γενειάδος (87). 22 ἱππόβοτον Ἄργος (134). 29 ἀλλὰ τὸν εὐτυχίᾳ (159). 36 ἄγαμόν μ' (196). 43 προσάγετε (210). 50 ἰὼ τέκνον (219). ΙΦ. 57 ὦ δυστάλαινα (250). 64 ἔργοις Ἀθάνας (268). 71 οὐκ ἄν τιν' (277). ΧΟ. 72 ἰὼ τάλας (278) 73 μετέλαχες (279). 78 πυρὸς τετακότας (323). ΜΕΛΟΣ ά ἱκετεύω. β' ἀγων ὅδ'. γ' πρός σε γενειάδος. δ' ἱππόβοτον. έ ὦ μέλεαι. ς' τὰ μὲν εὖ. ζ' οὐκ ἔτ' εὔτεκνος. ΕΞΑΣΤΙΧΟΝ ά βᾶθι τάλαιν'. β' ὦ παῖδες, ὦ. γ' ἰὼ τέκνον. δ' ἰώ. γύναι, δεινόν. έ μετέλαχες. ς' ἰὼ ἰὼ πᾷ δάκρυα. ζ' πυρὸς τετακότας.

ΘΗ. 8 τί χρῆμα θηρῶν (21). 15 ἰδίᾳ δοκῆσαν (28). 22 τίς καὶ τίς (35). 29 οὐκ ἦλθες (42). 36 ὡς πολλά γ' (107). 43 λέγ' εἴ τι βούλει (251). 50 οὔ τοί μ' ἐπαίρεις (258). ΑΓΓ. 57 Θη-

σεύς (370). ΘΗ. 64 καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους (396). ΠΑΙΣ 71 φέρω φέρω (412). 73 βεβᾶσιν, οὐκέτ' (418). 78 σὸν φόνον (422). 79 ἔτ' εἰσορᾶν (423). ΘΗ. 81 Ἄδραστε καὶ γυναῖκες (426). ΜΕΛΟΣ ά φέρω. β' βάρος μέν. γ' βεβᾶσιν, οὐκέτ'. δ' βεβᾶσιν, αἰθήρ. έ πάτερ, σὺ μέν τοι. ς' σὸν φόνον. ζ' ἔτ' εἰσορᾶν. ή λόγων δέ.

ΑΔ. 8 σφαλέντες (9). 15 ἐλθόντε (16). 22 οἴ μοι διώκεις (23). [ΚΗ. 29 λέγοιμ' ἂν ἤδη (22). 36 πράσσειν οὐ πόλλ' (73).] ΑΔ. 43 οὓς δ' οὐκ ἔθαψε (100). 50 ἰὼ ἰώ (115). 57 ἀΐετ' ἐμοῦ (124). 64 ἢ χωρίς (191). ΕΥ. 71 ὁρῶ δὴ τελευτάν (211). 78 πάσας γυναῖκας (227). [ΠΑΙΣ 83 ἔτ' ἂν θεοῦ (76). 87 ἔχω τοσόνδε (81).] ΑΔ. 89 Θησεῦ (234). [ΑΘ. 91 ἄκουε, Θησεῦ (83).] ΜΕΛΟΣ ά στεναγμὸν ὦ. β' ἰὼ ἰώ. γ' αἶ αἶ. δ' ἐπάθομεν ὦ. έ ὦ πόλις. [ά τί φέγγος. β' ἔτ' ἂν θεοῦ. γ' πατρῷος. δ' ἔτ' ἄρ' ἔτ' Ἀσωποῦ. έ τοῦ φθιμένου. ς' ἔχω τοσόνδε. ζ' ἔκλαυσα.

ΙΩΝ

ΧΟ. 8 ὁρῶ τὸν δάϊον (20). 15 μεθεῖσαν (27). 22 κοιναὶ μὲν ἡμῖν (58). 29 ἀλλ' ἤ τι θεσφάτοισι (85). 36 Ἴων', ἐπεί περ (96). 43 ὁρᾶθ' ὅσοι δυσκελάδοισι (127). 49 οὐκ ἔστι λαθεῖν (148). ΜΕΛΟΣ ά οὐκ ἐν ταῖς. β' πάντα τοί. γ' σέ τοι τόν, δ' σὲ τὰν ὠδίνων. έ ὁρῶ δάκρυα. ς' Εἰνοδία. ζ' οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν.

ΕΡ. 1 Ἄτλας (1). ΞΟΥ. 8 σωφρονῶ (99). 15 τὰ τοῦ θεοῦ γ' (105). 22 δύο μίαν (108). 29 οὗ γὰρ ὕστερον (112). 36 Βακχίου πρός (115). 43 πιθόμενός γε (119). ΠΑΙ. 50 τὸ τοῦ ποδός (162). 57 εἰ ταὐτὰ πράσσων (168). 64 ὡς συστενάζειν (233). 71 ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν (240). 78 μαστὸν διώκοντ' (247). 85 τὰ δυνατὰ νῦν (254). 92 ἢ παισίν (261). 99 ἰσχὺν ἔχοντ' (268). 106 ὦ φιλτάτη παῖ (275) ΠΥ. 113 ἐπίσχες (290). 120 ὁρᾷς τόδ' ἄγγος (300). 127 ἐνθάδε (307). ΑΘ. 133 εἰς θρόνους (0).

ΙΩΝ 8 αἱμάξεις, εἰ μή (31). 22 τίς δ' εἶ (58). [ΚΡ. 29 Ἐριχθόνιός γε (15).] ΙΩΝ 36 εἶεν (67). 43 πατέρα δ' ἀληθῶς (71). [ΚΡ. 50 οὐδέν (25).] ΙΩΝ 57 ὅροις ὑγροῖσιν (78.)] ΚΡ. 64 κείνου τέ (32).] ΙΩΝ 71 τοῦ θεοῦ (85). [ΚΡ. 78 παῖς δ' ὢν (39).] ΙΩΝ 85 βωμοί (92). [ΚΡ. 92 φεῦ (46). 99 ἄκουε δή (50).] ΙΩΝ 106 τί χρῆμα (102). [ΚΡ. 113 ἐλθοῦσ' (57).]

ΙΩΝ 120 τί δ' εἰ (109). [*ΚΡ.* 127 τί δ' οὐκ ἐκείνη (64). 134 οὐδέν γ', ἀφίκου δ' (84).] *ΙΩΝ* 141 εὖ φρονεῖς μέν (158). 148 μαρτυρεῖς (164). 155 ἡ τύχη (167). 162 πρὶν κόρην (171). 169 ἔμφρον' (174). 176 ἢ θίγω (178). [*ΚΡ.* 183 ἔπου νυν (104). 190 ὦ τάλαιν' ἐγώ (115). 191 συμφορᾶς. 197 πῶς δ' ὁ χρησμός (116). 201 ὦ ψυχά (120). 203 λευκοῖς δ' ἐμφύσας (132). 204 κραυγάν (134). 205 τίκτω δ' (135). 208 αἰσχύνομαι (148). 211 Φοίβῳ ξυνῆψ' (152). 218 ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ (159). 225 τὰ θνητά (166). 232 ἐπίσημον (173). 239 τόδ' ἔσχεν (180). 246 κοίλης μέν (187). 253 ὀρθῶς (194).] *ΘΕΡ.* 260 ἐπεὶ θεοῦ (261). [*ΚΡ.* 267 ἀπεννέπω (214).] *ΙΩΝ* 274 οὐκ εὐσεβεῖς γε (392). [*ΚΡ.* 281 τοῖς Αἰόλου δέ (222).] *ΙΩΝ* 288 ἡμῖν δέ γ' (399). [*ΚΡ.* 295 λυπήσομέν τιν' (229).] *ΙΩΝ* 302 τί δή με δρᾶσαι (416). 309 σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν (423). 316 σιγᾶν σὺ πολλά (233). [*ΚΡ.* 323 παῖς γ' εἰ τόδ' (239).] *ΙΩΝ* 330 λέγ', ὡς ἔχει τι (462). [*ΚΡ.* 337 κεκρασπέδωται (246). 344 Ἐριχθονίου γε (249). 351 ἄελπτον εὕρημ'. 358 ἀπέβαλον πρόσω.] *ΙΩΝ* 365 πῶς εἶπας (484). [*ΚΡ.* 373 θάσσει.] *ΙΩΝ* 374 λέγεις μοι (488). [*ΚΡ.* 379 δεκάτῳ δέ. 385 ἰὼ δειναί (255).] *ΙΩΝ* 386 ὦ μεταβαλοῦσα (494). [*ΚΡ.* 393 ἄκουε δὴ νῦν (268). *ΜΕΛΟΣ* ά ἄγ' ὦ νεηθαλές. β' ὦ Παιάν. γ' ἀλλ' ἐκπαύσω. δ' ἔα ἔα φοιτῶσ'. έ αἱμάξεις. [ά συμφορᾶς. β' αἲ αἴ. γ' ἀλλά. ς' πῶς φῄς. ή ἂν ὑγρόν. θ' ὦ ψυχά. ί πρὸς τάνδ' αὐγάν. ιά κραυγάν. ιβ' παῖς μοι. ιγ' ὦ τέκνον ὦ φῶς. ιδ' ἄελπτον. ιή ἀπέβαλον. κβ' ἄλλοθεν. κζ' παρ' ἀηδόνιον. λά ἐν φόβῳ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ

ΧΟ. 8 ὁ μελλόνυμφος (39). 15 ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ (67). 22 ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο (105). 29 τί σίγ' ἀφέρπεις (122). 36 ἠχεῖ τις (155). 43 εἰπὲ τῷ (164). 50 καὶ ταῦτ' ἔτλη τις (171). *ΜΕΛΟΣ* ά ὃν αἰόλα. β' ἀνολολύξατε. γ' μέγα τι. δ' ὦ ναύλοχα. έ ἴδ' οἷον. ς' εἰπὲ τῷ μόρῳ. ζ' εἶθ' ἀνεμόεσσα.

ΤΛ. 7 ἀλλ' εἶμι, μῆτερ (9). *ΑΙ.* 8 ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ' (15). 22 οὐκ οἶδα, καὶ γάρ (71). 29 ποίοις ἐν ἀνθρώποισι (94). 36 ἀλλ' εἴ περ Ἑρμοῦ (123). *ΤΛ.* 43 εἰ χρὴ μαθεῖν (139). 46 τί πάθω (211). 49 οὐ γάρ (216), στέρξαιμι (217). 50 ψαύω μέν (218). εὖ τ' ἔνδοθεν (220). 57 κἂν σοῦ στραφείη (235). 64 ἰδού

προτείνω (250). 71 καὶ πῶς ὑπαίθων (258). 78 οἴ μοι τάχ' (271). ΜΕΛΟΣ ά ὤ μοι ἐγώ. β' τί πάθω. γ' πῶς φῄς. δ' ἀλλ' ἐπί μοι. έ οὐ γάρ. ς' ψαύω μέν.

ΔΗ. 1 λόγος μὲν ἐστ' (1). [ΘΕ. 2 δέσποινα Δηάνειρα (1).] ΔΗ. 8 ἆρ' οἶσθα δῆτ' (57). [ΑΓΓ. 12 δέσποινα Δηάνειρα (13).] ΔΗ. 22 ποῦ γῆς (118). 29 εἴπ', ὦ τάλαιν' (147). 36 καὶ δὴ βεβᾶσι (158). [ΑΓΓ. 41 πατρὸς μὲν οὖσα (64).] ΔΗ. 43 ἀλλ' εἰμι (168). [ΑΓΓ. 50 τοῦτ' αὔτ' ἔχρηζον (69). 57 ποίαν δόκησιν (79).] ΔΗ. 64 ἀλλ' αὐτὰ δή σοι (279). 71 τοιοῦτον ἐκβέβηκεν (312) [ΤΡ. 78 ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' (84). 85 πρὸς θανάτῳ (93).] ΠΡ. 91 σίγα (372). στόμα σόν (373). 92 οὐ μὴ 'ξεγερεῖς (374). [ΗΡ. 99 ἒ ἒ οὐδ' ἀπαράξαι. 106 ὦναξ Ἀΐδη (187). 113 οἴ μοι, πρὶν ὡς χρῆν σφ' (220). 120 οὐ θᾶσσον (255). 127 οὐ δῆτ' ἔγωγ' (272). 134 τοὶ γὰρ ποιήσω (289). ΜΕΛΟΣ ά σίγα. β' οὐ μή. γ' ἆρ' ἐξήδης. δ' ὦ παῖ τοὐδ'. [ά ὦ παῖδες, ὡς ἄρ'. β' βέβηκε. έ σχετλιώτατα. ς' αὐτήν. ιά σαφηνῆ. ιβ' ὦ Ζεῦ. ιγ' οἴ μοι ἐγώ. ιδ' ὦ Κηναία. ιέ ἒ ἒ ἰᾶτέ με. ις' ὦ παῖ παῖ.].

ΤΡΩΙΑΔΕΣ

ΑΘ. 8 τοὶ γάρ σφε σὺν σοί (14). ΧΟ. 14 οἴ μοι τρομερά (29). 16 ἰὼ ἰὼ τίς μ' Ἀργείων (31). 18 τὰν Πηνειοῦ (36). 22 ὡς ἡδέως κακοῖσιν (45). 28 ὡς ἡδὺ δάκρυα (72). 36 Μενέλαε, προγόνων (109). 43 ἒ ἒ φρενῶν (143—145). 44 στέναξον, μᾶτερ. 45 αἶ αἶ — ἴαχον (147. 148). 49 οἴ μοι δῆτα σῶν (149). 47 ἀλάστων κακῶν (150). 48 ἄρασσε χειρί (151). 50 ἰὼ ἰὼ μελέα (153). 58 μέλας γὰρ ὄσσε κατακαλύπτει (163). ΜΕΛΟΣ ά Ἑκάβη, τί θροεῖς; β' αἶ αἶ αἶ αἶ ποίοις. γ' ἀμφί μοι Ἴλιον. δ' μελισσοτρόφου. έ οὕτω δή. ς' στέναξον, μᾶτερ. ζ' δέδορκεν, ά δέ.

ΕΚ. 3 πρῷραι ναῶν (4). 4 ὤ μοι θάκους (10). 8 ὦ τέκνον, ὀρθρεύουσάν (23). 15 ἢ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ. 22 τί δ' ἢ τοῦ χαλκεομίτορος. 29 ποῖ πότ' ἀπήνης (87). 36 φεῦ δῆτ' ἐμῶν (94). 40 τέκνων δέσποτ' (99). 41 αἱματόεντα δὲ θεᾷ — ἐνθ' ἐλοχεύθην (101—108). 43 ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν (112). 50 αὐτὴ μὲν οὔ πω (124). 57 μὴ νῦν νεώς (229). 62 αἶ αἶ αἶ αἶ — ὄδυρμα (297. 298). 64 τέκνον (300). 65 ὤ μοί μοι (301). 66 πιτύλους (302). 71 ὀτοτοτοτοῖ Κρόνιε (330). 78 ἰὼ Πρίαμε

(337). *ΜΕΛΟΣ* ά αἲ αἲ αἲ αἲ τί γάρ. β' πρῷραι. γ' ὦ τέκν'. δ' οὐκ οἶδ'. έ αἲ αἲ μὴ νῦν. ς' τόδε τόδε φίλαι. ζ' αἲ αἲ τίνα. ιέ ὤ μοι ἐγώ. ιθ' ἒ ἒ ἄρασσε. κ' ὤ μοι. κά αἲ αἲ. κβ' ὦ Ζεῦ. κγ' τέκεα. κδ' βέβακ'. κέ ἐμῶν. κς' φεῦ δῆτ'. κζ' οἰκτρά. κή ἅ καπνοῦται. κθ' βοᾶς — μελέα (ἀντ. τέκνων — Πρίαμε). λ' αἱματόεντα. λά αἲ αἲ αἲ αἲ. λβ' γαῖα σ' ἰώ. λγ' τέκνον. λδ' πιτύλους. λέ ὦ φίλταται. λς' ὀτοτοτοτοῖ. λζ' ἰὼ γᾶ. λή ὦ τέκνα. λθ' γεραιά. μ' ἀγόμεθα. μά δούλειον — ἐμᾶς. μβ' ἰὼ Πρίαμε.

ΠΟ. 8 καὶ μὴν ἔπερσαν (59). [*ΤΑΛ.* 15 οἶδ', ἀλλ' ἕκαστα (7). 22 εὐδαιμόνιζε (14).] *ΚΑ.* 28 ἰδού ἰδοὺ μακάριος. *ΑΝ.* 36 τί παιᾶν' (165). 43 πόλεος (172). 48 οἵδε πόθοι — Τροίας (177 — 184). 51 φεῦ φεῦ (189). [*ΤΑ.* 57 Φρυγῶν ἀρίστου (46).] *ΑΝ.* 64 ἐπῄνεσ' αἰδῶ (251). [71 *ΤΑ.* ῥῖψαι δέ (55).] *ΕΛ.* 78 ἔξεστιν οὖν (301). [*ΜΕ.* 84 ἐμοὶ δὲ συμπέπτωκας (103). *ΤΑ.* 89 Ἑκάβη, νεὼς μέν (121).] *ΜΕΛΟΣ* ά ἄνεχε. β' Ἀχαιοί. γ' τί παιᾶν'. δ' τῶνδ'. έ καὶ συμφορᾶς. ς' πρίν ποτ'. ζ' τλάμων. ή φεῦ φεῦ. θ' κακῶν. ί πόλεος. ιά μόλοις (ἀ. σύ τ' ὦ). ιβ' σᾶς δάμαρτος (ἀ. κοίμισαι). ιγ' οἵδε πόνοι.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ

ΑΝ. 9 ὡς ἀλλόχρως (3). 15 ποῦ δ' ὃς ἐμοί. 21 ποῦ δ' ὃς τὰ δεινά (13). *ΧΟ.* 29 δειμαίνω τὰν σάν (51). 32 γονυπετεῖς (64). 36 οὐκ εὖ λέγειν (78). 43 ἔτεκες, ὦ γᾶ (116). *ΑΝ.* 50 οἳ ἐγὼ τί λέξεις (139). *ΧΟ.* 57 φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ (150). 64 φεῦ φεῦ κακῶν σῶν (168). *ΑΝ.* 68 ὦ Πολύνεικες. 71 οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν. 78 οὐκ ἦν πονηρά γ' (181). 85 κἀκεῖνα κέκριται (188). 92 ἴστω σίδηρος (195). 99 οὐ σωφρονούσῃ γ' (202). 106 ποῦ; τίς σε πύργος (209). 112 ποθεινὰ δάκρυα. 113 ἀπόπρο γᾶς. *ΧΟ.* 119 ὦ μέγα (210). *ΜΕΛΟΣ* ά Τύριον. β' νῦν δ' ἐμοί. γ' γονυπετεῖς. δ' Κάδμος. έ ὢ πολύμοχθος. ς' ἔβας. ζ' αἲ αἲ αἲ αἲ. *ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ* ά ὄρεγε. β' ἰὼ πότνια. έ ἓ ἓ ὡς. ζ' καταβόστρυχος. ή ἀλλά νιν. ιβ' ἰὼ Νέμεσι. ιγ' οὐ προκαλυπτομένα. ιδ' δυστυχές. ιή δάκρυα γοερά. ιθ' ἴθ' ἐς φυγάν. κδ' ποθεινὰ δάκρυα. κέ ἀπόπρο γᾶς. κζ' μέλεος. λ' Καδμείαν.

ΕΤ. 8 φήμ', ἀπαλλάσσου (44). 15 καὶ κατακτενῶ (47). 22 τί ταύτας (51). 29 καὶ μὴν ἐγώ (64). 36 ὡς οὐ καθέξω (73).

43 τί δῆτα δράσω (80). 50 ἔσται τάδ' (87). *ΜΕ.* 57 χρημάτων δέ (127). *ΑΓΓ.* 64 ἐπεὶ Κρέοντος (171). 71 ὦ τάλας (331).

ΙΟ. 1 ὦ τὴν ἐν ἄστροις (1). [*ΠΑΙ.* 8 τόνδ' ἐξαμείβοντ' (25). 15 ἥξει δόμους (38).] *ΙΟ.* 21 Φοίνισσαν (88). 22 δόμων. 23 ἰὼ τέκνον. 25 ἰὼ ἰὼ μόλις. 26 ἄελπτα. 27 ὁ δ' ἐν δόμοισι. [*ΠΟ.* 30 ἀλλ' ἐξερώτα (96).] *ΙΟ.* 37 καὶ τοῦτο (99). [*ΠΟ.* 44 ποτὲ μέν (104).] *ΙΟ.* 51 πῶς δ' ἦλθες (106). [*ΠΟ.* 58 νὺξ ἦν (111).] *ΙΟ.* 65 ἐνταῦθα (113). [*ΠΟ.* 72 ἁπλοῦς ὁ μῦθος (133). 79 ὦ θεῶν (165). 86 ὦ πάτερ (169). 93 μῆτερ, ἀλλά (172). 99 ἀντιτάξομαι (0).] *ΙΟ.* 100 ὦ τάλαιν' (192). [*ΠΟ.* 102 ἐῤῥέτω (0—183). *ΚΡ.* 107 ποῖ; μῶν νεάζων (194). 114 ἐνδυστυχῆσαι (201). 121 ἐπ' ἄνδρας (208). 128 οὔ πω λελήσμεθ' (216).] *ΤΕΙ.* 135 ἡ τύχη (242). [*ΚΡ.* 142 ὅδ', οὐ μακράν (229).] *ΤΕ.* 149 ἅ περ πέφυκε (254). [*ΚΡ.* 156 ὦ πρός σε (236).] *ΤΕ.* 163 ὀρθῶς (261). [*ΚΡ.* 170 πόμπιμος ὁ δαίμων (258).] *ΙΟ.* 177 ὦ φίλτατ' (304). 184 αἰχμὴν εἰς μίαν (322). [*ΚΡ.* 191 οἴ μοι τί δράσω (259). 199 οἴ μοι κακῶν (281).] *ΟΙ.* 205 ὦ μοι τέκνα. [*ΚΡ.* 212 τί δ' οὐ δικαίως (313). 219 ὡς οὔ τις (320). 226 τί δ' ἐκπροθυμεῖ (327).] *ΟΙ.* 233 αἰσχρὰ φυγή (362). 240 ἐν ταῖς Ἀθήναις (369). 246 ἰὼ ἰὼ δεινά. *ΜΕΛΟΣ* ά δόμων. β' χρόνῳ. γ' ἄελπτα. δ' ὁ δ' ἐν δόμοισι. έ τί μ', ὦ παρθένε. θ' τῶν μὲν ἐμῶν. ί ἰδού. ιγ' φυγὰς, ἐλαύνειν. ιδ' ὅδ' εἰμί. ιη' ιθ' ἀλλά.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΧΟ. 8 Ἰλιόθεν δ' ἔκλυον (32). 15 τότε δὴ τότε φαεννάς (77). 22 ἐπισχε (99). *ΑΓΓ.* 24 ὦ καλλίνικοι (101). *ΧΟ.* 29 σὺ μέν νυν ἀγάλματ' (199). 36 κλύεις ἐπώροφον (227). *ΜΕΛΟΣ* ά Ἀγαμέμνονος. β' κλειναί. γ' ἔμολες. δ' ἀταλᾶς. έ θὲς εἰς χορόν. ς' ἀμοιβαί. ζ' ᾤμωξα κἀγώ. ἀλλ' οἴδε μητρός. ἀλλ' οἴδε δόμων.

ΟΡ. 8 κοινῇ δίδωμι (37). 15 ἐκ τοῦ δέ (44). 22 ξυνῆκ' (51). 29 οὐδ' οὖν φίλαι (58). 36 νέα γάρ (65). 43 πρὸς θεῶν ὅδ' ἀνήρ (112). 50 σύμμαχός γε (0). 57 προσηκάμην (137). 64 ὁδὸν πάρ' αὐτήν (144). 71 στείχοιμ' ἄν (151). 78 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς (175). 85 πῶς γὰρ κτάνω (185). 92 ἀλλ' ἦ τὸν αὐ-

τόν (192). 95 τάδ' ἔργα φόνια. 99 τίνα δ' ἑτέραν. 105 τιθεῖσα γόνιμα. 113 ὦ σύγγον' ἐμοί (197). ΜΕΛΟΣ ά ἰὼ Γᾶ. β' τάδ' ἔργα. γ' ἰὼ τύχας. δ' ἄλαστα. έ ὦ Φοῖβ'. ς' τίνα δ'. ζ' κατεῖδες. ή ἔβαλεν. θ' τιθεῖσα. ί ἐγὼ μέν.

ΑΥΤ. 1 ὦ γῆς (1). [ΗΛ. 7 ἐγενόμαν. 8 φεῦ φεῦ. 14 ἐπορθοβοάσω. 15 αἴ αἴ δρύπτε (21—23). 22 ἄπελθε (44). 29 λόγον δέ (51). 36 ἐν τοῖσδ' (58). 43 γυναῖκες (65). 50 ταύτῳ γε (72).] ΑΥ. 57 ἔα τίνας (62). [ΗΛ. 64 ἴσασιν (124).] ΠΡ. 71 ποῦ ποῦ (90). [ΗΛ. 78 οὐκ οἶσθ' (157). 85 καὐτὴ (167).] ΠΡ. 92 οὐκ εὖ (135). [ΗΛ. 99 ἀλλ' οὐκ ἔτ' (174. 175).] ΠΡ. 106 κἀμοῦ γ' ἄκουσον (150). 113 δούλων γάρ (157). [ΗΛ. 120 ἐγὼ φόνον γε (178). 127 ἥξει κλύουσα (183).] ΠΡ. 134 εἰ γάρ (170). [ΗΛ. 141 οἴκτειρε (190). 148 σφαγὴν αὐτεῖς (209). 155 αἰσχύνομαι (235). 162 μῶν σ' οἶκτος (291). 169 οὐ μὴ κακισθείς (298). 176 δίκαι' ἔλεξας (306).] ΚΑΥ. 183 δέδοικα (232). [ΗΛ. 190 σιγῶ (359).] ΚΑ. 197 ἀλλ' εἶμι (240). 199 ὦ τέκνα (0). [ΗΛ. 204 τίνα γάμον. 206 κλύων γόον.] ΔΙΟ. 211 Ἀγαμέμνονος (247). 218 θάρσει (306). [ΜΕΛΟΣ ά σύντειν'. β' ἐγενόμαν. γ' ἴθι. δ' θές. έ οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις. ς' δακρύτ' ἄγαν. ζ' διὰ πυρός. ή σάφ' οἶδα. θ' κλύων γόον, ί ἐγὼ δέ γ'.]

ΕΚΑΒΗ

ΠΟΛΥΔ. 3 ὦ μῆτερ ἥτις (56). ΠΟΛΥΞ. 8 τί ποτ' ἀναστένεις (68). 13 σὲ μέν, ὦ μᾶτερ (76). ΧΟ. 15 οὐκ ἔστιν οὕτω (81). ΠΟ. 22 δούλη θανοῦμαι (141). ΧΟ. 29 αὔρα (153). 36 πόνοι γὰρ καὶ πόνων (192). 43 ὤ μοι τί λέξεις (208). 51 ἂν μήτε πέλαγος (246). 57 ἰδοὺ βαρείας (257). ΜΕΛΟΣ ά Ἑκάβη. καὶ μὴν Ὀδυσσεύς. β' αὔρα. γ' ἐμοὶ χρῆν. δ' δεῖν', ὦ τάλαινα. τίς γάρ νιν. ὤ μοι. ὦ τλῆμον. έ σὺ μέν, ὦ. ς' οὔπω δέδωκας. ζ ἠκούσατ'. φίλαι. ἰδού. ή γάρ. ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ά ἰὼ μᾶτερ. β' τί με. γ' ἐξαύδα. δ' τί ποτ'. ς' οἴ μοι μᾶτερ. ζ' ὦ δεινά. ή γᾶς. θ' σὲ μέν, ὦ.

ΕΚ. 4 οἰκτρῶς οἰκτρῶς, καὶ τόδε (12). 6 ἀγαστός (18). 8 ἰώ μοι τέκνον (22). 12 Πηλείδα γέννᾳ (27). 15 οἶσθ' ἡνίκ' (38). 22 καλῶς μὲν εἶπας (98). 29 οἴ μοι τί δράσω (113). 36 οἴ ἐγὼ προλείπω (120). 43 οἴ μοι βλέπω δή (188). 48 ἔκβλητον. 49 ἐν ψαμάθῳ. 53 οὐχ ὅσί. 57 οὐκ ἂν δυναίμην (198).

64 εἰς τήνδε χώραν (211). 71 ὄλωλα (218). 78 τί δ', οὐ γυναῖκες (295). 85 σῶσόν νυν αὐτόν (324). 92 μέλαινα πέτρα (331). 99 Ἀγάμεμνον (350). 106 πῶς δ' οἶσθα (407). ΜΕΛΟΣ α' ἄγετ'. β' ἂν περὶ παιδός. γ' φοβερὰν ὄψιν. δ' οἰκτρῶς. ε' οἳ ἐγὼ μελέα. ς' ἀγαστός. ζ' ὦ τλάμων. η' ἰώ μοι. θ' αἶ αἶ. ιβ' Πηλείδα. ιγ' αὐδῶ. ιδ' ὦ τέκνον τέκνον, αἶ αἶ. ιε' ἄπιστ'. ις' ἕτερα δ'. ιη' ἔκβλητον. ιθ' ἐν ψαμάθῳ. κ' ὤ μοι αἶ αἶ. κβ' ἄρρητ'. κγ' οὐχ ὅσι'.

ΟΔ. 8 Ἑκάβη, διδάσκου (18). ΤΑΛ. 16 φεῦ φεῦ γέρων μέν (69). ΘΕ. 22 ὦ παντάλαινα (148). [ΑΓΑ. 29 τί μοι προςώπῳ (11). 36 ἢ γάρ τιν' ἄλλον (22). 50 καὶ πῶς γυναιξὶν (52).] ΠΟ-ΛΥΜ. 57 χωρεῖν (177). 64 τί χρῆμ' ὃ κἄμέ (188). 73 ὤ μοι τυφλοῦμαι (0). 77 πᾷ βῶ. 80 ἆ ἆ. 81 σῖγα. 82 βάσιν. 84 πᾷ στῶ. 86 κλύει τις. [ΑΓ. 87 κραυγῆς ἀκούσας (61). 92 τί φῄς (71).] ΠΟ. 99 οἴ μοι γυναικός (257). 166 ὁ Θρῃξὶ μάντις (265). [ΑΓ. 113 οὗτος σύ (88).] ΜΕΛΟΣ α' ὤ μοι ἐγώ. β' πᾷ βῶ. γ' τιθέμενος. δ' ὦ κατάρατοι. ε' βᾶσιν. ς' ποῖ πᾷ. ζ' πᾷ στῶ. η' αἶ αἶ ἰώ. θ' κλύει τις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ΧΟ. 8 φροντίδας νέας (37). 13 ἀθλ' ὅσσα μηδείς (53). 15 ἐπίσχετον (61). 22 οὖρός τοι, τέκνον (106). 29 πρὸς θεῶν εἴ τι (126). 36 βᾶθί νυν, ὦ τάλαν. ΜΕΛΟΣ α' τί χρή. β' εὔστομ' ἔχε. γ' ὀρεστέρα. δ' λόγῳ μέν. ε' ὕπν' ὀδύνας. ς' σύ τοι σύ τοι. ζ' τί τοῦτ' ἔλεξας.

ΝΕ. 8 τί δῆτ' ἄνωγας (0). 15 πῶς οὖν βλέπων τις (27). 22 νῦν μὲν ἴσως (34). 29 ἐξ Ἰλίου τοι (44). 36 τέθνηκεν, ἀνδρός (57). 43 σοφὸς παλαιστής (116). 50 ἀλλ' αἰσχρά (141). 57 οὐκ οἶδά πω (158). 64 ἀλλ' εἰ δοκεῖ (173). 71 ἕρπ', εἰ θέλεις (182). 78 πῶς οὐκ οἶσθα (0). 85 ὦ θεοὶ γένοιτο (198). 92 ποῖ λέγεις (0). 99 ἔσται τάδ' (229). 106 λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε (238). 113 οἴ μοι τί δράσω (251). 120 παρ' οὗ περ ἔλαβον (264). 127 ἀλλ' εἰ δίκαια (271). 134 θάρσει, λόγους δ' (282). 141 τοὔργον πάρεσται (291). 148 πρὸς τοὺς μὲν οὖν (335). 155 τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς (343). 160 πῶς λέγεις (0). 161 κἀγὼ γνώμῃ (350). ΜΕΛΟΣ ἀλλ' ὅδε μέν.

ΟΔ. 8 Ἀχιλλέως παῖ (39). 15 οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε (83). 22 σὺ μὲν μένων νῦν (90). [ΦΙ. 29 οὐδ' ὄνομ' ἄρ' (25). 36 ἔχον-

τες, ὡς ἔοικε (101). 41 φεῦ φεῦ τί δῆτα (119).] ΕΜ. 50 φροῦδοι (117). 57 ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως (127). [ΦΙ. 64 οὐκ οὖν τάδ' (191). 71 σοί γ', ὦ τέκνον (211). 78 σωτῆρας αὐτούς (231). 83 οὐκ οἶδα (242). 84 παππαπαππαπαῖ (242). 89 ἀλλὰ δέδοικ' (260). 92 παπαῖ μάλ' (264). 99 τί φῄς, παῖ (282). 106 μέθες (289). 113 ἀπορεῖς δέ (314). 120 ποῖον μάθημα (323). 127 οἴ μοι τίς ἀνήρ (367).] ΟΔ. 134 ἦν μῆρπῃς (0). 144 τί δ' ἐργασείεις (171). [ΦΙ. 148 φεῦ (398). 155 ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν (429). 162 ὦ πτανάί. 169 αἶ αἶ αἶ αἶ. 176 οὐ γάρ ἐστ' (431).] ΟΔ. 183 πρὸς θεῶν (199). 190 στρατὸν δ' Ἀχαιῶν (206). [ΦΙ. 197 τοιοῦτος ἦσθα (440). 204 τέκνον, τίνος (454). 211 ὦ στυγνὸς αἰών (465). 218 οὐδέ ποθ' ἑκόντα γ' (499). 226 εἴρξω πελάζειν (509).] ΗΡ. 228 καὶ πρῶτα μέν (218). ΜΕΛΟΣ ά ὦ κοίλας. β' οἴ μοί μοι καί που. γ' ἢ ποῦ ἐλεινόν. δ' πάλιν πάλιν. ἑ ει σὺ τάν. τέ ἐς Ἅιδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΧΟ. 1 ἰδοὺ πείθομαι. 6 φεῦ μόχθων. 14 καλῶς δ' οὔ. ΜΕ. 22 δεινὸν δὲ λεύσσεις (45). 29 πότερα κατ' οἴκους (52). 36 ἀμαθέστερος (59). 43 τίνες πολιτῶν (66). 50 ἰδίᾳ (73). 57 πᾶν τοὐξ ἀνάγκης (82). 64 Ὀρέστ', ἐγώ (94). ΧΟ. 71 καὶ μὴν ὅδε ὅς (157). 78 ἄφοβος ἔχε (169). 85 ἀλλὰ κτυπεῖ γάρ (185). 92 ἰὼ ἰὼ τύχα (197). 97 ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε (207). ΜΕ. 99 ἔα τί χρῆμα (225). 106 οὐκ ἤρκεσεν (234). 113 ποίας (240). 120 ἄπαιρε (244). 127 πόνους πονήσας (247). ΜΕΛΟΣ ά ἰδού. β' ἴδ'. γ' πῶς ἔχει. δ' φεῦ μόχθων. ἑ ὁρᾷς. ς' εὕδειν. ζ' ὑπνώσσει. ή πότνια. θ' καλῶς δ' οὔ. ι' αἶ αἶ δρομάδες. ιά ὁ μέγας. ιβ' τίνα θροεῖς. ιγ' ἀμείβω-πάντα. ιδ' ἰὼ ἰὼ τύχα.

ΟΡ. 8 πῶς εἶπας (19). 15 εἰ μὴ ξαμείψει (35). 22 οὐχ ἡ πρόςοψις (78). 29 ἐν ᾗ τάλαιναν (85). 36 Φοῖβος (92). 43 ἐκκλείομαι (99). 50 κύκλῳ γάρ (106). 57 λέγοιμ' ἂν ἤδη (194). 64 ἐν δόμοις (250). 71 ἢ θανεῖν (257). 78 δεινὸν οἱ πολλοί (264). 85 εἰ τύχοι (268). 92 ἢ λέγωμεν (271). 99 οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις (275). ΑΓΓ. 106 ψήφῳ Πελασγῶν (283). ΟΡ. 113 τέρπου κενήν (387). 120 ὦ φίλτατ', εἰ γάρ (419). 127 ὥς θ' Ἑλλάς (426). 134 καὶ τόν γε (433). 141 τί χρῆμα δράσουσ' (462). 148 σοί, πάτερ (0). 155 ὄμοσον (493). 162 μῶρος,

εἰ δοκεῖς (498). 169 θεοὺς ἀπαίτει (519). 176 σῖγα νῦν (525). 183 εὐδαίμων (529). 190 τἄμὰ δ' (532).

ΗΛ. 1 οὐκ ἔστιν (1). [ΕΛ. 8 πρὸς θεῶν (13).] ΗΛ. 15 ὀψέ γε (83). [ΕΛ. 22 αἰσχρόν γε (20).] ΗΛ. 29 ἀπόπρο. 32 κάταγε. 33 ἔτι μέν. 42 ἔκανες. 43 στοναχαῖσί τε. 50 Μενέλαος ἥκει (115). 57 βεβλήσεταί τις (129). ΤΥΝ. 64 κέκτησο νῦν (153). [ΠΥ. 71 καὶ δάμαρτα (46). 78 ἐν κακοῖς ἄρ' (53). 85 οὐχὶ Μενέλεω (60). 92 ἔχεις τίν' (65). 99 πάντα ταῦτ' (68). 106 οὐκ ἔμοιγε (72).] ΗΛ. 113 γυναῖκες, ἦ που (225). 119 ἰαχείτω δέ (240). 121 πρόπασα γέννα (245). 127 λόχευμα. 134 ἔσται τάδ' (263). [ΠΥ. 141 ξὺν σοί γε (84). 148 τίνας (105). 155 κρύπτ' ἐν πέπλοισι (112).] ΗΛ. 162 αὕτη βέβηκε (276). [ΗΥ. 169 ὦ ξυγγένεια (139).] ΗΛ. 176 στῆθ' αἱ μέν (300). 183 σφάγια φοινίσσειν (312). 184 οὐκ εἰσακούουσ' (313). [ΕΛ. 187 ἰὼ Πελασγόν (0).] ΗΛ. 190 ὦ φίλταται (320). [ΕΡ. 197 ἢ τοῦδ' ἕκατι (154).] ΗΛ. 206 σιγᾶν χρεών (345). [ΦΡ. 211 Ἀργεῖον. 215 ὁ δὲ παῖς. 217 βαρβάροις νόμοισιν. 218 οὐκ ἐκποδών (159). 221 ὤμοις ἀριστεροῖσιν (160). 225 ὁ μὲν πέτρους. 226 ὁ δὲ ξίφος (162). 230 ἐγένοντο Φρύγες. 231 ξυνήρπασαν. 232 προσκυνῶ σ' (164). 242 τοῦτο δ' οὐ καλῶς (174). ΑΠ. 244 χωρεῖτε νῦν (216).]

ΜΕΛΟΣ ά σῖγα σῖγα. β' ἀπόπρο. γ' ἆ ἆ σύριγγος. δ' ναὶ οὕτω. ε' κάταγε. ς' σὺ γάρ νιν. ζ' οὐκ ἀφ' ἡμῶν. ή λέγεις εὖ. θ' κτύπον ἠγάγετ'. ί ἔκανες. ιά κατάρχομαι. ιβ' τιθεῖσα λευκόν. ιγ' μόλοιμι. ιδ' πέτραν ἁλύσεσι. ιέ ὅς ἔτεκεν. ις' πελάγεσι. ιζ' λόχευμα. ιή τῶνδέ τ' ἀμείβει. ιθ' Μυκηνίδες. κ' στῆθ' αἱ μέν. κά φόβος ἔχει. κβ' δόχμια. κγ' σφάγια φοινίσσειν. κδ' οὐκ εἰσακούουσ'. κέ τάχα τις. κς' σκέψασθε. κζ' ἠκούσατ'. κή ἰὼ ἰὼ φίλαι. κθ' μὴ δεινόν. λ' πρὸς δόμους. λά ἢ καὶ λόγον τοῦ. [ά Ἀργεῖον. β' αἴ αἴ πᾶ. γ' Ἴλιον. δ' αἴλινον. ε' ὁ δὲ παῖς. ς' Φρυγίοις. ζ' βαρβάροις νόμοισιν. ή ἔκλῃσε δ'. θ' Ἰδαία. ί παίειν λαιμῶν. ιά ἰαχᾶ. ιβ' ὁ μὲν πέτρους. ιγ' ἔναντα δ'. ιδ' φασγάνων δ'. ιέ ἐγένοντο. ις' ξυνήρπασαν.]

ΕΛΕΝΗ.

ΧΟ. 8 οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον (22). 15 εἰ καὶ τὰ λοιπά (50). 22 ἄφρονες ὅσοι (80). 29 δι' αέρος εἰ ποτανοί (129). ΑΓΓ. 32 ἄλλης ἐκπόνει (O. 145). ΧΟ. 36 οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν (243).

43 τοῖς γε κυριωτέροις (251). ΜΕΛΟΣ ά κυανοειδές. β' αἶ αἶ αἶ αἶ. γ' θέλουσαν. δ' ἤκουσα. έ σὲ τάν. ς' ὀρεία. ζ' Φοίνισσα.

ΜΕ. 8 ὦ δαῖμον (59). 15 τίν' αἰτίαν (66). 22 στῆσον (177). 29 οὐ μὴν γυναικῶν (114). 36 τίνος (121). 43 παλαιά (127). 50 μολεῖν Ἰλίου. 51 πρὸς θεῶν (139). 57 τάδ' εἰς κρίσιν (144). 63 ὦ πᾶν (147). 64 τάδε καὶ σέ. 71 ἐνιαύσιον (170). 78 τοὖργον μέν (178). 85 λιπών σε (185). 92 Φήμη τίς (192). 99 προδότις (199). 106 πείσειας ἄν τιν' (269). 113 τοῦτ' αὖ (283). 120 προσφάζεται (295). 127 ὥς τ' ἐξοράσθαι (302). ΜΕΛΟΣ ά οὐκ ἐμέμφθην. β' μολεῖν. γ' πῶς αὔδα. δ' ὦ τλῆμον. έ τί φῄς. ς' τάδε.

ΕΛ. 7 τίς δ' εἶ (70). [ΤΕΥ. 8 εἶς (14).] ΕΛ. 15 ἐκ τοῦ (75). [ΤΕΥ. 22 θανών (22).] ΕΛ. 29 ἤδη γάρ (82). [ΤΕ. 36 πολλάς (29).] ΕΛ. 43 οὕτω (89). [ΤΕ. 50 ἦν (36).] ΕΛ. 57 ἦ ποῦ νιν (96). [ΤΕ. 64 σφαγαῖς (43).] ΕΛ. 71 φίλαι γυναῖκες (116). 78 ἰὼ μέλεος. [ΓΡ. 86 πικρῶς ἂν οἶμαι (65). 93 τί δή (72). 100 πρὶν τοὺς Ἀχαιούς (79).] ΕΛ. 107 ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ' (198). 114 σκέψαι (205). 121 ἀπωλόμην (212). 128 ἔλαβον. 132 ἐμὰ δὲ δάκρυα. 133 τί φῶ (218). 134 ἀδόκητον. 141 Ἥρα (219). 147 οὐκ ἔστι μήτηρ (220). 148 δι' ἐμέ. [ΑΓΓ. 156 ὦ θύγατερ (114).] ΕΛ. 163 ὕβριν θ' ὑβρίζειν (232). 170 ἐνταῦθα (239). 177 εἰς ἄπορον (246). 184. παρόντα (253). 191 πῶς οὖν (260). [ΘΕΟΝ. 196 ἐγὼ πέφυκά τ' (183).] ΕΛ. 198 τί τοῦτ' ἔλεξας (322). 204 δοῦναι κελεύσω (334). [ΘΕΟΚΛ. 211 ὦ χαῖρε (215).] ΕΛ. 218 κείνη τε (371). [ΘΕ. 225 ποδαπός (250).] ΕΛ. 232 ἐσθλῶν (378). [ΘΕ. 239 ὦ Πρίαμε (257).] ΕΛ. 246 ἐν εὐμαρεῖ (385). [ΘΕ. 253 ἐπὶ τῷ (264).] ΕΛ. 260 Ἕλλησιν (392). [ΘΕ. 267 τί σοί (271). 274 οὐ τῶνδ' (277). 281 οὐκ οὖν σύ (284). 288 χώρει σύ (305).] ΕΛ. 295 ἤδ' ἡμέρα (441). [ΘΕ. 302 βούλει (313). 309 ὦ γυναικείαις (333). 316 κύριος (345).] ΔΙΟ. 321 ἐπίσχες (446). ΜΕΛΟΣ ά πτεροφόροι. β' ἰὼ ἰώ. γ' φίλαι, λόγους. δ' ἰὼ μέλεος. έ τί μοι. ς' σὲ γάρ. ζ' ἰὼ Τροία. ή ἔθεντο. θ' ἔλαβον ἀσμένα. ί γέγηθα. ιά πρὸς ἄλλαν δ'. ιβ' φίλαι. ιγ' ἐμὰ δέ. ιδ' ἀδόκητον. ιέ ἒ ἕ. ις' ἀπέπτυσα. ιζ' οὐκ ἐπί. ιή ὁ Διός. ιθ' κατεδάκρυσα. κ' ὤμοι. κά Κύπριν. κβ' Πάριν. γ' τλάμων. κδ' τὰ δέ. κέ δι' ἐμέ. κς' ἄγαμος. κζ' ἐμὲ δέ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΧΟ. 8 ἢ ῥοθίοις (28). 15 ὦ σχέτλιοι πομπαί (56). 21 ὦ πολλαὶ λιβάδες (76). 28 ἄπιστον εἶπας (113). ΑΘ. 32 ποῖ ποῖ (121). 34 ἴτ᾽ ἐπ᾽ εὐτυχίᾳ (166). ΜΕΛΟΣ α΄ οἴ μοι τῶν Ἀτρειδᾶν. β΄ ἔνθεν τῶν. γ΄ Κυάνεαι. δ΄ κατολοφύρομαι. ε΄ ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι. δεινή τις ὀργή. θάρσει φίλη. ς΄ ὄρνις. ζ΄ εὔπαις.

ΙΦ. 3 ὦ δμωαί (76). ἔγκειμαι τᾶς (77). σύγγονον ἀμόν (78). 8 τεῦχος καὶ λοιβάν (89). 15 τοῦ ξυζύγου (110). 23 τίς ἄρα μήτηρ (174). 29 τί δὲ φθονεῖς (190). 36 Τροίαν ἴσως (197). 43 Κάλχας τὶς ἦλθε (204). 50 Ἀτρέως (211). 57 φεῦ (218). 64 ἀκούσατ᾽ (225). 71 μάταιον εὐχήν (257). 78 κἀγώ σε σώσω (287). 85 ἥδ᾽ ἣν ὁρᾷς (302). 92 οὐκ οὖν λέγειν μέν (318). 99 ἔχω σ᾽ Ὀρέσταν. 103 δέδοικα δ᾽. 106 φεῦ φεῦ χερνίβων. 108 δαίμονος τύχᾳ. 113 χαῖρ᾽ ὦ πόσις (330). 120 τί γάρ ποτ᾽ (337). 127 εἴσ᾽ ἔνδον (363). 134 κἀκεῖνο νίψαι (370). 141 ὄναισθε μύθων (395). 148 οἰκεῖον ἦλθον (412). 155 καὶ πατέρα γε (419). 162 ἁγνιστέον (426). 169 σῶν τ᾽ ἐμοί (430). 176 ἅγνισον (434). ΜΕΛΟΣ α΄ νυκτός, τᾶς ἐξῆλθ᾽. β΄ ὦ φίλτατ᾽. γ΄ ἔχω σ᾽. δ΄ τότ᾽ ἔτι. ε΄ ψυχά. ς΄ ἄτοπον. ζ΄ δέδοικα. η΄ ἐγώ. θ΄ ἀνυμέναιος. ι΄ ἀπάτορ᾽. ια΄ δαίμονος.

ΟΡ. 5 καὶ βωμός (4). [ΠΥ. 8 τῶν κατθανόντων (4).] ΒΟΥ. 15 Πυλάδης ἐκλήζετ᾽ (48). ΟΡ. 22 τί δ᾽ ἂν μαθοῦσα (143). 29 ἐκ τῶν Μυκηνῶν (150). 36 Σπάρτη (157). 43 οὐκ ἔστιν (164). 50 δεινῶς γάρ (171). 57 κακῆς γυναικός (178). 64 ὁ δὲ σφαγεύς (201). [ΠΥ. 71 οὐκ οἶδ᾽ (18).] ΟΡ. 78 σίγα, τὰ Φοίβου (246). [ΠΥ. 85 τίν᾽ οὖν ἐπόμνυς (44).] ΟΡ. 92 Πυλάδη, τί λέξω (254). 99 Πέλοπός τε παιδί (264). 106 ἃ δ᾽ εἶδον αὐτός (272). 108 ὦ κρεῖσσον (280). 113 εἰ σόν γ᾽ ἀδελφόν (286). 120 κἀμός γε σωτήρ (294). 127 Φοίβου (301). 134 τί δ᾽ εἴ με (361). 141 τί δῆτα (368). 148 ἑνὸς μόνου δεῖ (375). ΘΟ. 155 αὐτόματον (388). 162 σοφήν (395). 169 ὁσιώτερον (402). 176 ἴτ᾽ ἐπὶ δεσμά (409). 183 εὖ γε (412). 190 τὰ τῆς θεοῦ (416). [ΑΓΓ. 198 ψευδῶς λέγουσαι (85). 204 ὃν τοῖσδε (93).]

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΧΟ. 8 Αἰνιάνων δέ (49). 15 ἔμολες, ὦ Πάρις (77). 22 ἔλεξας, ὦ παῖ (110). 29 ἰὼ ἰὼ μεγάλα πάθεα (134). 36 ἀλλὰ τὰν Διός

(140). ΑΓΓ. 37 ὦ Τυνδαρεία (143). ΜΕΛΟΣ ά ἔμολον. β' ναῶν δ'. γ' μάκαρες. δ' ἥξει δή. έ τίς ἄρ' ὑμέναιος. ς' ὦ τλῆμον Ἑλένη. πρόθυμα. ἰὼ ἰώ. ζ' ὦ πότνια πότνια.

ΜΕ. 8 τήνδ' ὁρᾷς (7). 15 αἶ αἶ φίλους (55). 22 ταραχή γ' ἀδελφοῖν (93). 29 οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεύς (102). ΚΑΓ. 36 θεοῦ διδόντος (138). 43 ἐκεῖσ' ἀπάξει (145). 50 μητρὸς τί (152). 57 ὦ παῖ θεᾶς (161). 64 ἀλλ' ἢ πέπονθα (175). 71 πῶς; ἀπέπτυσ' (184). 78 οἴχομαι (191). 86 πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι (215). 92 ὡς σώφρον' (239). 99 κἀκεῖν' ἐμοί (264). 106 θύσεις δὲ τὴν παῖδ' (311). 113 τίνα βοήν (340). 120 δι' ἄρ' ὀλώλαμεν (344). 127 παῖς ἄρ' (347). 134 ὡς τοῦδ' (351). 141 τί δὴ κασιγνήταισιν (358). 148 πέπλων (364).

ΑΓΑ. 7 οὐκ οὖν φθόγγος (3). [ΠΡ. 14 λέγε καὶ σήμαιν' (9).] ΑΓ. 17 λόγον, οὐκ ἔργον (75. 76). 20 αἶ αἶ πίπτω δ' (78. 79). [ΠΡ. 23 σπεύδω, βασιλεῦ (13). 29 Μενέλαε, τολμᾷς (16).] ΑΓ. 36 ἔα τίς ἐν (84). 43 τί δέ σε (90). 50 Ἑλλὰς δέ (120). [ΑΓΓ. 51 ὦ Πανελλήνων (26).] ΑΓΑ. 57 ἅπας Ἀχαιῶν (155). 64 οὐκ οὖν δοκεῖς (162). 71 οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ (80). 78 ἰδοὺ γέγηθα (183). [ΙΦ. 85 μέν', ὦ πάτερ (65).] ΑΓ. 92 οὐ μή ποτ' (190). 99 μόνη (193). [ΙΦ. 106 στήσομεν ἄρ' (76).] ΑΓ. 113 ἐνταῦθ' ἔδαισαν (216). 120 θύσας γέ (223). 127 οὐ καλόν (230). ΑΧ. 134 καλῶς ἔλεξας (163). [ΠΡ. 141 ὦ ξέν' (77). 148 ὦ τύχη (82). 155 ἀρτίφρων (88). 162 δέλτον (95).] ΑΧ. 169 μενέτω (337). ΔΓ. 176 Λήδας γένεθλον (365). 183 ἔα (378). [ΙΦ. 190 εἰ μὲν τόν (102). 197 μῆμοι ναῶν.] ΑΧ. 204 ἀμφὶ σῆς (408). 211 οὔ με τόν (411). 218 οὐκ ἐμοῦ γ' (415). 225 ἀλλὰ μήν (418). [ΙΦ. 232 μή τ' οὖν γε τὸν σόν (187). 239 ὦ φίλτατ' (195). 246 ὡς ὁρᾷς γ' (203).] ΜΕΛΟΣ ά οὐ ἐγὼ μᾶτερ. β' ἰὼ ἰὼ νιφοβόλον. γ' ὁ δὲ τεκών. δ' πικρὰν ἰδοῦσα. έ μῆμοι ναῶν. ς' ἄγετέ με. ζ' ὦ νεάνιδες. ή ἔθρεψας. θ' ἰὼ ἰώ.

ΒΑΚΧΑΙ

ΧΟ. 8 ὦ πρέσβυ, Φοῖβον (44). 15 πόθι Νύσης (88). 18 ὁ Διόνυσος. 19 σέβομεν. 22 πῶς γὰρ οὔ (99). ΑΓΓ. 24 Πενθεῦ κρατύνων (102). ΧΟ. 29 τί τὸ σοφόν (221). 30 ὁρμᾶται μόλις (224). 36 ἴτω δίκα (254). 37 φάνηθι ταῦρος (257). 43 εὐάζω ξένα (269). ΑΓΓ. 44 Θήβας δ' ἀνάνδρους (270). ΧΟ. 50 τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα (386). 54 τί με δή (395).

57 τί Κιθαιρών (398). 62 εὐτυχεῖς (403). 64 πρέπει γὰρ ὥς τε (405). 68 δεῖξόν νυν (409). ΜΕΛΟΣ ά ὢ μάκαρ ὅς τις. β' Ὁσία. γ' Ἀχελῴου θύγατερ (ἐπῳδ. ά πόθι Νύσης. β' τίς ὅδε). δ' ἆρ' ἐν παννυχίοις. έ ἴτε θοαί (ἐπ. ά φάνηθι. β' εὐάζω). ς' ἀναχορεύσωμεν. ζ' τί με δή.

ΠΕ. 8 τὰ δ' ὄργι' (78). 15 τὰ δ' ἱερά (85). 22 ὅταν γε καλέσῃς (92). 29 ἔα ἔα (105). 36 λέγ', ὡς ἀθῷος (114). 43 ξυνέθεσθε κοινῇ (136). 50 τί δὴ τόδ' (143). 57 οὐκ ἂν δυναίμην (150). 64 ἔνδον προσείων (164). 71 καὶ μὴν δοκῶ (177). ΑΓΑ. 78 Ἀσιάδες (184). 85 τὰ Κάδμου (191). 86 γένεθλα (192). 93 ἐπαινέσεται (199). 94 λαβοῦσαν ἄγραν (200). 95 τάνδε (200). 97 περισσῶς (202). 99 ἔργματ' εἰργασμένα (204). 101 πάτερ, μέγιστον (219). 108 σπαρτῷ μ' ἴδωκας (245). 115 λέγ', ὡς τὸ μέλλον (252). 121 ἢ πᾶν ἐν ἄρθροις (258). 122 ὦ πάτερ, ὁρᾷς (260—262). 127 ὦ πάτερ, ἐγὼ δέ (267). ΜΕΛΟΣ ά Ἀσιάδες. β' φέρομεν. γ' ἔμαρψα. δ' Κιθαιρών. έ κατεφόνευσε. ς' ἐμόν. ζ' κλῃζόμεθ'. ή τὰ Κάδμου. θ' γένεθλα. ί καὶ παῖς γε. ιά λαβοῦσαν. ιβ' περισσάν. ιγ' ἔργματ'.

ΔΙΟ. 1 ἥκω Διὸς παῖς (1). ΤΕ. 8 ὁ θεὸς ἀμοχθεί (12). [ΚΑ. 15 ἐπεὶ σὺ φέγγος (18). 19 ΘΕ. Πενθεῦ, πάρεσμεν (36).] ΔΙ. 22 Διόνυσος ἡμᾶς (165). 29 δόξει τὶς (172). 36 ἱερὸς (179). 43 ἐνδυστυχῆσαι (186). 50 αὐτὸς ἐξέσωσ' ἐμ' αὐτόν (204). 57 πείθει μὲν οὐδέν (239). 64 ἃ (252). 65 βούλει (253). 71 μή σε κτάνωσιν (259). 78 ἀλλ' αἷμα (266). 85 αὐτὰς ἐκείνας (293). 92 κρύψει σύ (308). 99 δεινὸς σύ (317). [ΚΑ. 106 κλύοις ἂν οὖν τι (84). 113 ᾠμωγμένον (91). 120 ἐγὼ μόλις (98). 121 ὑμῖν ἐγένετ' (99).] ΔΙ. 122 δρύκων γενήσει (323—338). 136 τί δῆτα μέλλετ' (342). [ΚΑ. 127 ὦ τέκνον, ὡς (124).] ΜΕΛΟΣ ά ἰὼ κλύετε. β' ἰὼ ἰώ. γ' ἄπτε κεραύνιον.

ΚΥΚΛΩΨ

ΧΟ. 3 ἴακχον ἴακχον ᾠδάν (23). 4 χωρεῖτ' (31). 8 ἰδοὺ πρὸς αὐτόν (43). 14 ἀνάστομον τὸ χεῖλος (52). 16 τί δ' ἔστ'; Ὀδυσσεῦ (62). 22 ἰοὺ ἰού (74). 27 μακάριος, ὃς (84). 29 πέτρας τὸ λῆμμα (96). 31 σιγῶμεν (110). 35 ταὐτὸν πεπόνθατ' (117). 36 καὶ τά γ' ὄμματα (119). 39 ἰὼ ἰὼ γενναιότατ' (129). 40 καλός γ' (135). 43 μεθύων (138). 50 ἐν δε-

ξιᾷ σου (146). 56 ἡμεῖς δέ (153. 154). ΜΕΛΟΣ ά πᾷ δή μοι (1—22). β' ἴακχον (23). γ' εὐρείας (31). δ' μακάριος (42). έ λήψεται (54). ς' ἡμεῖς μὲν ἴσμέν (65) — ἢ τέφρας ποθέν (71). ζ' ἰὼ ἰὼ γενναιόταϑ' (72—77).

ΚΥ. 8 ἄληθες (23). 13 παπαπαῖ πλέως μέν (71). 15 ἐρυγγάνω (78). 22 ἠλίθιος (85). 29 οὗτος, τί δρᾷς (94). 35 ἆ ἆ τί δράσεις (0). 36 λαβών, ξέν' (99). 43 μέμφει τὸν ἐραστήν (112). 44 ὤ μοι κατηνθρακώμεθ' (113). 50 ὡς δὴ σύ (122). 56 κακόν γε πρὸς κακῷ (129. 130). 60 ὦ παγκάκιστε (0). 63 οὐ δῆτ' (140—143). ΜΕΛΟΣ παπαπαῖ.

ΣΙ. 3 ὁρῶ πρὸς ἀκταῖς (43). [ΟΔ. 8 ἐκεῖνος οὗτος (8).] ΣΙ. 15 λῃστὰς διώκων (59). [ΟΔ. 22 τίνος κλύοντες (15).] ΣΙ. 29 γλυκύτατα (66). [ΟΔ. 36 ὅδησον ἡμῖν (22).] ΣΙ. 43 ὦ φίλτατ' (73). [ΟΔ. 50 ναὶ δίς (29).] ΣΙ. 57 παπαιάξ (0). 64 ὥς τ' εἰς ἄκρους (83). 71 ἰδοὺ τάδ' ὑμῖν (97). 78 ὑπὸ τῶνδε (105). [ΟΔ. 85 Ἰθακήσιοι μέν (56). 92 ἐπεὶ πετραίαν (101). 99 σιγᾶτε νῦν (178). 106 ἔχων γὰρ αὐτός (192).] ΣΙ. 111 καὶ πρός γε θάλπος (130). [ΟΔ. 112 κλίθητί νῦν μοι (196).] ΣΙ. 113 ὡς μὴ παρών (0). 120 ναὶ μὰ Δί' (0. 136). [ΟΔ. 125 ἰδοὺ λαβών (201).] ΣΙ. 126 σὺν ἐκθανεῖν (140). [ΟΔ. 127 κἂν μέν (202).] ΣΙ. 130 οἴ μοι πικρότατον (143). [ΟΔ. 134 ἄγε νῦν (225). 135 ἑστῶτες ἐσπάσθητε (227). 138 τηλοῦ σέθεν (234. 235). 140 κλάειν σ' ἄνωγα (240—242).]

THE LIBRARY OF CONGRESS

WERT
BOOKBINDING
Grantville, Pa
Nov.-Dec. 1988
We're Quality Bound